

Meg Cabot

A neveletlen hercegnő naplója

2. rész

Reflektorfényben

Tök jó könyvek

Meg Cabot

***A nevetlen
hercegnő naplója
2. rész
Reflektorfényben***

A mű eredeti címe:

The Princess Diaries 2.
HarperCollins*Publishers*

Fordította:

Merényi Ágnes

Fedéldrész:

Nicola Slater

Az első kiadás változatlan utánnomása

ISSN 1586-2674

ISBN 963 539 464 0

Copyright © Meggin Cabot, 2001

Copyright © Merényi Ágnes, hungarian translation, 2002

Copyright © Nicola Slater, fedéldrész, 2001

Copyright © Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás

Kiadta a Ciceró Könyvstúdió Kft.

1133 Budapest, Pozsonyi út 61.

Telefon és fax: 239-0180, 329-087

E-mail: cicero@axelero.hu

Felelős kiadó: Szamosi Ivánné ügyvezető igazgató

Művészi vezető: Vaisz György

A kiadó az 1975-ben alapított

Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

A Ciceró Könyvstúdió könyveinek kizárólagos terjesztője a Talentum Kft.

1133 Budapest, Gogol u. 17. Tel.: 239-9141

Tördelés: (VaGy)

Nyomdai előállítás: Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen, 2004

Felelős vezető: Bördös János igazgató

Nagyszüleimnek, Bruce és Patsy Mounseynek,
akik a könyvben szereplő nagyszülőkhöz
semmilyen tekintetben nem hasonlítanak.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Hálás köszönetem
Barb Cabotnak, Debra Martin Chase-nek,
Bill Contardinak, Sarah Daviesnek,
Laura Langlie-nek, Abba McAdennek,
Alison Donaltnak,
és szokásos tettestársaimnak:
Beth Adernek, Jennifer Brownnak,
Dave Waltonnak és legfőképpen
Benjamin Egnatznak.

„Amikor minden összejön, és minden olyan borzasztó,
összeharapom a fogam, és azt gondolom:
Igenis hercegnő vagyok, mégpedig tündérhercegnő,
és aki tündér, annak semmi sem árthat
és semmi se fáj.
Nem is képzeled, mennyivel könnyebb lesz a lelkem...”

Frances Hodgson Burnett

A PADLÁSSZOBA KIS HERCEGNŐJE

Október 20., hétfő, reggel 8 óra

Éppen a konyhában ültem, mit sem sejtve kanalaztam a szokásos hétfő reggeli müzlit, amikor a mamám kibotorkált a fürdőszobából. Elég furcsán nézett ki... hulla sápadt volt, a haja szénaboglya, ráadásul a frottír köntös lógott rajta a kimonó helyett, ami azt jelenti, hogy menstruál.

Odaszóltam neki:

- Szia, mama, nem akarsz bevenni egy Midolt? Izé... ne sértődj meg, de úgy látom, rád férne...

Ilyet persze nem tanácsos mondani egy menstruáló vagy menstruáció előtt álló nőnek, de hát az anyám az azért más... Engem csak nem fog pár jól irányzott karateütéssel leteríteni, mintha más mondana neki ilyesmit...

De csak annyit mondott:

- Nem, kösz, nem kell – és ezt is valami síri hangon.

Nyomban rájöttem, hogy valami szörnyűség történt, mondjuk Kövér Lulu megint fölfalt egy zoknit, vagy kikapcsolták az áramot, mert elfelejtettem kihalászni a számlát a salátástáliból, ahová a mama mindig begyűri.

Akkor már elég ideges voltam és megráztam a vállát:

- Mama! Mi a baj? Mi történt?

De csak a fejét rázta, pont úgy, mint amikor nem érti a fagyasztott pizza használati utasításait.

- Mia – kezdte továbbra is kábultan, de valami nagy örömmel a hangjában. – Mia terhes vagyok.

Te jó isten. TE JÓ ISTEN.

A mamám terhes a matektanáromtól.

Október 20., hétfő, osztályterem

Igyekszem a lehető legnyugodtabban viselni a dolgot. Semmi értelme bepöccenni miatta.

De HOGYAN csináljam? Ne pöccenjek be, amikor a mamám gyermekét egyedül nevelő szülő lesz? Ráadásul már másodszor?!

Az ember azt gondolná, egyszer már elég volt neki és tanult belőle. De nem.

Mintha nem lenne amúgy is elég bajom. Mintha nem volna máris egy bazi nagy csőd az életem. Mégis mit képzelnek, mennyit bírok elviselni? Nem elég, hogy:

- 1.Én vagyok az osztályban a lányok közt a legmagasabb;
- 2.És egyúttal a leglaposabb;
- 3.A múlt hónapban kiderült, hogy a mamám a matek tanárommal jár;
- 4.Ugyancsak a múlt hónapban derült ki, hogy egy kis európai hercegség trónjának kizárólagos örököse vagyok;
- 5.Uralkodói leckéket kell vennem apai nagymamától. *Minden áldott nap!*
- 6.Decemberben az állami televízióban kell bemutatkoznom honfitársaim előtt (Genoviában, melynek lakossága nem több mint 50 000 fő, na de akkor is...)
- 7.Még életemben nem jártam senkivel.

Szóval mindez nem elég, ezért anyámnak sürgősen teherbe kell esnie házasságon kívül. MÁR MEGINT!

Kösz, Mama. Köszike, puszika.

Október 20., hétfő, még mindig az osztályban

Különben is, hogy történt ez? Miért nem használt vagy ő, vagy Mr. Gianini fogamzásgátlót? Ezt magyarázza meg nekem valaki! Hová lett a pesszáriuma? Tudom, hogy volt neki, mert egyszer, még kiskoromban megtaláltam a kádban, és nagyon örültem neki, mert pont jól jött a Barbie-wikendházamba madáretetőnek. Igaz, pár hét múlva a mama találta meg az én cuccaim között, és visszavette.

Na de óvszer is van a világon!!! Vagy az anyám korában képes valaki az hinni, hogy védett a szexuális úton terjedő betegségektől? Mert úgy látom, a terhesség ellen nem védett...

Ez *annyira* jellemző a mamára! Még arról is elfeledkezik időnként, hogy vécépapírt vásároljon! Hát akkor hogy jutna eszébe a fogamzásgátlás?!!

December 20., hétfő, matekóra

Ezt nem hiszem el. Egyszerűen nem hiszem el.

Nem mondta meg neki. Az anyám terhes a matektanáromtól, *de meg sem mondta neki.*

Tudom, hogy nem mondta, mert amikor ma reggel bejöttem, Mr. Gianini csak annyit mondott:

- Jó reggelt, Mia. Hogy vagy?

Jó reggelt, Mia. Hogy vagy?!!

Az ember nem ilyesmit mond annak, akinek az anyját éppen teherbe ejtette! Hanem valami ilyesmit:

- Figyelj, Mia, beszélnem kell veled!

Utána az ember leülteti azt, akinek az anyjával elkövette ezt az égbekiáltó tapintatlanságot, majd térdre hull előtte, és úgy esedezik bocsánataért. Minden jóérzésű ember ezt teszi.

Egyszerűen képtelen vagyok levenni a szemem Mr. Gianiniról. Folyton az jár a fejemben, milyen lesz majd az újszülött öcsém vagy húgom. Anyám egy igazi déli típusú bombázó, mint Penelopé Cruz (újabb bizonyíték arra, hogy én egy mutáns vagyok, mert sem a sűrű fekete göndör sörényt, sem a mellbőségét nem örököltem), szóval anyai ágon semmi gond.

De Mr. Gianini... hát nem tudom. Ő, azt hiszem, elég jóképű. Szóval magas, meg rengeteg haja van (egy null a javára a papával szemben, aki olyan kopasz, mint egy biliárd golyó)... meg minden. De az orrlyukai... ott már nem olyan frankó a helyzet... szóval kissé alagútszerűek.

Merem remélni, hogy a kölyök a mama orrlyukait és Mr. Gianini fejszámoló készségét örökli.

Ciki, hogy Mr. Gianininak halvány segédfogalma sincs arról, mi vár rá. Ha az egész nem az ő hibája lenne, még sajnálnám is. Tudom, hogy kettőn áll a vásár, de az istenért, az anyám csak egy festő. Ő meg matematikatanár!

Akkor mégis kié a nagyobb felelősség?

Október 20., hétfő, angolóra

Szuper. Mondhatom szuper.

Mintha az embernek nem volna már amúgy is elég baja, az angol tanár most kitalálta, hogy ebben a félévben *naplót* kell írunk. De hát én már írok!

Ez még mind semmi: minden hét végén *be kell adni* a heti írományt. Hogy Mrs. Spears elolvassa. A *naplómat!* Azt mondta, azért mert meg akar ismerni bennünket. Saját magunk és az adataink leírásával kell kezdeni. Később pedig következhet legbensőbb gondolataink és érzéseink taglalása.

Viccel? Azt képzeli, hogy bepillantást engedek neki legbensőbb gondolataimba és érzelmeimbe? A *saját anyámat* se avatom be a legbensőbb gondolataimba és érzelmeimbe! Nemhogy az *angoltanáromat!*

Ezt a naplót meg csak nem adhatom be neki... Ebben csupa olyasmi van, amiről senki nem tudhat. Legfőképpen például, hogy a matektanárom teherbe ejtette a mamámat...

Hát akkor kénytelen leszek új naplót kezdeni. Egy hamisítványt! Legbensőbb gondolataim és érzelmeim helyett majd írok egy csomó hazugot és beadom azt.

Olyan gyakorlott hazudozó vagyok már, hogy Mrs. Spears a világon semmit sem fog észrevenni.

Mia Thermopolis
ANGOL NAPLÓJA

SZIGORÚAN BIZALMAS!!!
CSAKIS MRS. SPEARS SZÁMÁRA!!!!

Bevezetés

NÉV: Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo, röviden Mia. Őfelsége Genovia trónörököse, már néven Mia hercegnő.

ÉLETKOR: Tizennégy év.

ISKOLAI ÉVFOLYAM: Első.

NEM: De igen! Hö-hö-hö, csak vicceltem, Mrs. Spears. Feltételezhetően nő, bár az emlőmirigyek növekedésének hiánya zavaróan férfias másodlagos nemi jellegre utal.

KÜLSŐ LEÍRÁS:

Magasság: 178 centi

Haj: rövid szeszínű (újabbban szőke melírcsíkokkal)

Szem: szürke

Láb: 40-es

A többiről meg már szó se essék.

SZÜLŐK:

Anya: Helen Thermopolis

Foglalkozása: festőművész

Apa: Arthur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo

Foglalkozása: Genovia hercege

Szülok családi állapota: Mivel a mamám és a papám rövid egyetemi kapcsolatának gyümölcse vagyok, a szüleim sosem házasodtak össze (mármint egymással). Mindketten egyedül élnek. Egyébként jobb is, mert folyton veszekszenek. Mármint egymással.

Háziállat: Egy Kövér Lulu névre hallgató vörös-fehér cirmos macska. Lulu nyolcéves, tizenkét kiló, és életének utóbbi hat évében szigorú fogyókúrán volt. Ha mérges ránk valamiért, mert mondjuk, elfelejtettük megetetni, akkor képes a szanaszét hagyott zoknikból megenni egyet- kettőt. Ezenkívül vonzódik az apró, csillogó tárgyakhoz, jelentős söröskupak és szemöldökcsipesz gyűjteménye van a fürdőszobám vécéje mögé rejtve.

LEGJOBB BARÁT: A legjobb barátnőm Lilly Moscovitz, már óvodás korom óta. Lillyvel azért nagyon jó együtt lenni, mert rém okos, és saját kábeltelevíziós showműsora is van, a „Lilly megmondja az őszintét”. Mindig iszonyú vicces dolgokat talál ki, például azt, hogy el képe lopni a Parthenon laticelből kivágott makettjét, amit a görög-latin szakkörösök csináltak a nyílt napra, és öt kiló citromos töltött csokit kéne követelni érte váltságdíjul.

Persze ezt nem csináltuk, Mrs. Spears, csak példaként említettem, hogy milyen örülségeket tud a barátnőm, Lilly kitalálni...

PARTNER: Bár lenne...

LAKHELY: Egész eddigi életemben New Yorkban laktam a mamámmal, a nyarakat kivéve, amiket hagyományosan a papámmal töltök a nagyanyám franciaországi kastélyában. A papám lakhelye egyébként Genovia, egy kis európai ország a Földközi-tenger mellett, az olasz és a francia határ között. Sokáig azt hittem, hogy a papám valami fontos politikus Genoviában, mondjuk polgármester vagy ilyesmi. Soha senki nem mondta, hogy igazából a genoviai uralkodócsalád tagja, sőt ő maga Genovia uralkodója... ja, mert Genovia hercegség. Szerintem nem is mondta volna soha senki, ha a papám nem kap hererákot, és a kezelés következtében nem válik terméketlenné, amitől viszont én, az ő törvénytelen lánya a hercegi trón egyedüli örököse lettem. Amióta a papám beavatott ebbe az aprócska kis családi titokban (egy hónapja), azóta a Plaza Hotelben lakik, itt New Yorkban, a nagymamám, Grandmère, az özvegy hercegné meg uralkodói illemtanleckéket ad nekem, hogy megtanuljam, mit illik és mit nem egy trónörökösnek.

Amire csak egyet mondhatok: Köszike. Köszike, puszika.

Most tűnik csak fel valami. Az egészben egyetlen gramm hazugság sem volt. Hát ez rettenetes.

Október 20., hétfő, ebédlő

Ajjaj. Lilly tudja.

Na jó, lehet, hogy nem TUDJA, de sejti, hogy valami nincs rendben. Még jó... óvodás korunk óta a legjobb barátunk vagyunk. Pontosan látja rajtam, ha bánt valami. Azóta van köztünk véd- és dacszövetség, amióta az oviban a zeneszoba előtt sorban álltunk, és Orville Lockheed letolta előttünk a nadrágját. Én teljesen kiakadtam, mert soha életemben nem láttam még egy fiú fütyijét sem. Lilly viszont meg se rezdült, mert neki van egy bátyja. Tök flegmán végignézett Orville-n, és azt mondta neki: „Láttam én már nagyobbat is.”

És mi történt erre? Orville soha többé nem csinált ilyesmit újra.

Látnivaló, hogy Lilly-t és engem a barátság nál is erősebb kötelék fűz össze.

Ezért aztán egyetlen pillantást kellett csak vetnie a képemre, amikor leültünk az ebédlőasztalhoz, és máris megkérdezte:

- Mi baj van? Valami van, az tuti. Csak nem Lulu? Már megint megevett egy zoknit?

Ha csak erről volna szó... De sokkal komolyabb a helyzet. Nem mintha az nem volna irtó félelmetes, amikor Lulu zoknit eszik. Mert akkor lóhalálában be kell vinni az állatklinikára, de tényleg azonnal, máskülönben feldobja a talpát. Ezer dollárral később visszakapunk egy gyógykezelt macskát és egy félig megemésztett zoknit.

De Lulu rendszerint rendbe jön.

Most viszont?! Ezt a helyzetet ezer dollár sem oldja meg. És semmi nem jön rendbe soha többé.

Olyan iszonyú kínos. Már mint, hogy a mamám meg Mr. Gianini... hát szóval... azt csinálták... És az még mind semmi, de mindennemű védekezés nélkül csinálták... Könyörgöm hol élnek ezek?

Mondtam Lillynek, hogy semmi bajom, csak PMS: elég ciki a testőröm előtt ilyesmiről beszélni, merthogy Lars is ott ült az asztalnál Tina Hakim Baba testőrével, Wahimmal együtt. (Tinának azért van testőre, mert az apja olajsejk, aki attól fél, hogy Tinát egy konkurens olajvállalat vezető elrabolják. Nekem meg... hát mert

hercegnő vagyok.) Szóval ott ült a két hústorony, és a Hóék előtti arab árustól vett gyrost rágsálták.

Miért kell nekem a menstruációs ciklusom viszontagságait rögtön két testőr előtt kitárgyalni?

De mi mást mondhattam volna?

Fel is tűnt, hogy Lars nem ette meg az egész gyrost. Nyilván fölfordult a gyomra ettől a dumától.

Mi jöhet ma még?

Lilly persze nem szállt le a témáról. Néha tényleg azokra a kis pincsikre emlékezet, akiket öregasszonyok sétáltatnak a parkban. Nemcsak a turcsi (egyébként helyes) és benyomott orra miatt, hanem azért is, mert amikor belekapaszkodik valamibe, azt aztán nem ereszti, és addig rázza, amíg élet van benne.

Mint ma, ebédnél. Egyre csak macerált:

- Ha csak PMS-ed van, akkor meg mindek írsz megállás nélkül a naplódba? Úgy emlékszem, irtóra dühített, mikor megkaptad a mamádtól. Egy betűt sem akartál írni bele!

Tényleg irtóra dühített, amikor megkaptam. A mama azért ajándékozta nekem, mert szerinte rengeteg elfojtott düh és negatív indulat van bennem, amit ki kell adnom magamból, és erre jó a napló, mivel gyermeki énemmel nincs jó viszonyom, viszont jól meg tudom fogalmazni az érzéseimet.

Szerintem a mamám beszélt Lilly szüleivel, akik mindketten pszichoanalitikusok...

Aztán hamarosan megtudtam, hogy én vagyok Genovia hercegnője, és onnantól kezdve arra használom a naplót, hogy az ezzel kapcsolatos érzéseimet rögzítsem. Ha újraolvasom, amit akkoriban írtam, hát tényleg elég sok ellenséges indulat volt bennem...

De az mind semmi ahhoz képest, amit most érzek.

Persze nem a mama vagy Mr. Gianini iránt táplálok ellenséges indulatokat! Tudom, ők felnőttek, megvan a saját életük meg minden. Meg az övék a döntés joga. De azért beláthatnák, hogy ez nemcsak őket érinti, hanem mindenki mást körülöttük! Granmére nyilván NEM lesz felhőtlenül boldog, hogy a mamám ISMÉT házasságon kívül kíván gyermeket szülni.

Na és a papám? Ő már túlesett egy hererákon az idén. Ha rájön, hogy egyetlen gyermekének anyja egy másik férfitől is gyereket vár, abba bele is halhat. Nem mintha még mindig szerelmes lenne a mamába, vagy ilyesmi... azt ezért nem hiszem.

Na és Kövér Lulu? Ő vajon hogy veszi majd egy bébi megjelenését a házban? Már most is kóros szeretetéttségben szenved, ha meggondoljuk, hogy vagyok az egyedüli, akinek eszébe jut időnként némi kaját lökni elé. Még az is lehet hogy megszökik, vagy a zoknievésről áttér a távirányítók fogyasztására vagy mittudomén.

Persze én nem bánom, ha lesz egy húgom. Vagy egy öcsém. Ha lány, akkor jöhet a szobámba aludni. Majd fürdetem habfürdőben és öltöztetem úgy, ahogy Tina Hakim Babánál öltöztették a kishúgait...ja, meg a kisöccsét is.

De azt hiszem, mégsem szeretném, hogy öcsém legyen. Tina Hakim Baba azt mondta, hogy amikor tisztába tesznek egy kisfiút, nagy ívben az ember arcába pisil. Ez annyira gusztustalan, hogy gondolni sem akarok rá.

És szerintem a mamám is jobban meggondolhatta volna, mielőtt lefeküdt Mr. Gianinival!

Október 20., tehetséggondozási program

Különben, hogy is van ez az egész? Egyáltalán hányszor randizott Mr. Gianinival a mamám? Hát nem sokszor, az biztos. Talán nyolcszor... Nyolc randi, és kiderül, hogy máris lefeküdtek? Ráadásul nyilván nem csak egyszer, hiszen egy harminchat éves nő nem esik csak úgy ripsz-ropsz teherbe! Ezt pontosan tudom, mert a New York magazin tele van a korai menopauzában szenvedő nők hirdetéseivel, akik mind petesejt-beültetést kunyerálnak a fiatalabbaktól.

De persze nem az én mamám. Ő aztán érett és termékeny!!

Persze sejthettem volna. Naná! Mégis mi történhetett, amikor pár hete kicsámpáztam egyik reggel a konyhába, és ott találtam Mr. Gianinit bokszeralsóban?!

Megpróbáltam elfojtani az emlékképet, de úgy látszik, nem sikerült. Nem csak nekem.

És vajon egyáltalán eszébe jutott már a folsavbevétel? Pontosán tudom, hogy nem! Arra is fel kell majd hívnom a figyelmét, hogy a lucernacsíra végzetes lehet a fejlődésben lévő magzatra! Tele a hűtő lucernacsírával! A hűtőnk egész egyszerűen egy halálcsapda. A zöldségtartóban még SÖRT is fölfedeztem!

A mamám azt képzelem, hogy rátermett szülő, de még sokat kell tanulnia. Ha hazaérek, majd megmutatom neki azt a rengeteg információt, amit a netről töltöttem le. Ha azt képzelem, hogy kockára teheti a születendő kistesóm egészségét lucernacsíras szendvicsekkel vagy kávévédelemmel, akkor nagyon téved!

Még mindig október 20., tg.

Lilly rajtakapott, hogy terhességgel kapcsolatos weboldalakat nézegetek is Interneten.

- Te jó isten! – mondta. – Lehet, hogy nem meséltél el mindent a randiról Josh Richterrel?

Nem nagyon díjaztam a szöveget, ráadásul pont a bátyja, Michael füle hallatára mondta, hogy Larsról, Borisz Peljovkijról és az osztály többi részéről ne is beszéljünk. És teljes hangerővel.

Véleményem szerint nem történhetne ilyesmi, ha a tanárok ebben az iskolában tisztességesen végeznék a munkájukat. Mondjuk tanítanának hébe-hóba. Mr. Gianini kivételével mind azt csinálják, hogy odalöknek nekünk valami feladatot, aztán húznak a tanáriba cigizni.

Ami egyúttal az egészségügyi szabályok súlyos áthágása.

Mrs. Hill a legrosszabb. Jó, tudom, a tehetség gondozási program az nem igazi tanóra, hanem inkább külön foglalkozás a szociálisan hátrányos helyzetűeknek. És ha Mrs. Hill néha venné a fáradságot, és itt lenne, hogy gondozza a rábízott tehetségeket, akkor engem talán nem piszkálnának folyton folyvást az itt tartózkodó kis zseni. Én ugyanis cseppet sem vagyok tehetséges, és csak azért osztottak be ebbe a csoportba, mert bukásra állok matekból, ezért szükségem van némi plusz tanulásra.

Az igazság egyébként az, hogy Lilly pontosan tudja, mi történt a Josh Richter-féle randin: rájöttem, hogy Josh csak kihasználta, mert kiderült rólam, hogy hercegnő vagyok, és ettől azt remélte, hogy majd rajta lesz a képe a *Tinimagazin* címlapján. Még csak kettesben sem voltam vele igazán, ha azt nem számítjuk, amikor az autóban ültünk, de persze az se számít, mert Lars akkor is ott ült, és skubizta az esetleg felbukkanó euroterrorstákat, akik el akarnak engem rabolni.

Szóval viharsebesen kiléptem a Mit kell tudni a terhességről? című weboldalról, de Lilly persze most is megelőzött:

- Istenkém, Mia, hát miért nem szóltál? – sopánkodott egyre.

Már kezdett a dolog kínossá válni, pedig elmagyaráztam neki, hogy csak a biosz különfeladat miatt néztem a site-ot, ami nem is volt teljesen kamu. A biosztermi padtársammal Kenny Snowalterral együtt etikai megfontolások alapján megtagadtuk a békaboncolást, ami a következő óra anyaga, ezért Mrs. Sing azt mondta, hogy boncolás helyett írhatunk házi dolgot.

Igaz, a házi dolgozat témája a házi lisztbogár négy életciklusa... de Lilly ezt nem tudja.

Igyekszem témát váltani. Megkérdeztem Lillyt, tisztában van-e a lucernacsíra gyilkos természetével, de csak pampogott tovább Josh Richerről meg rólam. Ha Michael nem ült volna a nyakunkon, akkor nem is érdekelt volna az egész. De ott ült, és ahelyett, hogy a *Fejtörő* című webmagazinján dolgozott volna, kagylózott. Szóval ezt kihagytam volna, mert időtlen idők óta bele vagyok zúgva Michaelba.

Akinek persze göze sincs erről. Neki én csak a húga legjobb barátnője vagyok, és ennyi. Csak azért kedves hozzám, mert különben Lilly mindenkinek elmondaná a suliban, hogy egyszer rajtakapta Michaelt, amint egy régi *Vészhelyzet* ismétlésen a könnyekig meghatódott.

Különben is én csak egy pisis elsős vagyok, Michael Moscovitz meg végzős, akinek (Lilly után) a legjobb a tanulmányi átlaga, aki az osztály éltanulója, és a tetejébe még osztálybizalmi is. És még a pincsiképet sem örökölte, mint a húga. Michael azzal a lánnyal járhatna az Albert Einstein Gimnáziumból, akivel csak akarna.

Leszámítva a drukkeresajokat. Mert azok csak a sportbunkókkal járnak.

Nem mintha Michael nem sportolna. A szervezett sportot utálja, de mégis gyönyörű a bicepse, a tricepse, egyáltalán mindenféle cepsze. Akkor láttam, amikor felháborodottan berontott Lilly szobájába, ahol mi mindenféle disznóságot ordibáltunk egy Christina Aguilera-klipre. Szóval akkor éppen nem volt rajta ing.

Na, a lényeg az, hogy nem nagyon díjaztam, hogy Lilly pont a bátyja füle hallatára taglalta, hogy esetleg terhes vagyok.

MIÉRT NEHÉZ DOLOG EGY MINŐSÍTETT ZSENI LEGJOBB BARÁTNŐJÉNEK LENNI?

1. Mert rengeteg olyan szót használ, amit én nem ismerek
2. Mert általában képtelen belátni, hogy én is értelmesen hozzászólhatok egy beszélgetéshez, vagy hozzájárulhatok valamely tevékenységhez.
3. Csoportszituációban nem képes lemondani a helyzet uralásáról.
4. Egy probléma megoldásakor a normális emberektől eltérően nem A-tól B felé halad, hanem A-tól D-re ugrik. Ezzel az alacsonyabb rendű rendszertani képződmények dolgát megnehezíti.
5. Az ember nem mondhat neki semmit anélkül, hogy halálra ne elemezné.

HÁZI FELADAT:

Matek: feladatok a 133. oldalon

Angol: írd le a családot rövid történetét

Társ.ism.: az arabokkal kapcsolatos negatív előítéletek (filmen, tévében és az irodalomban). Írj egy példát, és magyarázd meg!

Tg.: semmi

Francia: écrivez une vignette parisienne

Biosz: a szaporodószervek (lemásolni Kennyről)

ANGOL NAPLÓ

Családom története

Apai ágon a családom őseinek története Kr. u. 568-ig vezethető vissza. Ebben az évben történt, hogy egy Albion nevezetű vizigót törzsfő, akit ma minden bizonnyal autoriter személyiségzavarosnak neveznénk, megölte Itália királyát meg még egy csomó embert, és kinevezte magát uralkodónak. Miután megkoronázta magát, úgy döntött, hogy elveszi feleségül Rosagundét, a meggyilkolt király egyik tábornokának a lányát.

Rosagunde viszont nem nagyon szívelte Albiont azok után, hogy Albion arra kényszerítette, hogy saját apja koponyájából igyon bort az ő egészségére. Úgy állt rajta bosszút, hogy a menyegző éjszakáján álmában megfojtotta a copfjával.

Albion halála után az előző király fia ült a trónra. Annyira hálás volt Rosagundénak, hogy hercegséget adományozott neki. Ez a hercegség a mai Genovia. A fennmaradt írásos emlékek szerint Rosagunde jó és bölcs uralkodó volt. Ő az én apai ősanyám. Elsősorban neki köszönhető, hogy európai összehasonlításban Genoviában a legalacsonyabb az írástudatlanság, a csecsemőhalálozás és a munkanélküliség. Ő vezette be a saját korában legfejlettebb állami költségvetést és mérleget, és megszüntette a halálbüntetést.

Anyai ágon az őseim kecskepásztorok voltak Kréta szigetén egészen 1904-ig, amikor a mamám dédapjának, Dionysios Thermopolisnak elege lett a dologból, és kivándorolt Amerikába. Ott aztán letelepedett az Indiana állambeli Versailles-ban és szerszámüzletet nyitott. Azóta is a leszármazottai vezetik az Ezeremester Barkácsboltot Versailles főterén. A mamám szerint, ha a dédpapa Krétán marad, az ő nevelése is kevésbé szigorú, sőt talán még liberálisabb lett volna.

JAVASOLT TERHESSÉGI ÉTREND

- Kétszeri húsból, halból, baromfiból, sajtból, tofuból, tojásból vagy olajos magvakból, gabonából, hüvelyesekből és tejtermékből összeállított magas fehérje tartalmú étkezés.

- Legalább egy liter tej (tejszínes, sovány vagy aludttej), vagy ennek megfelelő tejtermék (sajt, joghurt, túró).

- Egy- vagy kétfajta C-vitaminban gazdag étel: burgonya, grépfrút, narancs, dinnye, zöldpaprika, káposzta, eper vagy bármilyen más friss gyümölcs, esetleg narancslé.

- Bármilyen sárga színű gyümölcs vagy zöldség.

- Négy-öt szelet teljes kiőrlésű lisztből készült kenyér, palacsinta, tortilla vagy egy étkezést kitevő gabonapehely, vegyes müzli vagy tészta. Használjunk búzacsírárt és élesztőt is.

- Napi hat-nyolc pohár folyadék: gyümölcs- és zöldséglevek, víz, ásványvíz és gyógyteák. Az édesített és szénsavas üdítőket, az alkohol- és koffeintartalmú italokat lehetőleg hagyjuk el.

- Nassolás: szárított gyümölcs, olajos magvak: dió, mogyoró, tökmag, napraforgómag, pattogatott kukorica.

A mamám erre nagy ívben tojni fog. Ha a felsorolt kaják nem ázhatnak irtóztatóan csípős Tabasco-szószban vagy szójaszószban, akkor szóba sem jöhetnek.

MIELŐTT A MAMA HAZAÉR

Kidobni:

Heineken

sherry

lucernacsíra

kolumbiai marhasült

csokoládé

szalámi

Venni:

Multivitamin

friss gyümölcs

búzacsíra

joghurt

El ne felejtsem az Absolut vodkát kidobni a hűtőből!

Október 20., hétfő, suli után

Amikor már azt hittem, a helyzet ennél rosszabb már nem lehet, akkor beütött a krach: Telefonált Grandmére.

Ez nem ér! Azt hittem, elmegy egy kicsit lazítani Baden-Badenba. Annyira vártam már, hogy szüneteltesse a kínzásomat – már néven az uralkodói illemtanleckéket -, amire a papám, ez a despota kényszerít. Tényleg szükségem volna egy kis szusszanásra! Ki a frászt érdekel Genoviában, tudok-e halkést használni? Vagy le tudok-e ülni úgy, hogy nem lesz ráncos hátul a szoknyám? Vagy tudok-e szuahéli nyelven köszönetet mondani? Vajon genoviai honfitársaimat nem érdeklik-e jobban nézeteim a környezetvédelemről? Vagy a fegyverellenőrzésről? Vagy a túlnépesedésről?

Grandmére szerint viszont Genoviában az emberek fütyülnek minden ilyesmire. Csakis arra kíváncsiak, nem viselkedem-e ciki módon az állami ebédeken.

Na hiszen... Szerintem e tekintetben Grandmére miatt kéne aggódni. Ugyanis NEM ÉN csináltam sminktetoválást a szemhéjamra. NEM ÉN öltöztetem a kutyuskámat csincilla kabátba. És NEM ÉN voltam közli barátságban Richard Nixonnal.

De nem, mindenki kizárólag az ÉN viselkedésemmel van elfoglalva. Én mindenki attól parázik, hogy valami iszonytató baklövést követek el decemberi bemutatkozásom alkalmával a genoviai nép előtt.

És?

Mindegy. Egyébként is kiderült, hogy Grandmére el sem utazott a baden-badeni csomagkezelők sztrájkja miatt.

Bárcsak ismerném a baden-badeni csomagkezelők szakszervezetének elnökét! Följánlottam volna neki azt a napi száz dollárt, amit a papa a nevemben küld a Greenpeace-nek a hercegnői feladataim elvégzéséért cserébe azért, hogy fölvegyék a munkát, és legalább pár napra eltávolítsák a közelemből Grandmére-t.

Szóval, a lényeg, hogy itt van, és egy elég félelmetes üzenetet hagyott a rögzítőnkön. Azt mondja, van számomra egy „meglepetése”. És hívjam vissza, de azonnal.

Vajon mi lehet az? Grandmére-t ismerve valószínűleg valami szörnyűség, mondjuk egy uszkárbérik szőréből készített bunda.

Ez rá vallana.

Majd úgy teszek, mintha nem kaptam volna meg az üzenetet.

Hétfőn, később

Épp az előbb beszéltem Grandmére-rel. Tudni akarta, miért nem hívtam vissza. Azt mondtam neki, nem kaptam meg az üzenetet.

Miért kell nekem folyvást hazudni? Már a legegyszerűbb dologgal kapcsolatban sem tudok igazat mondani. De hát az ég szerelmére, hercegnő vagyok! Mutassanak nekem még egy hercegnőt, aki megállás nélkül hazudozik!

Mindegy, Grandmére azt mondta, értem küldi a limuzint, és együtt vacsorázunk a lakosztályában, ő, a papa meg én. És majd akkor elárulja, mi a nagy meglepetés.

Elárulja. Nem pedig *megmutatja!* Ez talán kizárja a kutyabunda lehetőségét...

Különben nem is baj, hogy ma Grandmére-rel vacsorázom. A mama meghívta Mr. Gianinit estére, hogy „megbeszéljék” a dolgokat. Nem volt elragadtatva, amikor észrevette, hogy kidobtam a kávé meg a sört (igazából nem is dobtam ki, odaadtam a szomszéd Ronny-nak). Most itt dühöng és lamentál, hogy nem tudja semmivel megkínálni Mr. Gianinit.

Rámutattam, hogy mindezt az ő érdekében tettem, és ha Mr. Gianini úriember, akkor ő is lemond a sörről meg a kávéról, hogy mellette álljon a nehéz időkben. Én legalábbis elvárnám születendő gyermekem apjától, hogy együttérzést tanúsítson irántam.

Már abban a valószínűtlen esetben, ha életemben egyáltalán lefeküdnék valakivel.

Október 20., hétfő, éjjel 11 óra

Ezt nevezem meglepetésnek.

Szerintem valakinek el kellene magyaráznia Grandmére-nek, hogy a meglepetés az kellemes dolog! Vajon mi kellemes van abban, hogy benyomott engem Beverly Bellerieve csúcsnézetségű műsorába, a *Huszonnégy órába* egy interjúra?!

Engem nem érdekel, hogy ez Amerika legnépszerűbb országos műsora. Megmondtam Grandmére-nek milliószor, hogy nem akarom, hogy fényképezzenek, és még kevésbé akarok tévében szerepelni. Épp elég baj nekem, hogy az összes ismerősöm látja, hogy úgy nézek ki, mint egy életre kelt fülpiszkáló pálcika a lapos mellemmel és a Kresz-tábla fejemmel. Semmi szükség arra, hogy egész Amerika értesüljön erről.

Grandmére szerint viszont ez a kötelességem, mint genoviai uralkodócsalád tagjának. Sikertelt a papát is megnyernie. Mást se mondott, mint: „A nagyanyádnak igaza van, Mia!”

Úgyhogy a jövő szombat délután Beverly Bellerieve interjúalánya leszek.

Mondtam Grandmére-nek, hogy ez az egész interjúdolog nagyon rossz ötlet. Azt is mondtam, hogy minek rögtön ilyen nagyágyúval kezdeni. Miért nem elég neki, ha egy kevésbé híres riporter csinál velem interjút, mondjuk, Carson Daly?

De Grandmére nem volt vevő erre. Szerintem rettenetesen szüksége lett volna arra a kis baden-badeni relaxálásra.

Körülbelül annyira laza, mint Kövér Lulu, amikor az állatorvos a hátsójába dugja a hőmérőt.

Persze lehet, hogy csak azért néz így ki, mert a szemöldökét leborotválja, és helyette minden áldott reggel újat rajzol magának. Fogalmam sincs, miért. Szerintem teljesen jó az eredeti is. Láttam a borostát. De mostanában azt vettem észre, hogy egyre magasabbra rajzolja a homlokán a szemöldököt, amitől állandóan csodálkozás ül az arcán. De lehet, hogy az meg a sok plasztikai műtétől van. Ha nem figyel oda, a szemhéja rövidesen a halántékára kerül.

A papámnak semmi hasznát nem vettem. Ő csakis Beverly Bellerieve-ről kérdezősködött, hogy például igaz-e, hogy 1991-ben Miss Amerika volt, hogy például igaz-e hogy még mindig Ted Turnerrel jár-e (mármint Beverly), vagy annak már vége.

Ahhoz képest, hogy csak egyetlen golyója van, elég sokat foglalkozik a szexszel.

Egész vacsora alatt ezen vitatkoztunk. Mármint, hogy itt, a Hotel Plazaban veszik-e föl az interjút, vagy nálunk, a tetőtéri lakásban. Ha itt forgatnak a hotelban, az félrevezeti az embereket az életstílusommal kapcsolatban. Grandmére szerint viszont, ha nálunk otthon, az embereket elborzasztja majd az a mocsok, amiben anyám engem felnevelt.

Ami egyszerűen nem igaz. A lakásunk nem mocskos. Csak kellemesen otthonos, belakott légköre van.

- Mármint takarításmentes légköre – szúrta közbe Grandmére. De ez sem igaz, mert tegnapelőtt citromillatú Ciffel végigtakarítottam az egészet.

- Na és az az állat...! – folytatta Grandmére. – Nem csoda, ha azt a lukat sosem lehet igazán tisztán tartani!

De Kövér Lulu nem tehet semmiről, mert mind tudjuk, a por 95%-ban emberi szövetmaradvány.

Az egyetlen pozitívum, amit ebben látok, hogy legalább nem fog követni mindenhová egy filmes stáb az iskolában meg mindenütt. Ezért hálás lehetek. Még elképzelni is szörnyű, hogy filmre veszik, amikor Lana Weinberger éget matekóra alatt. Azzal kezdené, hogy a drukkerszerkójával villogna, meg a pomponjaival hadonászna az arcom előtt, hogy a filmesek is azonnal rájöjjenek, milyen szuper ő és milyen rakás szerencsétlenség vagyok én. A nézők meg Amerikaszerzte törhetnék a fejüket: Mi a baj ezzel a kiscsajjal? Nem hallott még önérvényesítésről?

És mi lenne a tg. Foglalkozáson? Nemcsak az derülne ki, hogy nincs semmiféle tanári felügyelet, hanem az is, hogy rendszeresen bezárjuk Borisz Pelkovszkijt a szertárba, hogy ne halljuk, ahogy a hegedűjén gyakorol. Ez nyilván a házirendbe ütközik valahol.

Amíg ott ültünk, és ezen vitatkoztunk, végig az járt a fejemben, hogy *miközben mi itt tépjük a szánkat erről az interjúról, ötvenhét*

utcányira innen a mamám épp most mondja el a szeretőjének – az én matektanáromnak! -, hogy gyereket vár tőle.

Vajon mit fog szólni Mr. Gianini? Ha egyetlen rossz szót szól, akkor ráuszítom Larsot. Ez tuti. Lars majd néhány jól irányzott ütéssel jobb belátásra téríti, és nem hiszem, hogy sokat kérne érte. Három volt feleségének kell ugyanis tartásdíjat fizetnie, jól jön majd neki a tízes, amit verőlegényi szolgáltatásáért fel tudok ajánlani.

Tennem kéne valamit, hogy kicsivel több zsebpénzt kapjak. Ki a fene hallott már heti tíz dollár költőpénzből tengődő hercegnőről? Abból még moziba se lehet menni.

Na jó, lehet, de a popcorn már nem fér bele.

Már nem vagyok benne olyan biztos, hogy meg kell-e veretnem Larssal Mr. Gianinit. Hazaérve ugyanis azt hallom, hogy Mr. Gianini és a mama a hálószobában sutyorognak.

Egy árva szót sem hallok belőle, hiába hallgatózom.

Remélem, Mr. Gianini örül... Ő a leghelyesebb a mama eddig pasijai közül, még akkor is, ha bukásra állok matekból. Szerintem nem fog semmi hülyeséget csinálni, nem hagyja ott a mamát, vagy nem fog gyermekelhelyezési pert indítani...

Persze egy pasinál sose lehet tudni...

Jé, most veszem észre, hogy jön egy e-mailem. Michael az!

FEJTÖRŐ: Mi volt veled ma a suliban? Úgy viselkedtél, mint aki egy másik világban él!

KÁLULU: Gőzös sincs, miről beszélsz. Nem volt velem semmi. Tök jól vagyok.

Mi a fenének kell megint hazugságba keverednem?

FEJTÖRŐ: Mert az az érzésem, hogy egy árva mukkot sem hallottál abból, amit a negatív függvényekről mondtam.

Amióta megtudtam, hogy a jövőben egy kis európai hercegség élén kell állnom, mindent elkövetek, hogy jobb legyek matekból, hiszen nekem kell majd törődnöm Genovia költségvetésével, meg ilyesmik.

Így aztán sulis után minden áldott nap jártam korrepetálásra, meg a tg. alatt Michael is segített egy kicsit.

Csak az a baj, hogy nagyon nehéz figyelni, amikor Michaellel matekozunk, mert Michaelnek olyan finom illata van.

Hogyan koncentráljon az ember a negatív meredekségű függvényekre, amikor az a pasi ül mellette, akibe már... időtlen idők óta bele van zúgva, aki szappantól illatozik és aki időnként hozzáér a térdéhez?!

KÁLULU: Minden szót hallottam, amit a negatív meredekségű függvényekről mondtál. Adva van az m meredekségű függvény az y $(0, B)$ metszéspontban, akkor az egyenlet:

$Y = mx + b$ alakban írható fel.

FEJTÖRŐ: Miii???

Naná.

Ajjaj, a mama kopog az ajtón.

Hétfőn, később

A mama bejött. Én azt hittem Mr. Gianini elment, tehát jó hangosan megkérdeztem:

- Na, hogy ment?

Akkor láttam meg, hogy könnyes a szeme, mire odaszaladtam és megöleltem.

- Nincs semmi baj, mami – mondtam neki. – Én itt vagyok veled. Majd segítek mindenben, segítek éjszaka etetni, pelenkázni meg mindent. Még akkor is, ha fiú lesz.

Erre a mama is megölelt engem, de aztán rájöttem, hogy nem bánatában sír. Hanem örömeiben.

- Jaj, Mia! – hüppögte. – Azt akartuk, hogy te tudd meg először!

És kirángatott a nappaliba. Mr. Gianini ott ácsorgott, elég bambán. Bambán és boldogan.

Akkor persze már tudtam, de úgy csináltam, mint aki nagyon meglepődik.

- Mia, összeházasodunk!

Ott álltunk egy nagy csoportos ölelésben. A mama, Mr. Gianini meg én.

Elég furi, ha az embert a matektanára ölelgeti. Csak ennyit mondhatok.

Október 21., kedd, éjjel 1 óra

Hát én azt hittem, az anyám feminista, aki elutasítja a férfi hierarchiát és a női identitás alávetését és eltiprását, ami a házasság szükséges velejárója.

Legalábbis mindig ezt mondta, amikor megkérdeztem, miért nem ment feleségül a papához.

Szerintem azért, mert a papa sosem kérte meg a kezét.

Lehet, hogy ezért kért meg, ne áruljam még el senkinek. Ő akarja majd elmondani a papának a maga módján.

Ettől a nagy izgalomtól megfájdult a fejem.

Október 21., kedd, éjjel 2 óra

Te jó isten! Most jövök csak rá, ha a mama férjhez megy, akkor Mr. Gianini ide fog költözni. Mert a mama soha az életben nem menne Brooklynba, az tuti. Mindig azt mondja, hogy a metró tovább mélyíti ellenszenvét a multik iránt.

Ez nem lehet igaz. Mostantól minden nap a *matektanárommal együtt* kell reggeliznem!

És mi lesz, ha véletlenül meglátom meztelenül? Pszichoszeuális fejlődésem örökre törést szenvedhet!

Mielőtt beköltözik, feltétlenül ellenőriznem kell, jó-e a zár a fürdőszoba ajtaján!

Most már nemcsak a fejem fáj, de a torkom is kapar.

Október 21., kedd, reggel 9 óra

Amikor reggel fölébredtem, annyira fáj a torkom, hogy beszélni se tudtam. Csak hörögni.

Próbáltam egy darabig krákogni a mama után, de nem hallotta. Aztán dörömböltem a falon, de csak a Greenpeace poszter esett le róla.

Nem volt más választásom, föl kellett kelni. Magam köré csavartam a takarómat, hogy meg ne fázzak és még betegbb ne legyek, aztán átslattyogtam a mama hálószobájába.

Legnagyobb megdöbbenésemre az ágyban nem egyedül találtam. Ott volt Mr. Gianini is!

Hát... én nem is tudom... na jó... igaz, most már megígérte, hogy elveszi feleségül a mamát és nevet ad a gyerekek...

Azért akkor is kicsit zavarba ejtő, hogy az ember reggel hatkor gyanútlanul bebotorkál a mamája szobájába, és kit talál ott? A MATEKTANÁRT! Szerintem ettől egy nálam magabiztosabb személy is megzuhanna...

Na mindegy. Csak álltam ott az ajtóban szerencsétlenül krákogva, teljesen be voltam tojva, nem mertem bemenni, míg aztán a mamám

végre kinyitotta fél szemét. Odasúgtam neki, hogy beteg vagyok, hívja fel az iskolát és jelentse be, hogy nem megyek ma suliba.

Azt is kértem, hogy mondja le a limuzint és szóljon Lillynek, hogy ma nem vesszük föl a kapu előtt.

Mondtam neki, hogy ha elmegy a műterembe, értesítse Larsot vagy a papát (csak ne Grandmére-t, az istenért) arról, hogy itt vagyok egyedül, és nehogy valaki rendkívül legyengült állapotomat használja ki és elraboljon vagy meggyilkoljon.

Úgy tűnt, megértette, bár nem vagyok benne biztos.

Komolyan mondom, ez a hercegnősi cseppet sem vicces.

Kedden később

A mama nem ment el a műterembe.

Próbáltam neki krákgova elmagyarázni, hogy erre semmi szükség. Egy hónap múlva kiállítás lesz a Mary Boone Galériában, és még csak a fele van kész a kiállítandó képeknek. Ha ezek után még a reggeli rosszulletek is előveszik, hát a karrierjének annyi.

Mindegy, akkor is itthon maradt. Szerintem büntudata van. Biztos azt hiszi, az ő hibája, hogy megbetegedtem. Mintha a méhében végbemenő változások miatt érzett aggodalmam legyengítette volna az immunrendszeremet vagy mi.

Ez persze hülyeség. Akármilyen bajom is a suliban kaptam el. Az Albert Einstein Gimnázium egy darab óriási baktériumtenyésztés, valóságos cseppfertőzés-orgia!

Szóval, büntudat nyomasztotta anyám kábé tíz percenként beront és megkérdezi, mit szeretnék. Önkéntes vöröskeresztes mániája van. Megállás nélkül gyártja a teát, a fahéjas pirítóst, aminek levágja a héját. De azért nagyon jól esik...

Az már nem esett annyira jól, amikor valami cinkoxidos szájöblítőt erőszakolt rám, ami egy barátja szerint nagyon hatásos a nátha ellen.

Az hittem, elpusztulok.

Csak kapkodtam a levegő után és tátogtam jó darabig. Ettől a mamának még rosszabb lett a lelkiismerete. Még a sarki

csemegeboltba is lerohant, és kárpótlásul hozott nekem egy extra Crunch csokit.

Később szalonnás rántottával próbálkozott, hogy erőre kapjak, itt azonban megálljt parancsoltam: azért, mert a halálos ágyamon fekszem, még fogom feladni vegetáriánus elveimet.

Erre megmérte a lázamat. 38,4 fok volt.

Ha most a középkorban lennénk, már rég meghaltam volna.

LÁZLAP

11:45 – 38

12:14 – 37,9

13:27 – 37,6

Szerintem rossz ez a rohadt hőmérő.

14:5 – 37,8

15:35 – 37,9

Ha ez így megy tovább, nem adhatok interjút Beverly Bellevie-nek szombaton...

HURRÁ!

Kedden, még később

Lilly felugrott az előbb. Elhozta az összes leckét. Azt mondta, kétségbeejtően nézek ki, és olyan a hangom, mint Linda Blairnek *Az ördögűzőben*. Sosem láttam *Az ördögűzőt*, szóval nem tudom, igaz-e. nem szeretem az olyan filmeket, ahol a szereplők feje széleseben forog a nyakukon, és a hasukból mindenféle rémségek lövellnek ki. Én az olyan filmeket szeretem, ahol táncolnak és szép a hősnő...

Lilly leadta a drótot, hogy az „álompár”, Josh Richter és Lana Weinberger újból összejött, miután több mint egy hétig külön voltak. Ezzel egyéként saját rekordjukat is megdöntötték: legutóbb összesen három napig bírták külön. Lilly mondta, hogy amikor a szekrényemhez ment a könyveimért, Lana ott ácsorgott a

drukkerszerkójában és Joshra várt, akinek a szekrénye az enyém mellett van.

Amikor Josh megjelent, szó nélkül lesmárolta Lanát úgy az 5-ös erősségű tornádó szívóhatás fokozaton. Pont útban voltak, ezért Lilly nem tudta becsukni a szekrényem ajtaját (ezt a problémát igencsak jól ismerem). Lilly persze ezt is huszárosan megoldotta: mintegy véletlenül jól oldalba bökte Josht a második legjobb töltőcerkájával.

Gondoltam, én is elújságolom Lillynek a magam híret a mamáról és Mr. Gianiniről, mivel előbb-utóbb úgyis rájön.

Lehet, hogy a testemet emésztő kór okozta, de nem szóltam a dologról. Úgy éreztem, nem tudnám elviselni, amit Lilly összehordana születendő öcsém vagy húgom orrlyukárnak várható méretéről.

Különben pedig vagy egy tonna házi feladatom van. Születendő féltestvérem apja, akiről pedig az feltételezné az ember, hogy egy csipetnyi együttérzést tanúsít irányomban, még ő is iszonyú mennyiséget adott fel. Mondhatom semmiféle előnnyel nem jár, ha az anyám a matektanárom menyasszonya. SEMMIVEL!

Kivéve mondjuk azt, amikor idejön vacsorára és segít a leckében. Az eredményeket persze nem mondja meg, szóval legtöbbször így is kettést kapok.

Most aztán már tényleg nagyon rosszul vagyok! A lázam 38,7! Rövidesen fölmegy 39-re!

Ha a *Vészhelyzet*ben volnánk, már rég lélegeztetőgépen lennék.

Viszont így ki van zárva, hogy Beverly Bellerieve interjút csináljon velem. KI VAN ZÁRVA.

Ha-ha.

A mama berakta a szobámba a csúcsra járatott párologtatóját. Lilly szerint olyan a szobám, mint egy vietnámi dzsungel, és miért nem nyitom ki legalább résnyire az ablakot.

Valahogy most jut először eszembe, de Lillynek és Grandmére-nek egész csomó közös tulajdonsága van. Hogy csak egy példát mondjak, Grandmére épp az előbb telefonált. Amikor elmondtam neki, milyen beteg vagyok, és valószínűleg nem tudnak velem interjút csinálni szombaton, valósággal lehordott!

Így, ahogy mondom. Lehordott, mintha az én hibám volna, hogy megbetegedtem. Aztán arról kezdett szavalni, hogy az esküvője napján neki több mint 39 fok láza volt, de ez sem gátolta abban, hogy végigállja a kétórás esküvői szertartást, majd nyitott hintóban hajtasson végig Genovia utcáin és integessen az ünneplő tömegnek, majd elköltse a pármái sonkát dinnyével a fogadáson, és utóbb hajnali négyig táncoljon.

Hát persze hogy nem. Őt ez nem gátolta semmiben. Mégpedig azért, mert Grandmére szerint egy hercegnő nem használja fel megrendült egészségét arra, hogy megfutamodjon uralkodói kötelességei előtt.

Mintha Genovia népét fikarcnyit is érdekelné egy tetves interjú velem a Huszonnégy óra című magazinműsorban. Hiszen nem is tudják fogni ott ezt az adást. Hacsak nincs nekik parabolaantennájuk.

Lillyben kábé ugyanannyi együttérzés van, mint Grandmére-ben. Ha az ember beteg, Lilly nem a legmegnyugtatóbb látogató. Még azt felvetette, hogy talán tüdőbajom van, mint Elisabeth Barrett-Browningnak. Mondtam neki, hogy valószínűleg inkább csak hörghurut, mire ő azt felelte, Elisabeth Barrett-Browning is nyilván ugyanezt hitte a halála előtt.

HÁZI FELADAT

Matek: A 10. fejezet végén lévő példák

Angol: írd a kedven tévéműsorodról, filmedről, könyvedről, ételedről a naplódban!

Társ.ism.: Ezer szavas fogalmazás Irán és Afganisztán konfliktusáról

Tg.: Na még csak az kéne!

Francia: écrivez une vignette amusante (jó vicc!)

Biosz: Az endokrin rendszer (lemásolni Kennyről)

Te jó isten! Mit akarnak ezek? A halálomat?

Október 22., szerda

Reggel a mama fölívta a papát a Plazában, és elkérte a limuzint, hogy orvoshoz mehessek. Ugyanis amikor reggel ébredéskor megmérte a lázamat, 39,2 volt. Mint Grandmére-nek az esküvője napján.

Meg kell mondanom, nem sok kedvem volt táncolni. Felöltözni is alig bírtam. Olyan lázas voltam, hogy tévedésből az egyik Grandmére-féle cuccot húztam magamra. Ott álltam tehát, tetőtől talpig Chanelban, vérben forgó szemmel és lázverítéssel a homlokomon. A papa tök rosszul lett, amikor meglátott, lehet, hogy azért, mert azt hitte, én vagyok Grandmére?

Pedig én sokkal magasabb vagyok, mint Grandmére! Igaz, a hajam nem olyan nagy.

Kiderült, hogy dr. Fung is azon kevesek közé tartozik Amerikában, akiknek fogalmuk sincs, hogy hercegnő vagyok, így aztán tíz percet kellett rostokolnom a várószobában, mielőtt bekerültem hozzá. Azt a tíz percet a papa a recepciós csajjal csevegte végig. Nyilván azért, mert a recepciós köldök fölött végződő topban volt. Pedig már majdnem tél van.

Annak ellenére, hogy a papám tök kopasz, ráadásul folyton öltönyt hord, ahelyett, hogy farmer lenne rajta, mint egy normál papán, látszott, hogy a recepciós odáig van érte. Biztos azért, mert a papám még nyilvánvaló európaisága ellenére is egy menő csávó.

A másik menő csávó – bár másképpen, mert ő nagydarab és szőrös -, Lars, mellettem ült és a *Szülők lapját* olvasta. Láttam rajta, hogy a *Késmánia* magazin legújabb száma jobban érdekelné, de a SoHo Családorvosi Rendelőben arra nem fizetnek elő.

Végre bekerültem dr. Funghoz. Megmérte a lázamat, (38,9) megtapogatta a nyirokmirigyemeimet (duzzadtak). Aztán benézett a torkomba, és megpróbált váladékmintát venni belőle a baktériumtenyésztéshez.

Amikor a spatulával leszorította a nyelvemet, először öklendezni kezdtem, aztán rám jött a köhögés. Annyira, hogy képtelen voltam abbahagyni. Két roham közt mondtam neki, hogy muszáj egy kis

vizet innom. A láztól már biztos nem voltam magamnál, mert ahelyett, hogy vizet ittam volna, kimentem a rendelőből, beültem a limuzinba és mondtam a sofőrnek, hogy azonnal menjünk a Smaragd zöld Bolygó étterembe egy almás sütiért.

A sofőrnek szerencsére volt annyi esze, hogy a testőröm nélkül ne vigen sehová. Beszölt a rádiójába, és utána már jött is Lars a papával együtt, aki megkérdezte, hogy mégis mit képzelek.

Ezt én is meg akartam tőle kérdezni, csak éppen a piercinges köldökű recepciós csajjal kapcsolatban... De sajnos nagyon fáj a torkom és ezért nem kérdeztem semmit.

Dr. Fung egyébként nagyon kedves volt. Letett a váladékvételről, és fölírta valami antibiotikumot meg egy kodein tartalmú köhögéscsillapítót, persze csak azután, hogy a nővér lefényképezte, hogy kezet fogunk vele a limuzin előtt... ki fogja tenni a fotót a falra a híres betegek közé, ahol már ott van Diane Keaton meg Lou Reed képe.

Most, miután lejjebb ment a lázam, már látom, mennyire hülyén viselkedtem. Ez a rendelői incidens igazság szerint valószínűleg életem egyik legkínosabb eseménye, amiből persze annyi van, hogy nehéz megállapítani, hol helyezkedik el a rangsorban... Nagyjából olyan kínos, mint az, amikor Lilly bar micvóján elejtettem a tényéromat, és az est hátralévő részében mindenki a gefiltefisben* tapicskolt.

MIA THERMOPOLIS ÉLETÉNEK ÖT LEGKÍNOSABB ESEMÉNYE

1. Amikor Josh Richter az egész iskola színe előtt megcsókolt.
2. Amikor hatéves koromban Grandmère rám parancsolt, hogy adjam pusztát Tante Jean Marie-nak, a nővérének, én meg bögni kezdtem, mert féltem, hogy Tante Jean Maria bajusza megszúr.
3. Amikor hétéves koromban Grandmère rákényszerített, hogy részt vegyek egy dögunalmas koktélpartin, amit a barátai tiszteletére rendezett. Annyira unatkoztam, hogy fogtam az elefántcsontból készült riksa formájú borosüvegtartót, és körbegurigáztam a zsúrasztalon. Közben kínaiul halandzsáztam. A vége persze az lett,

hogy az üvegek kiestek a riksa hátuljából és szanaszét gurultak a padlón, amitől mindenki rém figyelt. (Most, visszagondolva a dolog még kínosabb, hiszen a „kínai” halandzsza a kínaiak kigúnyolása, ráadásul politikailag maximálisan inkorrekt.)

4. Amikor tízéves voltam, Grandmére elvitt az unokatestvéreimmal együtt a strandra, én meg otthon felejtettem a bikini felsőmet, de Grandmére nem engedett vissza a kastélyba, mondván, hogy Franciaországban vagyunk, és nyugodtan legyenek csak toplesben. Bár akkor sem volt sokkal kevesebb takargatnivalóm, mint most, a topless gondolatától is borzadtam, és magamon hagytam a pólómat, amitől persze mindenki engem bámult, mert azt hitték, valami szörnyű kiütésem vagy csúf anyajegyem van, netán összezsugorodott sziámi ikerpárom hullája fityeg a testemről.
5. Tizenkét éves koromban jött meg a menstruációm, pont, amikor Grandmére-nél nyaraltam. Nem volt nálam se betét, se semmi, tehát szólnom kellett neki. Este, amikor lementem vacsorázni, hallottam, hogy Grandmére széltében-hosszában újságolja a barátainak, és az est további részében mindenki a női test csodáin viccelődött.

* Töltött hal.

Ha jobban belegondolok, életem összes kínos eseménye valamiképpen Grandmére-hez kötődik.

Vajon mit szólnának ehhez Lilly szülei, akik mindketten pszichiáterek?

LÁZLAP

17:20 – 38,2

18:45 – 38

19:52 – 37,9

Lehetséges volna, hogy *máris* gyógyulófélben lennék? Ez szörnyű. Ha jobban leszek, muszáj elmennem arra a rémes interjúra...

Azonnal tennem kell valamit: ma este lezuhanyozom és kidugom a vizes fejem a jeges huzatba. Majd megmutatom nekik!

Október 23., csütörtök

Te jó isten! Olyasmi történt velem... alig bírok írni az izgalomtól.

Reggel még heverésztem az ágyban, amikor a mama átadott egy levelet. Azt mondta, a tegnapi postával jött, csak elfelejtette ideadni.

De nem a szokásos villanyszámla vagy a kábeltévé előfizetési számla volt, amit mindig elfelejt... Ez egy személyesen nekem szóló levél volt!

Eleinte nem gyanítottam semmit, mert a nevem rányomtatták a borítékra. Gondoltam, a suliból jött. Mondjuk első lettem a havi tanulmányi versenyben (ha-ha)! Csak éppen az iskolai leveleket mindig ott van Albert borzas feje a bal felső sarokban a gimnázium címével együtt.

Elképzelhető tehát megdöbbenésem, amikor kinyitottam a borítékot, és nem egy szórólapot találtam benne valami buzdítással, hogy mutassak példát közösségi szellemből és süssek almáslepényt, hogy az árából az iskolai evezős csapatot támogassuk, hanem... hát nem tudok rá jobb szót, SZERELMES LEVELET!

Kedves Mia,

Tudom, hogy furcsának találod majd a leveletem. Nekem is furcsa érzés írni. De nem érzek magamban elég bátorságot, hogy szemtől szembe bevalljam neked: te vagy a legJosiebb lány, akivel valaha találkoztam.

Azt akartam, hogy tudd, van valaki, akinek már azelőtt tetszettél, hogy kiderült volna rólad: hercegnő vagy...

És ezt is tudnod kell, hogy az illetőnek továbbra is tetszel, bármi történjék is!

Egy barátod

Te jó ég!

Nem hittem a szememnek. Még életemben nem kaptam ilyen levelet. Vajon ki írhatta? Egyszerűen fogalmam sincs. Gépelve volt, nem kézírással, ugyanúgy, mint a címzés. Persze nem írógéppel, hanem számítógéppel.

Így aztán még ha össze is akartam volna hasonlítani a leütéseket az esetleges gyanúsítottak írógépén (mint Jan a *Brady Bunch*ban, amikor Alice-t gyanúsította azzal, hogy ő küldte neki a medált), nem lehetett. A lézerprinterek lenyomatai között nincs semmi különbség. Mind egyforma.

De mégis, ki küldhetett nekem ilyen levelet?

Azt persze tudom, kitől *szeretnék* ilyen levelet...

Annak az esélye, hogy egy olyan pasi, mint Michael Moscovitz a haverkodásnál egy hajszállal is többet érezzen irántam, nagyjából nulla. Ha érezne valamit, miért nem célzott rá legalább a Multikulti Bálon? Lett volna alkalma, ha már egyszer olyan rendes volt és fölkért táncolni, miután Josh Richter olyan szemétül elbánt velem... Ráadásul nem is csak egyszer táncoltunk! Többször is. Sőt lassút is. A bál után meg még buliztunk is náluk... Akkor is mondhatott volna valamit, ha akart volna...

De nem mondott. Egy mukkot sem szólt arról, hogy tetszenék neki.

Különben meg mitől tetszenék? A kinézetem tiszta egy röhej, emlőmirigyeim aggasztóan alulfejlettek, cserébe viszont a magasságom aggasztóan túlfejlett, és a hajamat képtelen vagyok bárminemű frizurának nevezhető formába idomítani.

Bioszból pont most tanulmányoztunk ilyen fajta embereket. Rendellenes alakzatnak hívják az illetet. Rendellenes alakzat akkor keletkezik, amikor egy szervezet, jellemzően mutáció következtében, jellegzetes eltérést mutat fajtájának normál típusától, vagy közeli rokonságától.

Na ez vagyok én. Ez tök jellemző rám. Csak rá kell nézni a szüleimre, akik mindketten igen vonzó emberpéldányok, azután rám, és máris felmerül a kérdés: *Mi történt itt?*

Komolyan, az X-aktákban volna a helyem. Mutáns vagyok.

Különben is Michael Moscovitz nem az a fajta, aki olyasmit leír, hogy én vagyok a legJosiebb lány a suliban. Ha ugyan én is arra gondolok, amire a levélíró. Josie ugyanis a *Josie és a cicababák* énekesé, akit a filmben Rachel Leigh Cook játszik. Bár nem volna rossz. A *Josie és a cicababák* egyébként rajzfilmként indult, egy lányzenekarról szólt, akik bűnügyeket oldanak meg, úgy, mint a

Scooby Doo, bár szerintem Michael nem is nézi a Cartoon Networköt.

Csak a PBS-t, a Sci Fi csatornát és a *Buffy, a vámpírok rémét*. Talán ha az lett volna a levélben, hogy *te vagy a legBuffybb lány, akivel valaha találkoztam...*

De ha nem Michael írta, akkor ki?

Jaj, de izgi! Föl kéne hívni valakit és elmesélni! De kit? Mindenki a suliban van!

MI A FENÉNEK KELLETT MEGBETEGEDNEM?

Vizes fej és jeges huzat elnapolva. Azonnal meg kell gyógyulnom, hogy végre mehessek suliba és kinyomozhassam, ki a titkos imádóm!

LÁZLAP:

10:45 – 38

11:45 – 37,9

12:27 – 37,4

Igen, ez az! Máris jobban vagyok! Köszönet neked, nagy Selman Waksman, az antibiotikumok feltalálója!

14:5 – 37,6

Na ne.

15:35 – 37,9

Miért pont velem történik ez?

Csütörtök, később

Ma délután jeges borogatásokkal borítva feküdtem, hogy lenyomjam a lázamat, és végre mehessek holnap suliba és kideríthessem, ki a titkos imádóm, szóval ma délután láttam a *Baywatch* legfantasztikusabb epizódját.

Nem vicc.

Szóval a csónakversenyen Mitch találkozik egy csajjal – akinek rémes francia műakcentusa van -, és tök belezúgnak egymásba. Főlé alá száguldoznak a habokon, közben király filmzene szól, aztán meg egyszer csak kiderül, hogy a csaj Mitch legfőbb versenytársának a jegyese, plusz még *egy apró európai állam hercegnője, amiről Mitch még életében nem hallott*. A másik pasival meg még születésekor jegyezte el az apja!

A film közben följött Lilly az új leckékkel, és ő is nézte a filmet velem együtt, de egyáltalán nem értette az epizód mélyebb filozófiai jelentőségét. Egyfolytában ilyeneket mondott: „Apám, erre a hercegcsajsziira ráférne egy kis szemöldökgyantázás!”

Fel voltam háborodva.

- Lilly! – krákoztam. – Hát nem látod, hogy ennek a résznek prófétikus jelentősége van? Nem kizárt, hogy engem is eljegyeztek csecsemőkoromban valami herceggel, akivel még sose találkoztam, és a papa még nem is említette nekem! És az sem lehetetlen, hogy én is találkozom a parti őrség egy tagjával, halálosan beleszeretek, de azzal senki nem törődik, mert nekem a kötelességemet kell teljesítenem, és ahhoz kell feleségül mennem, akit az én népem számomra kijelölt.

- Hé, mennyi köhögéscsillapítót vettél te ma be? – kérdezte Lilly. – Azt írják itt, hogy négyóránként egy teáskanállal, nem pedig evőkanállal, te észlény!

Dühös voltam Lillyre, amiért nem hajlandó meglátni a rejtett összefüggéseket, de persze nem szólhattam neki a szerelmes levélről. Mert mi van, ha a bátyja írta? Mégsem szeretném, hogy azt higgye, mindenkinek kifecsegtem. A szerelmes levél nagyon intim dolog.

Azért az ember azt gondolná, hogy a legjobb barátnőm képes a helyzetembe képzelni magát.

- Hát nem érted? – káromtam. – Mi értelme, hogy bárkibe beleszeressek, amikor a papám talán még régesrég eljegyzett valami herceggel, akit még életemben nem is láttam? Valakivel, aki mondjuk Dubaiban lakik, vagy akárhol, és aki naponta bámulja a fényképemet, és alig várja a napot, amikor végre az övé leszek!

Lilly erre azt mondta, szerintem telítődtem Tina Hakim Baba tinirománcaival. Na jó, bevallom, az ötlet onnan származik. De nem ez a lényeg.

- De komolyan, Lilly – győzködtem -, nekem állhatatosan óvnom kell magam attól, hogy bárkibe beleessek, mondjuk David Hasselhoffba, vagy a bátyádba, mert végül úgyis csak William herceghez kell férjhez mennem. Nem mintha az akkora áldozat volna, de mégis.

Lilly föl pattant és kirohant a nappaliba. Ott viszont csak a papámat találta, mert amikor a papa megérkezett, a mamámnak eszébe jutott valami sürgős elintéznivalója és elhúzott.

Persze nem kellett semmit sem elintéznie. Csak éppen még mindig nem szólt a papának Mr. Gianiniről, a terhességről meg a házasságról, meg minden. Szerintem attól fél, hogy a papa kiabálni fog vele, hogy milyen felelőtlen (ami teljesen elképzelhető a papáról...). Ezért büntudatosan elmenekül a papa elől, amikor csak találkozhatnak. Ha nem volna nevetséges az ilyen viselkedés egy harminchat éves nőtől, még viccesnek is találnám. Mire harminchat éves leszek, már teljesen megvalósítom önmagam, így sosem teszek majd olyasmit, amiket a mamám megállás nélkül.

- Mr. Renaldo – hallottam Lilly hangját a nappaliból. Továbbra is Mr. Renaldonak hívja a papát, bár tökéletesen tisztában van vele, hogy a papa Genovia hercege. De nem érdekli, mert azt mondja, hogy ez itt Amerika, ahol neki nem kötelessége senkit sem „felség”-nek szólítani. Teljességgel helyteleníti a monarchiák fennállását, és mivel Genovia hercegség, számára ugyanabba a kategóriába tartozik. Lilly szerint a hatalom a népé és kész. A francia forradalom idején nyilván a jakobinusokhoz csatlakozott volna.

- Mr. Renaldo, van Miának titkos jegyese? Valami herceg vagy efféle a világ bármely táján?

A papám az ölébe eresztette az újságot. Idáig hallottam a papír zörgését.

- Te jó ég, dehogy! – felelte döbbenten.

- Idióta – mondta tömören Lilly a szobámba visszacsörtetve. – Azt még csak értem, hogy miért kell állhatatosan óvnod magad attól, hogy beleessél David Hasselhoffba, aki elég öreg ahhoz, hogy az apád legyen, és különben is egy vérciki hapsi, de hogy jön a képbe a *bátyám*?

Most már mindegy, gondoltam magamban. Megint nem figyeltem arra, mit beszélek. Lillynek gőze sincs arról, mit érzek a bátyja iránt. Igazából nekem sincs. De annyira fantasztikusan néz ki félmeztelenül... Tiszta Johnny Depp.

Annyira szeretném, ha ő írta volna az a levelet! Annyira, de annyira!

De a húgának nem szólhatok egy szót se róla.

Ehelyett azt mondtam neki, inkorrektnek tartom, hogy olyasmért vár magyarázatot tőlem, amit kodein tartalmú köhögéscsillapító hatása alatt mondtam.

Lilly erre olyan képet vágott, mint amelyet az osztályban szokott akkor, ha egy tanár kérdésére tudja a választ, de nem jelentkezik, mert lehetőséget akar adni másoknak is...

Elég kimerítő dolog, ha az ember legjobb barátnőjének 170-es IQ-ja van.

HÁZI FELADAT:

Matek: 115.old 1-20

Angol: Beavatási szertartás Golding A legyek ura című regényében
Társ.ism.: Kétszáz szavas fogalmazás India és Pakisztán ellentétéről

Tg.: na ne

Francia: Chapitre huit

Biosz: Az agyalapi mirigy (megkérdezni Kennyt!)

LILLY MOSCOVITZ ÉS MIA THERMOPOLIS
ÖSSZEHASONLÍTÁSA A SZTÁROK MELLÉRŐL:

SZTÁR	LILLY	MIA
Britney Spears	szilikon	valódi
Jennifer Love Hewitt	szilikon	valódi
Winona Ryder	szilikon	valódi
Courtney Love	szilikon	szilikon
Jennie Garth	szilikon	valódi
Tori Spelling	szilikon	valódi
Brandy	szilikon	valódi
Neve Campbell	szilikon	valódi
Sarah Michelle Gellar	valódi	valódi
Christina Aguilera	szilikon	valódi
Lucy Lawless	valódi	valódi
Melissa Joan Hart	szilikon	valódi
Mariah Carey	szilikon	szilikon
Rachel Leigh Cook	szilikon	valódi

Csütörtök, még később

Vacsora után elég jól éreztem magam ahhoz, hogy fölkeljek.

Megnéztem az e-mailjeimet. Reméltem, találok valamit rejtélyes imádómtól. Ha tudja a postai címemet, akkor biztos tudja a drótpostait is. Mind a kettő benne van az iskolai telefonjegyzékben.

Találtam egy e-mailt Tina Hakim Babától. Jobbulást kívánt. Meg Shameeka is. Shameeka azt is megírta, hogy puhítja a papáját, hadd tartson Halloween bulit. Kérdezte, ha megengedik, eljönnek-e. Azonnal válaszoltam, hogy persze, ha csak le nem teper teljesen a köhögés.

Volt egy mail Michaeltól is. Ő is jobbulást kívánt, de gyártott hozzá egy kis animációt is. Szerepelt benne egy macska, ami nagyon hasonlított Kövér Lulura, és táncot lejtett. Nagyon édi volt. Michael úgy írta alá, „szeretettel, Michael”.

Nem üdv.

Nem csá.

Szeretettel.

Négyszer is lejátszottam, de még így se tudtam eldönteni, ő küldte-e a titokzatos levelet. Amiben egyébként se szerelemről, se szeretetről nem esik szó. A levélíró azt írja, hogy tetszem neki. És úgy írta alá: Egy barátod

De semmi szerelem. Egy szó sem.

Ekkor észrevettem, hogy van még egy e-mail valakitől, akinek a címe nem tűnt ismerősnek. Jaj istenkém! Lehet, hogy ismeretlen barátom írt? Az ujjam remegett az égén...

Végre megnéztem, és a képernyőn a következő üzenet állt JoCroxtól:

JoCrox: Most csak röviden írok. Remélem, jobban vagy már. Hiányoztál ma a suliban! Megkaptad a leveletem? Azt is remélem, hogy jól esett, amit olvastál, mert tudod, hogy van valaki a nagyvilágban, aki nagyon bír téged. Gyógyulj meg hamar!

Egy barátod

Húú! Ó az! A titkos imádóm!

De ki lehet az a Jo Crox? Nem ismerek senkit, akit így hívnak. Azt írja hiányoztam neki a suliban, tehát akár osztálytársak is lehetünk. De az egész évfolyamon nincs egy fia Jo sem.

Lehet, hogy a Jo Crox nem az igazi neve? A Jo Crox tényleg nem úgy hangzik, mint egy valódi név. Lehet, hogy inkább Joc Rox?

De Jocot sem ismerek. Egy darabot sem.

Jaj nem, várjunk csak!

Jo-C-rox.

Josie Rocks! Hát persze! Josie! A *Josie és a cicababákból!*

De helyes!

De ki az? Ki lehet?

Úgy éreztem, egyetlen módja létezik, hogy kitaláljam, így aztán rögtön visszaírtam:

KÁLULU: Kedves Barátom, megkaptam a leveledet. Nagyon kösz! És kösz a jókívánásokat is! Kérlek, mondd meg, KI VAGY? (Becs szó nem mondom el senkinek!)

Mia

Ültem ott még vagy egy fél órát, reméltem, visszaír, de nem.

KI LEHET AZ? KI LEHET AZ?

MUSZÁJ meggyógyulnom holnapra, hogy mehessek suliba és kiderítsem, ki Jo-C-rox. Ha nem, akkor becsavarodom, mint Mel Gibson barátnője a Hamlettben, és a kockás flanellpizsimben a Hudson folyóban fogom végezni a bűdös szennyvízben.

Október 24., péntek, matekóra

JOBBAN VAGYOK!!!

Hát, igazából még nem érzem annyira a csúcson magam, de nem érdekel. Lázam sincs, így a mamám nem tehetett mást, el kellett engedjen a suliba. Szó sem lehetett arról, hogy még egy napig ágyban feküdjek, amikor ott van Jo-C-rox, aki talán szerelmes belém!

Eddig semmi. Csak a szokásos. Mármint reggel odakanyarodtunk Lillyért és fölvtük, és ott volt Michael is, de abból, hogy flegmán odavetett nekem egy hellót, még arra se lehetett gondolni, hogy e-mailben kívánt nekem jobbulást, nemhogy névtelen szerelmes levelet írjon! Egyértelmű, hogy nem ő Jo-C-rox.

Az sem jelent semmit, hogy úgy írta alá: „szeretettel, Michael”. Az csak szófordulat, és nem jelenti, hogy tényleg szeret...

Persze nem is gondoltam erre igazán. Mármint, hogy szeret.

Viszont elkísért a szekrényemhez. Ez irtó rendes volt tőle. Jó, igaz, éppen heves vitába merültünk a *Buffy, a vámpírok réme* keddi epizódjáról, de akkor is. Soha egyetlen fiú sem kísért még el a szekrényemig. Borisz Pelkovszkij *minden áldott reggel* a kapuban várja Lillyt, és elkíséri a szerényéig. Ez így megy azóta, hogy kitalálták: együtt járnak.

Igaz, Borisz Pelkovszkij szuszogva lélegzik a száján, és továbbra is a nadrágjába túrva hordja a pulcsiját, amiről pedig már számtalanszor kifejtettem neki, hogy ez Amerikában egyszerűen NEM JÁTSZIK! De akkor is egy pasi. És az menő, ha az embert egy pasi – még ha fogszabályzót visel is – kíséri a szekrényéhez reggelente. Tudom, nekem itt van Lars, de más egy *testőr*, és más egy *pasi*.

Észrevettem, hogy Lana Weinberger csupa új füzetborítót vett. A régieket biztos kidobta. Ugyanis teleírta őket „Mrs. Josh Richter” feliratokkal, aztán meg mind kihúzta, amikor szakítottak Joshsal. Most viszont újból összejöttek. Szerintem boldog, hogy újra alárendelheti személyiségét azzal, hogy fölveszi a „férje” nevét, mert egyedül a matekfüzetén három I love Josh és hét Mrs. Josh Richter feliratot számoltam össze.

Óra előtt Lana még mindenkinek elújságolta, milyen buliba megy ma. Közülünk persze senki nincs meghívva. Josh egyik haverjánál lesz a buli.

Engem sose hívnak meg az ilyen bulikra. De az is lehet, hogy ezek csak a tinédzserekről szóló filmekben vannak, amikor egy srác szülei elutaznak, és erre a fél suli odacsődül több láda sörrel, és fölordítják a házat...

Különben sem ismerek senkit, aki házban lakik. Minden ismerősömnek lakása van. És ha valaki nekiáll egy lakást felfordítani, a szomszédok tutira panaszt tesznek a portásnál vagy a gondoknál, és abból nagy balhé lehet.

Lanának szerintem ilyesmi eszébe se jut.

X harmadik hatványát x köbének nevezzük.

X második hatványa x négyzete.

Óda a kilátáshoz a matekterem ablakából

*Napsütötte betonpadok
Mellettüik sakktábla-asztalok,
Száz meg száz grafittit
fújt előttünk
sprayvel az elődünk:*

Joanne love Richie
Punk a király
Atom a brutál
meg
Amber bűdös kurva.

*Száraz leveleket, nejlonzacszkókat
Zörget a szél a parkban
Öltönyös pasik utolsó tincseit
is félrefújja kopasz,
rózsaszín fejükről.
Cigis dobozok, eldobott rágók
borítják a szürke járdát.*

Eszembe jut:

*Mit számít, hogy nem lineáris az egyenlet, ha bármely változót
hatványra emeljük?
Úgyis meghalunk.*

Október 24., péntek, t.ars. ism.

SOROLJ FEL ÖT ALAPVETŐ KORMÁNYZATI FORMÁT:

anarchia
monarchia
arisztokrácia
diktatúra
oligarchia
demokrácia

KI LEHET JO-C-CROX? ÖT LEHETSÉGES VÁLTOZAT:

Michael Moscovitz (optimális)

Borisz Pelkovszkij (jaj, ne!)

Mr. Gianini (céljt tévesztett igyekezetében, hogy jókedvre derítessen)

A papám (ugyanabból az okból)

Az a fura fiú, akit néha látok az ebédlőben, aki mindig kiakad, ha kukoricát lát a chiliben (JAJ, NE!)

FÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚ!!

Október 24., péntek, t.g.

Amíg hiányoztam, Borisz új darabot kezdett gyakorolni a hegedűjén. Most valami Bartók nevű zeneszerző concertóját nyúvi.

Leírhatatlan. Nem számít, hogy mindig bezárjuk a szertárba, és ott gyakorol. Az az iszonyú nyekergés a gondolataink közé is bekúszik. Michaelnak le kellett mennie az orvosiba valami fejfájáscsillapítóért.

Még mielőtt lement, megpróbáltam a beszélgetésünket az e-mailezésre terelni. Csak úgy észrevétlenül.

Hátha...

Úgy volt, hogy Lilly a showműsoráról beszélt, a Lilly megmondja az őszintéről, én meg megkérdeztem tőle, mennyi e-mailt kap a rajongóitól... például az öt zaklató Normantól, aki mindig szállít

neki valami jó kis alapanyagot a műsorhoz annak reményében, hogy Lilly egyszer megmutatja neki a meztelen lábát... Norman ugyanis fétisimádó!

Aztán megemlítettem, hogy most mostanában én is kaptam valami roppant *érdekeset* e-mailben.

Közben árgus szemekkel figyeltem Michaelt, hogy reagál.

De föl se nézett a laptopjából.

Most meg már vissza is ért az orvosiból. Nem kapott semmiféle gyógyszert, mert a nővér azt mondta, hogy az iskolai szabályzat nem engedi, hogy recept nélkül adjon bárkinek bármit. Én viszont adtam neki egy kicsit a kodeines köhögéscsillapítóból. Azt mondja, azonnal elmulasztotta a fejfájását.

Persze lehet, hogy attól múlt el, hogy ki kellett engednünk Boriszt a szertárból, mert felborított egy üveg hígítót.

TENNIVALÓK

1. Nem kéne annyit gondolnom Jo-C-roxra
2. Sem Michael Moscovitzra
3. Sem a mamámra és a terhességi nyavalyáira
4. Sem a holnap interjúra Beverly Bellerieve-vel
5. Sem Granmére-re
6. Fel kell építenem az önbizalmamat
7. Abbahagyni a műköröm rágását
8. Elkezdni végre az önérvényesítést
9. Jobban figyelni matekórán
10. Kimosni a tornagatyám

Pénteken, később

Jaj, de ciki! Az igazgatónő valahogy tudomást szerzett arról, hogy adtam Michaelnak a kodeinszirupból! Kihívtak bioszóráról és be kellett mennem az igazgatóiba, hogy elmagyarázzam, miért folytatok az iskola területén illegális drogkereskedelmet!!!

Istenem, azt hittem, ott helyben kirúg a suliból!

Elmagyaráztam neki Michael fejfájását, Boriszt és Bartókot, meg hogy mit mondott a nővér, de végig se hallgatott. Még akkor sem, amikor a suli előtt cigiző tömegekről beszéltem! Ők miért nem kapnak semmit, amikor cigit lejmolnak egymástól?

Na és a drukkercsajok, akik fogyasztó tablettákon élnek?

Gupta erre csak annyit mondott, hogy a cigi meg a fogyasztó tablettá az egy dolog, a narkotikumok más lapra tartoznak. El is kobozta a kodeinszirupomat, és azt mondta, csak tanítás után kaphatom vissza. Azt is mondta, hogy hétfőn ne hozzam be a suliba.

Hát ettől nem kell tartania. Olyan iszonyú zavarban voltam az egész dolog miatt, hogy komolyan gondolkozom azon, hogy egyáltalán sose jövök többé ebbe a suliba, nemhogy hétfőn.

Miért nem lehetek magántanuló?!!!

HÁZI FELADAT:

Matek: példák a 129. oldalon

Angol: írd le egy nagyon megható élményedet!

Társ.ism.: 200 szavas fogalmazás az afganisztáni tálibok mozgalmának megerősödéséről.

Tg.: Jó vicc!

Francia: devoirs – les notes grammaticales : 141-143

Biosz.: a központi idegrendszer

ANGOL NAPLÓ

Kedvenc dolgaim

ÉTEL: Zöldséges lasagna

FILM: Legkedvencebb filmemet tizenkét éves koromban láttam először az HBO-n. Azóta is ez a kedvenc filmem, annak ellenére, hogy a barátaim és a családom folyamatosan próbálkozik, hogy megismertessen engem a filmművészet ügynevezett színvonalasabb alkotásaival. Úgy érzem, hogy a *Dirty Dancing*ban – Patrick Swayze és az orr plasztika előtti Jennifer Grey főszereplésével – minden megvan, ami mondjuk a *Kifulladásig*ből vagy *Jules és Jim*ből, a műfaj nagy alkotóinak műremekiből hiányzik. A *Dirty Dancing* például egy nyaralóhelyen játszódik. Észrevettem, hogy minden film, ami nyaralóhelyen játszódik, jobb, mint a többi. Ja, és a *Dirty Dancing*ben ott a tánc. A tánc mindig jó a filmekben. Gondoljunk csak arra, hogy az Oscar-díjas filmek, mint mondjuk *Az angol beteg*, is mennyivel jobbak lennének egy kis tánccal fűszerezve. Ha egy filmben nincs tánc, akkor mindig sokkal jobban unatkozom. Szóval, csak annyit mondhatok annak a sok-sok embernek, aki nem ért velem egyet a *Dirty Dancing*gal kapcsolatban, hogy : Baby nem árul petrezselymet!

TÉVÉMŰSOR: Kedvenc tévéműsorom a Baywatch. Tudom, a legtöbb embernek az a véleménye, hogy nagyon gyenge és szexista, de szerintem nem. A pasik ugyanolyan hiányosan öltözöttek benne, mint a csajok, és az utolsó epizódokban amikor ezt a műsort nézem, akkor boldog vagyok. Azért, mert tudom, hogy Hobie akármilyen gázos szituba kerül is, legyen az óriás elektromos rája vagy smaragdcsempészet, Mitch kimenti belőle, ráadásul mindez szuper zenei aláfestéssel és hihetetlen tengeri panorámával történik.

Ilyenkor azt kívánom, bár lenne egy Mitch az én életemben is, aki a nap végére rendbe hozná a dolgokat.

Ja és azt is, hogy bárcsak akkora mellem volna, mint Carmen Electrának.

KÖNYV: Kedvenc könyvem címe IQ 83. Arthur Herzog, a *A boly* szerzője írta. Az IQ 83 egy orvoscsoporról szól, akik DNS kísérleteket végeznek. Az egyik kísérlet balul üt ki, amitől az emberek IQ-ja drámai csökkenésnek indul, azaz mindenki meghülyül. Tényleg! Még az Egyesül Államok elnöke is nyálcsurgató debillé válik! Dr. James Healyre vár a feladat, hogy megmentse az országot attól, hogy túlsúlyos idioták tenyészetévé váljon, akik mást se csinálnak egész nap, mint a Jerry Springer showt nézik és gumicukrot nyamnyognak. Ez a könyv méltatlanul merült feledésbe. Még csak filme-t se csináltak belőle!

Az IQ 83 irodalmi paródia.

Pénteken, még később

Mi a fészkes fenét csináljak ezzel az angol fogalmazási feladattal, hogy *Írd le egy nagyon megható élményedet!* De tényleg... miről írnak? Arról, hogy nem rég gyanútlanul kimentem konyhába és ott találtam a matektanáromat alsógatyában? Hát ez nem az, amit meghatónak neveznék, de mindenesetre élmény volt, az biztos.

Vagy írnak arról, amikor a papám rászánta magát, hogy kiöntse a szívét, és elárulta, hogy én vagyok Genovia hercegségének trónörököse? Az is egy élmény volt, bár nem tudom, mennyire megható... Igaz, sírtam, de nem hiszem, hogy ezért, mert olyan nagyon mélyen meghatótt a dolog. Hanem azért, mert senki nem szólt nekem. Na jó, azt még megértem, hogy szégyellte magát a genoviaiak előtt, amiért van egy házasságon kívül született gyereke! Na de hogy ezt tizennégy évig titkolta? NA, ennyit az őszinteségről...

Biosztermi padtársam, Kenny, akinek szintén Mrs. Spears az angoltanára, azt mondja, hogy tavaly nyári indiai utazásukról fog írni. Kolerafertőzést kapott, és majdnem belehalt. Amikor a kórházi ágyon feküdt, ott messze, idegenben, rájött, hogy ittlétünk minden pillanatát úgy töltjük, mintha az utolsó volna. Kenny ettől kezdve életét a rák ellenszerének felfedezésének és japán rajzfilmeknek szenteli.

Kenny olyan mázlista. Bárcsak én is elkapnék valami halálos (de azért gyógyítható) betegséget...

Kezdek rájönni, hogy az egyetlen dolog, ami igazán mélyen áthatja az életemet, az a mélység teljes és tökéletes hiánya.

Jefferson Piac
Garantáltan a legfrissebb áruk
Gyors, ingyenes házhoz szállítás

2764. sz. rendelés

1 csomag tofu
1 üveg búzacsíra
1 kenyér (teljes kiőrlésű lisztből)
5 grépfrút
12 narancs
1 fürt banán
1 csomag élesztő
1 doboz sovány tej
1 doboz narancslé (Nem sűrítményből!)
40 dkg vaj
12 tojás
1 csomag natúr napraforgómag
1 doboz gabonapehely (teljes kiőrlésű)
WC papír
Fültisztító pálcika

Megrendelő címe:

Mia Thermopolis, 1005 Thompson Street, 4/A

Október 25., szombat, délután 2 óra Grandmère lakosztálya

Itt ülök, és az interjúra várok. Nem elég, hogy fáj a torkom, még hányingerem is van. Lehet, hogy a hörghurutom átment influenzába, nem tudom. Lehet, hogy a tegnapi vacsorára rendelt falafel romlott csicseriborsóból készült, és most attól vagyok rosszul.

Az is lehet, hogy csak az idegesség teszi, mert ezt az interjút hétfő este kábé 22 millió háztartásban közvetítik.

Nehezen tudom elképzelni, hogy 22 millió családot érdekeljen, amit én összehordok.

Olvasom, hogy amikor Vilmos herceggel készítének interjút, legalább egy héttel előre megkapja a kérdéseket. Még jó, hogy van ideje szellemes és találó válaszokat kiagyalni. A genoviai uralkodóházzal szemben miért nem gyakorolják ezt a gesztust? Bár én egy hét alatt se tudnék valami nagy szellemességet kiagyalni. Na jó, szellemességet talán igen, de találó és csípős riposzokat...

Attól függ persze, mit kérdeznek...

Lényeg, hogy most itt ülök, és úgy érzem, mindjárt kidobom a taccsot. Bárcsak már túl lennék az egészen! Nem történik semmi, pedig már két órája el kellett volna kezdeni a felvételt!

Grandmère nem volt megelégedve azzal, ahogy a sminkes kifestette a szememet. Azt mondja, úgy nézek ki, mint egy *poulet*. Ez franciául csirkét jelent. Meg kurvát. De amikor Grandmère mondja, akkor mindig az utóbbit jelenti.

Az én nagyanyám miért nem lehet egy helyes, normális, civil nagy, aki aranygaluskát süt és el van ragadtatva tőlem, akármit veszek is föl? Lilly nagyanyja még soha életében ki nem mondta azt a szót, hogy *kurva*, még jiddisül sem. Ezt pontosan tudom.

Lezavarta a sminkest a hotel ajándékboltjába kék szemhéjpúdert venni, mert szerinte az én szememhez az illik. Az nem zavarja, hogy a szemem sűrke. Lehet, hogy színvak?

Az sok mindent megmagyarázna.

Már találkoztam Beverly Bellerieve-vel. Egész elviselhető volt. Tulajdonképpen majdnem emberi lénynek látszik. Mondta nekem,

hogy ha az interjú során olyasmit kérdezne, amiről úgy érzem, hogy magánügy, vagy zavarba hoz, akkor egyszerűen mondjam azt, hogy nem akarok rá válaszolni. Rendes, mi?

Egyébként meg irtó gyönyörű. Ezt a papámon is jól le bírom mérni. Fogadok, hogy Beverly lesz a jövő heti barátnő... Persze jobb, mint azok a csajok, akik általában a papám körül nyüzsögnek. Legalábbis nincs a nyakán póráz. Meg az agyát is arra használja, amire való.

Tényleg nem is értem, mitől vagyok ilyen ideges, amikor ez a Beverly Bellerieve olyan helyes.

Igazság szerint, lehet, hogy nem is az interjú miatt van hányingerem. Hanem attól, amit a papa kérdezett, amikor megjöttem. Most találkoztunk először azóta, hogy meggyógyultam. Szóval megkérdezte, hogy érzem magam, én meg mondtam, hogy szuperül, aztán kérdezett még valamit:

- Mia, igaz, hogy a matematikatanárod...

- Mi van a matematikatanárommal? – kérdeztem gondolkodás nélkül vissza, mert az hittem, azt akarja tudni, hogy haladunk a halmazokkal.

Persze NEM azt akarta tudni.

- Igaz, hogy a matematikatanárod hozzátok költözött?

Én annyira megdöbbsentem, hogy azt se tudtam, mit mondjak. Mr. Gianini természetesen nem költözött hozzánk. Szó sincs róla!

De fog. És nem is túl sokára...

Szóval csak ennyit mondtam:

- Öö, nem.

A papám láthatóan iszonyúan megkönnyebbült. Nem vice! Mit fog szólni, ha megtudja az igazságot?

Nem könnyű ám arra koncentrálni, hogy percekben belül egy sztárriporter interjúalanya leszek, miközben csakis arra bírok gondolni, hogy szegény papa hogy fogja érezni magát, ha megtudja, hogy a mama hozzámegy a matektanáromhoz, sőt gyereket vár tőle... Nem mintha a papa még mindig szerelmes volna a mamába, de akkor is... Lilly is mondta, hogy a papa sűrű partnerváltogatása azt jelzi, hogy irtózik az intimitástól és az elmélyült személyes kapcsolatoktól.

Grandmére ismeretében nem csoda.

Szerintem hiányzik neki egy olyan kapcsolat, mint amilyen a mama és Mr. Gianini közt van. Tényleg, mit fog szólni a házasságukhoz, a mama végre összeszedi magát és bevallja, mi készül? Az is lehet, hogy totál kiakad szegényke. Az is lehet, hogy el akar magával vinni Genoviába, hogy vigasztaljam nagy nyomorúságában!

Amire persze nem mondhatok nemet, hiszen mégiscsak a papám, akit szeretek, meg minden...

De én nem akarok Genoviában élni. Hiányozna Lilly meg Tina Hakim Baba és az összes barátaim. És mi lenne Jo-C-rox-szal? Hogy nyomoznám ki, hogy ki az? És mi lenne Kövér Luluval? Vajon megtarthatnám? Nagyon jól nevelt állat (leszámítva a finomabb zoknikat és a csillogó tárgyakat), és ha a palotában bármiféle rágcsáló elszaporodna, Lulu azonnal megoldaná. De mi van, ha nem engednek be macskát a palotába? Lulunak nincsen levágva a karma, szóval, ha van ott bármi értékes bútor, netán faliszőnyeg, hát annak annyi...

A mama meg Mr. Gianini már arról is beszéltek, hova kerülnek Mr. Gianini cuccai, ha beköltözik. Úgy hallom elég menő cuccai vannak, rugósfoci meg dobfelszerelés (ki hitte volna, hogy muzikális?!), egy játékautomata és egy HÁZIMOZI!

Nem vicc. Pedig nem néztem volna ki többet belőle, mint két zsebszámológépet. Ha Genoviába költözöm, sose lesz saját rugósfocim meg játékautomatám...

De ha nem költözöm Genoviába, ki fogja vigasztalni szegény papát az ő bús magányában?

Úristen, mindjárt öklendezni fogok. Még jó, hogy nem is reggeliztem az izgalomtól.

Október 25., szombat, Lillyhez menet

Jaj nekem. Jaj nekem. Jaj nekem. Jaj, jaj, jaj nekem!

Tényleg kidobtam a taccsot. Ott, a felvétel közben.

Nem tudom, mi történt velem. Tényleg nem. Minden rendben ment. Beverly bellerieve is... irtó rendes volt. Iszonyú ideges voltam, ő meg mindent megtett, hogy megnyugtasson.

Ennek ellenére azt hiszem, mondtam pár vérciki dolgot.

Azt hiszem??!! TUDOM!!!

Nem szándékosan. Tényleg. Nem is tudom, hogy csúsztak ki a számon. Nyilván az idegesség, meg a reflektorok, meg a mikrofonok meg minden. Szédültem is... olyan volt, mint... nem is tudom, talán mint Gupta irodájában, amikor behívatott a kodeinszirup miatt.

Amikor Beverly Bellerieve megkérdezte, hogy „Mia, nem történt veled mostanában valami izgalmas”, akkor egész kiakadtam. Az jutott eszembe: vajon honnan tudja? Meg az is: ezt az adást milliók nézik. Jó képet kell vágni hozzá.

Így aztán ezt válaszoltam: „Jaj, dehogynem! Nagyon izgatott vagyok, mert mindig szerettem volna egy testvért, de a mamámék nem akarnak nagy feneket keríteni a dolognak. Csak egészen szűk körű szertartás lesz a Városházán és én leszek a tanú.”

A papám, azt hiszem, ekkor dobta el a kezében tartott ásványvizes üveget. Grandmére-nek meg légszomja lett, legyezték meg ablakot nyitottak neki.

Én meg csak ültem ott bambán, és az zakatolt a fejemben, hogy jesszusom, mit csináltam, jesszusom, mit csináltam?

Rögtön kiderült, hogy Beverly Bellerieve nem a mamám terhességére célzott. Naná. Honnan tudott volna róla?

Természetesen arra célzott, hogy a havi matekjegyem egyesről hármasra javult.

Felugrottam, hogy odaszaladjak a papához megvigasztalni, mert láttam, hogy tök lecsúszott a székében, és a fejét a kezébe temeti. De nem bírtam mozdulni se a rám tekeredő rengeteg mikrofonkábeltől. A hangtechnikus pasiknak legalább fél órájukba telt, amíg engem a megfelelő zsinórokkal körbetekertek, nem akartam tönkretenni a

munkájukat. Mégis oda akartam menni a papához, mert láttam, hogy rázkódik a válla, tehát biztos voltam benne, hogy sír, pont, mint a *Szabadítsátok ki Willyt!* végén szokott, bár akkor is mindig az allergiájára fogja a dolgot.

Beverly nagyon rendes volt, leállította a felvételt, sőt még segített is kibogozni a zsinórokat.

Mikor végre odamehettem a papához, láttam, hogy nem is sír... de azért eléggé meg volt zuhanva. A hangja is mintha a síron túlról szólt volna, amikor valami whiskyket kezdett emlegetni.

Három-négy korty után viszont valamelyest jobb színe lett. Nem úgy Grandmére-nek. Ő talán sose tér magához... Amikor eljöttem, éppen a sokadik Sidecar koktélt döntötte magába, hozzá nyugtatókat ropogtatott...

Arra gondolni sem szeretnék, mit fog szólni a mama, ha meglátja az interjút. A papa persze mondta, hogy ne bánkódjak, és majd ő megmagyarázza a mamának, hogy mi történt... de azért nem vagyok nagyon nyugodt. Elég fura képet vágott. Remélem, nem tervezi, hogy kinyíratja Mr. Gianini t vagy ilyesmi...

Istenem, miért nem bírtam tartani a számat? Azt a hatalmas, lepcsés, röhejes POFÁMAT?!!

Arra már nem is emlékszem, miket mondtam még, amikor folytattuk az interjút. Annyira kiakadtam a saját hülye szövegemtől, hogy Beverly Bellerieve egyetlen további kérdésére sem emlékszem.

A papa utána újból megnyugtató, hogy csöppet sem féltékeny Mr. Gianinira, sőt nagyon örül, hogy a mama megtalálta a boldogságát, és azt is mondta, hogy szerint a mama és Mr. Gianini irtóra illenek egymáshoz. Remélem, komolyan gondolja. A kezdeti sokk után már tök lehiggadt. Amikor végeztünk az interjúval, láttam, hogy Beverly Bellerieve-vel még csámcsogtak a dolgon egy kicsit.

Végül is hál' istennek az interjú után egyenesen *Lillyék*hez megyek, mert a műsorának jövő heti epizódját forgatjuk. Náluk gyülekezik az egész társaság. Meglátjuk, megengedik-e, hogy ott is aludjak. Talán, ha csak holnap megyek haza, akkorra a mama már feldolgozta mindazt a rémséget, amit mondtam, és megbocsát nekem.

Remélem.

Október 26., vasárnap hajnali 2 óra, Lilly hálószobája

Egy, csak egyetlen egy kérdésem van: Miért fordul a rossz jó helyett még rosszabbra?

Szóval nem elég, hogy:

1. Emlőmirigyeim semmi látható jelét nem adják a növekedésnek;
2. A lábfejem hossza megegyezik egy normál ember comb méretével;
3. Egy európai hercegség trónjának egyedüli örököse vagyok;
4. A tanulmányi átlagom egyenletes hanyatlást mutat;
5. Van egy titkos imádóm, aki nem hajlandó felfedni kilétét;
6. A mamám teherbe esett a matektanáromtól, amit...
7. ... egész Amerika megtud majd a *Hétköznapiak* című tévéműsornak adott hétfő esti exkluzív interjúmból, mindezek tetejébe én vagyok a barátnőim közül az egyetlen, akit még sose smárolt le senki!!!

Halál komoly. Jövő heti tévéshowjához Lilly - Scorsese szellemében fogant - interjú-vallomásokot készített, amelyekkel arra kíván rávilágítani, milyen feneketlen mélységbe süllyedt a mai fiatalság. Mindnyájunkat arra kényszerített, hogy a kamera előtt valljuk meg legszégyenletesebb bűneinket. Kiderült, hogy Shameeka, Tina Hakim Baba, Ling Su és Lilly is MIND csókolództak már valakivel. MIND!

Csak én nem.

Na jó, Shameekán nem csodálkozom. Amióta nyáron megnőtt a melle, a fiúk úgy körülöngiák, mintha legalábbis ő lenne Lara Croft a *Tomb Raiderből*. És persze Ling Su meg az a Clifford nevű pasi is tök bele vannak zúgva egymásba.

De Tina? Könyörgöm, hiszen neki testőre van, mint nekem! Mikor van ő egyedül egy fiúval annyi ideig, hogy lesmárolják?!

Na és Lilly? Lilly, a LEGJOBB BARÁTNŐM?! Akiról azt hittem, mindent elmond nekem (bár én ezt nem mindig viszonzom...): Ő is tudja már, milyen az, ha az ember szájában egy fiú nyelve matat,

mégsem mondta nekem mostanáig?!

Ez a Borisz Pelkovszkij trükkösebb gyerek, mint az ember mondjuk a betűt pulóvere alapján gondolná...

Már bocss, de ez egyszerűen GUSZ-TUS-TA-LAN! Inkább haljak meg összeaszalódott aggszűzként, mint hogy Borisz Pelkovszkijjal smároljak. Akinek mindig KAJAMARADÉK van a fogszabályzójába ragadva. Ráadásul mindenféle színes maradványok, Gumimaci meg Haribo meg ilyenek.

Bár Lilly azt mondja, amikor smárolnak, akkor kiveszi a fogszabályzót...

Istenem, én olyan szerencsétlen vagyok! Az egyetlen fiú, aki valaha is megcsókolt, csak azért tette, hogy a képe belekerüljön a lapokba.

Jó, ott volt valami nyelvmunka, de én - esküszöm - ki se nyitottam a szám.

Mivel én még sosem smároltam, nem volt semmi bevallani valóm, ezért Lilly azzal büntetett, hogy egy fogadást ajánlott nekem. Még azt se kérdezte, nincs-e más bevallani valóm.

Szóval fogadást ajánlott: azt mondta, úgysem merek kidobni egy padlizsánt az utcára a tizenhatodik emeleti hálószobája ablakából.

Én mondtam, hogy már miért ne mernék, de persze egyáltalán nem áll szándékomban. Micsoda hülyeség! Valaki súlyosan megsebesülhet tőle. Nagyon támogatom, hogy mutassunk rá, milyen mélyre sülyedt az amerikai ifjúság, de azért nem akarom senkinek a fejét se betörni.

De hát mit tehettem? A kihívás megtörtént, bele kellett vágnom. Már az is elég baj, hogy életemben nem smároltam még senkivel, azt mégse hagyhatom, hogy gyáva nyúlnak is bélyegezzenek.

És azt se mondhattam, hogy na, ide figyeljeteK, igaz, hogy még nem smároltam senkivel, de szerelmes levelet már kaptam!

Mert mi van, ha kiderül, hogy Michael a levélíró, a titokzatos Jo-C-rox? Persze, tudom, biztos nem ő... de... és ha mégis? Nem akarom, hogy Lilly megtudja... mint ahogy azt se akarom, hogy megtudja, hogy Beverly Bellerieve interjút készített velem, és azt se, hogy a mamám és Mr. G. összeházasodnak. Ezerrel azon igyekszem, hogy egy normál, átlagos csaj legyek, de őszintén szólva az előbbiek nem

erre utalnak.

Azért némi erőt öntött belém az a tudat, hogy valahol a világban létezik egy fiú, aki bír engem. Ez nagyon jól jött volna, mondjuk, a Beverly Bellerieve-vel folytatott interjú során is! Talán képtelen vagyok egyetlen összefüggő mondatot elmondani egy rám szegeződő tévé kamera előtt, de az még összejön, hogy egy nyavalyás padlizsánt kidobjak az ablakon.

Lilly megdöbbsent. Sosem szoktam ilyen simán elfogadni a kihívásait.

Nem is tudom, hogy történt. Talán csak újonnan keletkezett jó híreket akartam megvédeni.

Vagy még jobban féltem attól, mire akar Lilly majd rávenni, ha erre nemet mondok. Egyszer, ugyancsak fogadásból, föl-alá rohagáltam pucéron Moscovitzék lépcsőházában. Igen, igen, kint, a lakás előtt...

Szóval, rövidesen a Moscovitz házaspár mellett oldalogva igyekeztem a konyha felé. Moscovitzék melegítőben ücsörögtek a nappaliban, körülöttük kupacban álltak a tudósabbnál tudósabb orvosi lapok, bár Lilly apja sportújságot, anyja meg a Cosmót olvasgatta.

- Hello, Mia - szólt ki Lilly apja az újság mögül. – Hogy vagy?

- Ümm - mondtam idegesen. - Kösz, remekül.

- És a mamád? - kérdezte Lilly mamája.

- Ö is - mondtam.

- És találkozik még a matektanárral? Mármint iskolán kívül?

- Öö, igen - válaszoltam. Találkozik? Az nem kifejezés... - És továbbra is támogatod ezt a viszonyt? - kérdezte Lilly apja.

- Öö, persze. - Úgy éreztem, e pillanatban nem alkalmas megemlítenem azt a tényt, hogy a mamám gyereket vár Mr. Gianinitól. Végül is, épp egy fogadás kellős közepén vagyok! Fogadás közben nem lehet analizálni.

- Add át üdvözlötünket! - mondta Lilly mamája. - Alig várjuk már a következő kiállítását. A Mary Boone Galériában lesz, ugye?

- Igen, igen - mondtam, Moscovitzék nagy rajongói a mamámnak. Az egyik legjobb képe, a *Nő a Starbucks gyorsbüfében* az ebédlőjük falán lóg.

- Ott leszünk! - mondta Lilly papája.

Aztán visszamerültek az újságjukba, én meg húztam a konyhába.

A hűtő zöldségtartójában találtam egy padlizsánt. Az ingembe dugtam, hogy Moscovitz doktorék ne lássák, amint egy bazi nagy lila bumeráanggal óvakodom vissza a lányuk szobájába, mert ez óhatatlanul kínos kérdésekhez vezetett volna. Menet közben arra gondoltam, hogy *a mamám pár hónap múlva pontosan így fog kinézni*. Nem volt valami kellemes gondolat. A mamám egyébként biztos terhesen sem fog konzervatívabban öltözni, mint egyébként.

Azaz hogy egyáltalán nem.

Shameeka elindította a felvételt: Lilly vészjóslóan szavalta a mikrofonba, hogy Mia Thermopolis rövidesen jelképes csapást mér a megalkuvókra és a jó kislányokra, ekkor én kinyitottam az ablakot, kinéztem, nem jár-e arra egy-két potenciális áldozat, és akkor...

- Visszaszámlálás! - mondtam pontosan *úgy*, mint a filmekben.

A hatalmas lila padlizsán - majdnem akkora volt, mint egy focilabda -, elég érdekes látványt nyújtott, amint lefelé zuhantában pár bukfcet vetett a levegőben. A Fifth Avenue-n Moscovitzék környékén elég jó a közvilágítás, úgyhogy tökéletesen láttuk, hogyan süvít lefelé a bomba. Elhagyta a pszichiáterek és befektetési bankárok ablakait (Lillyék házában csupa ilyenek laknak), míg végre...

PLATY!

Landolt a járdán.

Nemcsak egyszerűen landolt, hanem szétrobbant, és közel s távol mindent beborított padlizsánpempővel: a java egy arra haladó M1-es buszon kötött ki, de jutott belőle egy közelben várakozó Jaguárra is.

Kihajoltam az ablakon és csodáltam a szétterülő trutymó mintázatát a járdán és az úttesten, ám ekkor kiment Lillyék házából a portás és kiszállt egy pasi a Jaguár vezetőüléséből. Mindketten fölnéztek a magasba...

Egyszer csak valaki átkarolta a derekamat és hátrafelé lerántott a földre.

- Bújj le! - sziszegte a fülembé Michael a padlóra hasalva.

Mind lebújtunk. Illetve Lilly, Michael, Shameeka, Ling Su és Tina lebújt. Én meg már amúgy is hasaltam.

Hogy került ide Michael? Azt se tudtam, hogy itthon van - pedig megkérdeztem, már csak a múltkori lépcsőházi meztelenkedés miatt is... a biztonság kedvéért.

Lilly azt mondta, hogy átment a Columbia egyetemre valami kvázárokról szóló előadást hallgatni, és még órákig nem lesz itthon.

- Meg vagytok ti örülve? - kérdezte Michael. - Nem tudjátok, hogy nem csak életveszélyes, de New Yorkban szigorúan törvényellenes is bármit az ablakon kidobálni?

- Jaj, Michael! - mondta Lilly undorral. - Ne légy hülye! Ez csak egy közönséges konyhakerti zöldség!

- Komolyan mondom! - Michael teljesen bepöccent. - Miát le is tartóztathatják emiatt!

- Ugyan már! - mondta Lilly. - Kiskorú!

- Akkor fiataikorúak bírósága elé állíthatják! Jobban tennéd, ha ezt a részletet kihagynád a műsorból! - mondta Michael.

Jaj istenkém, Michael a védelmemre kelt! Megpróbál megmenteni engem a fiataikorúak börtönétől. Juj, de helyes!... Olyan...olyan mintha mégis ő lenne a titokzatos levélíró...

- Dehogy hagyom ki!

- Akkor legalább vágd ki azt a részt, ahol látszik Mia arca! - Még mit nem! - Lilly fölszegte az állát.

- Lilly, mindenki tudja, kicsoda Mia. Ha ez a rész adásba kerül, az összes újságban benne lesz, hogy Genovia hercegnőjéről felvételt készítettek, amint illegálisan tárgyakat hajigál ki a barátnője lakásának ablakából! Fogd már föl!

Sajnálattal vettem észre, hogy Michael elengedte a derekamat.

- Lilly, Michaelnek igaza van! - mondta Tina Hakim Baba. - Szerintem jobb, ha kivágjuk ezt a részt. Miának nincs szüksége nagyobb nyilvánosságra. Már ennyi is pont elég.

És Tina még csak nem is tud a *Hétköznapiak* interjúról...

Lilly föl tápászkodott és az ablakhoz ment. Biztos ki akart hajolni, hogy megnézzze, ott van-e még a portás meg a Jaguár tulajdonosa, de Michael őt is visszarángatta.

- Első számú szabály: Ha muszáj valamit kihajigálnod az ablakon, akkor soha, de soha ne nézegesd, áll-e valaki lent és bámul-e fölfelé! Ugyanis, ha kihajolsz, meglátnak és kinyomozzák, melyik lakásban

vagy. Utána pedig felelősségre vonnak, mivel csakis a bűnös nézeget ki ilyen körülmények között az ablakon.

- Hű, Michael! - mondta Shameeka elismerően. – Úgy hangzik, mintha nagyon otthon lennél ebben a témában!

Szerintem tök úgy beszélt, mint Clint Eastwood a *Piszkos Harryban*.

Ami vicces, mert én meg pont úgy éreztem magam, amikor kidobtam a padlizsánt az ablakon.

Elég jó érzés volt... bár amikor Michael védelmemre kelt, az még sokkal jobban esett.

- Fogalmazzunk úgy, hogy régebben heves érdeklődést árultam el a gravitációs kísérletek iránt - magyarázta Michael.

Nem semmi. Annyi minden van, amit nem tudok még Lilly bátyjáról. Mintha egyebek közt fiatalkorú bűnöző is lenne!

Vajon lehet-e egy komputerszeni fiatalkorú bűnözőnek valaha is köze egy lapos mellű hercegnőhöz? Ma este például megmentette az életemet (na jó, megmentett a büntetésként kirótt közhasznú munkától...)

Nem csókolt meg, nem is lassúzott velem újra, még csak be sem vallotta, hogy ő a névtelen levelek szerzője... de azért...

...ez mégiscsak valami.

Tudom, mire gondolsz:
Hatszor lőtt, vagy csak ötször?
Abban a zűrzavarban
Magam se tudtam...
És az utolsó kérdés:
(szün)
Mázlis vagyok-e?
(hosszú szünet)
Na?
(hosszú szünet)
Hát te, haver?

TENNIVALÓK

1. Angol fogalmazás: napló
2. Nem görcsölni a hülye levél miatt!
3. Michael Moscovitz miatt sem!
4. Az interjú miatt sem!
5. Mama miatt sem!
6. Macskaalmot cserélni
7. Szennyest levinni
8. Fürdőszobaajtóra zárat szereltetni
9. Venni: mosogatószer
fültisztító pálcika
képkeret (mamának)
körömrágás elleni keserű trutymó
meglepetés Mr. Gianininak, hogy családtagnak
érezze magát nálunk
meglepetés a papának, hogy ne fájjon a szíve...

Október 26., vasárnap, este 7 óra

Nagyon be voltam tojva, hogy mit szól majd a mama, mikor hazaérek.

Nem, azt nem hittem, hogy kiabálni fog. Igazán nem egy kiabálós fajta.

De néha érezteti, hogy csalódott bennem. Amikor valami hülyeséget csinálok, például amikor nem telefonálok, nem mondom meg, hol vagyok, főleg amikor későn jövök haza (ami társadalmi életemet, illetve annak hiányát tekintve szinte alig fordul elő).

Most viszont tényleg nagy marhaságot csináltam. Reggel nehéz szívvel csuktam be Moscovitzék lakásának ajtaját magam mögött, és még nehezebb szívvel indultam haza, mert sejtettem, mi vár rám.

Persze Lillyéktől mindig nehéz eljönnöm. Mindig, amikor náluk vagyok, úgy érzem, vakációra mentem a saját hétköznapi életemből. Lillynek olyan helyes, normális családja van. Na jó, annyira normális, amennyire két pszichiáteré lehet, akiknek a fia saját webmagazint szerkeszt, és akiknek a lánya saját kábeltévés műsort vezet. Moscovitzéknál a legnagyobb probléma az, kinek kell megsétáltatni Pavlovot, a sheltie-t, vagy hogy thai, illetve kínai kaját rendeljenek-e.

Nálunk a problémák mindig sokkal bonyolultabbak.

Egyébként amikor hazaértem, a mama tök boldog volt, hogy meglátott. A nyakamba borult és azt mondta, ne foglalkozzak azzal, mi történt a forgatáson. Elmesélte, hogy beszélt a papával. Szóval nagyon megértő volt. Még azt is megpróbálta elhithetni velem, hogy az ő hibája, hogy nem szólt korábban az egészről a papának.

Ami persze nem igaz, én tudom - mert igenis az én hibám, hogy nem bírtam tartani a számat -, de azért jól esett hallani.

Utána csak ücsörögtünk, és kedélyesen tervezgettük a mama és Mr. Gianini esküvőjét. A mama úgy döntött, a Halloween pont megfelelő alkalom a házasságkötésre, hiszen a házasság gondolata maga is elég rémisztő. A Városházán tartják majd az esküvőt, ezért aztán aznap nem megyek suliba, de ez nekem nem okoz gondot...

Ha már úgyis Halloweenkor esküsznek, a mama szerint

menyasszonyi ruha helyett jobb lenne valami jelmez. Ő mondjuk King Kongnak fog öltözni... Én meg lehetnék az Empire State Building (a magasságom pont megvan hozzá...). Épp arról győzködte Mr. Gianinit, hogy öltözzön be a szőke csajnak, amikor megszólalt a telefon. Lilly volt az.

Meglepődtem, mert még alig értem haza tőlük, de azt hittem, talán otthagytam a fogkefémét náluk vagy ilyesmi.

De egyáltalán nem ezért hívott. Erre hamar rájöttem.

- Igaz, hogy interjút csináltak veled a *Hétköznapiak* című műsorban? - kérdezte fagyosan.

Majd elájultam. Már kezdtem azt hinni, hogy Lillynek telepatikus vagy gondolatolvasó képessége van, amit sikeresen titkolt el előlem az elmúlt években.

- Honnan tudod? - kérdeztem.

- Mert a reklámok kábé öt percenként harangozzák be, te debil! - mondta.

Bekapcsoltam a tévét. Lillynek igaza volt! Bármelyik csatornára kapcsoltam, mindenütt azt láttam, hogy a reklámok folyton arra hívják fel a nézők figyelmét, hogy „tartsanak velünk holnap este!”, és nézzék meg Beverly Bellerieve exkluzív interjút "Amerika saját hercegkisasszonyával, Mia hercegnővel".

Te jó isten! Végem van.

- Miért nem mondtad, hogy szerepelni fogsz a tévében? - kérdezte Lilly.

- Nem is tudom - feleltem, és éreztem, hogy újra görcsbe rándul a gyomrom. - Tegnap történt az egész, olyan hirtelen jött és... nem olyan nagy ügy...

Lilly olyan hangosan kezdett üvölni, hogy a kagylót egy arasznyira el kellett tartanom a fülemtől.

- NEM NAGY ÜGY?!!! Beverly Bellerieve interjút csinál veled és az neked NEM NAGY ÜGY?!!! Teneked nincsen arról fogalmad, hogy BEVERLY BELLERIEVE AMERIKA LEGNÉPSZERŰBB ÉS LEGZSENIÁLISABB RIPORTERE, és hogy ő az én első számú PÉLDAKÉPEM és BÁLVÁNYOM?!!!

Amikor végre annyira lenyugodott, hogy engem is hagyott szóhoz jutni, megpróbáltam neki elmagyarázni, hogy fogalmam sem volt

Beverly riporterri erényeiről, és még kevésbé arról, hogy ő Lilly első számú példaképe és bálványa. Nekem csak egy tök helyes csajnak tűnt.

Lilly nagyon be volt rágva.

- Az egyetlen ok, amiért még egyáltalán szóba állok veled az, hogy holnap mindent szépen sorban elmondasz az interjúról - jelentette ki.

- Tényleg? - makogtam. - Aztán szerencsére eszembe jutott valami értelmesebb is: - Nem értem, miért ne állnál szóba velem...?

- Miért? Azért, mert azt ígérted, hogy elsőnek én készíthetek veled interjút a *Lilly megmondja az őszintétben!*

Én erre nem emlékszem, de biztos igaza van.

Az előzetesekből egyébként úgy látom, hogy Grandmére-nek kivételesen igaza volt. Mármost a kék szemhéjpúderrel kapcsolatban. Ez meglepő, mert másban még sose volt igaza.

AZ ÖT LEGFŐBB DOLOG, AMIBEN GRANDMÉRE TÉVEDETT

1. Hogy a papa majd megállapodik, ha megtalálta a megfelelő nőt.
2. Hogy Kövér Lulu álmomban a mellkasomra ül és megfojt.
3. Hogy ha koedukált iskolába járok, még nemi betegséget is kaphatok.
4. Hogy ha kifúratom a fületem, a lyuk elfertőződik, és vérmérgezésben fogok meghalni.
5. Hogy amint kamaszodni kezdek, teltebb lesz az alakom (értsd: mellbőségem!).

Október 26., vasárnap, este 8 óra

Egyszerűen nem hiszem el, mit szállítottak házhoz nekünk a Jefferson piacról, amíg nem voltam itthon. Amíg meg nem láttam a rendelést, azt hittem, tévedés. Fel vagyok háborodva. Anyám egy felelőtlen gyermekgyilkos!

Jefferson Piac

Garantáltan a legfrissebb áruk
Gyors, ingyenes házhoz szállítás

2803. sz. rendelés

1 csomag sajtos popcorn (mikróba való)

1 karton Yoo Hoo kakaó

1 üveg olajbogyó

1 zacskó Oreo keksz

1 doboz karamellás fagyó

1 csomag marhahúsos hot dog virsli

1 csomag hot dog kifli

1 csomag füstölt sajt

1 doboz csokis gabonapehely

1 csomag chips (pizzás, paprikás)

1 doboz sósmogyoró

1 csomag mogyorós nápolyi

1 üveg csemege uborka

WC-papír

3 kg sonka

Megrendelő címe:

Helen Thermopolis, 1005 Thompson Street 4/A

Hát nincs fogalma arról, hogy ez a rengeteg telített zsírsav és tartósító milyen rettenetes hatással lesz születendő gyermekére? Úgy látom, nekem és Mr. Gianininak kell majd árgus szemekkel

BÁRCSAK!

De tuti, hogy nem ő. Az túl szép volna. Az ilyen izgi dolgok mindig csak olyan lányokkal történnek, mint Lana Weinberger és nem a hozzám hasonlókkal. Amilyen mázlis vagyok, még tényleg az a dilis csilis pasi lesz az... Vagy valami szuszogós fogszabályzós, mint Borisz.

DE MIÉRT?!

Október 27., hétfő, t.g.

Sajnos, úgy tűnik, nem Lilly az egyetlen, aki látta Beverly Bellerieve ma esti műsorának előzetesét.

Mindenki erről dumál. De szó szerint MINDENKI!

És mindenki meg is fogja nézni!

Amiből, egyenesen következik, hogy holnapra mindenki fog tudni a mamámról és Mr. Gianiniról. Nem mintha érdekelne. Nekem nincs semmi szégyellnivalóm. A terhesség csodálatos és természetes dolog! Persze azért nem volna rossz, ha legalább nyomokban emlékeznék arra, mi mindent hordtam össze Beverly Bellerieve-nek. Abban biztos vagyok, hogy nem csak a mama és Mr. Gianini küszöbön álló házasságáról volt szó. És eléggé aggaszt, hogy esetleg mondtam egy csomó olyasmit, ami nagyon hülyén hangzik...

Mégiscsak meg kéne vizsgálni ennek a magántanulásnak a lehetőségét...

Tina Hakim Baba mesélte, hogy a mamájával, aki szupermodell volt Angliában még mielőtt hozzám Mr. Hakim

Babához, folyton interjúkat készítettek. Mrs. Hakim Baba szerint a riporterek mindig elküldték a fölvelt anyagot még mielőtt adásba került, és ha neki kifogása volt, időben ki tudták vágni.

Ez jó ötletnek tűnt, így aztán ebédidőben föl hívtam a papámat a hotelban és megkértem, hogy intézze el nekem Beverlyvel.

De csak ennyit mondott:

- Várj, adom! – ezek szerint Beverly ott volt nála! A papám lakosztályában! Hétfő délután!

Legnagyobb megdöbbenésemre Beverly Bellerieve tényleg

személyesen jött a telefonhoz.

- Mi a baj, Mia? - kérdezte.

Mondtam neki, hogy nagyon ideges vagyok az interjú miatt, és kérdeztem, hogy láthatnám-e az anyagot, mielőtt adásba kerül.

Beverly vidáman csacsogott arról, milyen helyes voltam a felvételen, és hogy szerinte semmi szükség erre, fölöslegesen aggódom. Így utólag visszagondolva nem nagyon emlékszem, hogy pontosan miket is mondott, de az az érzésem támadt tőle, hogy minden a legnagyobb rendben lesz.

Beverly azok közé tartozik, akik olyan dolgokat mondanak az embernek, amiktől az jól érzi magát. Nem értem, hogy csinálja.

De azt már értem, miért nem engedte el a papa maga mellől már szombat óta.

Két autó egyszerre hagyja el a várost. Az egyik 64 km/h sebességgel, a másik 80 km/h sebességgel halad. Mennyi idő múlva lesz közöttük a távolság 576 km?

Nem mindegy? Őszintén, nem tök mindegy?

Október 27., hétfő, biosz

Mrs. Sing, a biosztanárunk azt mondja, hogy fizikai lehetetlenség akár az unalomba, akár a szégyenkezésbe belehalni. Ez tutira nem igaz, mert most mindjárt szívrohamot kapok.

Tg. foglalkozás után Michael, Lilly meg én együtt mentünk a folyosón, mert Lilly pszichológiára, én bioszra, Michael meg számtech.-re ment, ami mind pont egy irányba van. Ekkor Lana Weinberger odajött hozzánk, mármint MICHAELHEZ ÉS HOZZÁM, mutogatni kezdett és jó hangosan megkérdezte:

- Mi van, ti jártok?

Én még most is úgy érzem, hogy legszívesebben meghalnék... Látni kellett volna Michael fejét. Olyan vörös lett, hogy azt hittem, ott menten felrobban.

Azt hiszem, én sem voltam kifejezetten sápadt.

Lilly meg még rátett egy lapáttal, mert hangosan fölnyerített:

- Jó vicc!

Ettől aztán Lana és kis csapata is rihegni-röhögni kezdett. Nem értem, mi ebben a vicces. Azok a csajok nyilván nem látták Michael Moscovitzot ing nélkül. Én viszont igen...

Az egész dolog annyira ciki és röhejes volt, hogy Michael egy: szót se vesztegetett rá. Nekem viszont már irtó nehezemre esik uralkodnom magamon, hogy meg ne kérdezzem: vajon ő-e Joe-C-rox. Azon is mesterkedem, hogyan szöhetném bele a társalgásunkba a *Josie és a cicababákat*. Tudom, nem kéne, de nem bírok magammal!

Tényleg, meddig lehet elviselni, hogy én vagyok a kilencedikben az egyetlen csaj, aki nem jár senkivel?!

HÁZI FELADAT

Matek: példák a 135. oldalon

Angol: „Hozd ki a legtöbbet magadból, ez a legfőbb feladatod”
(Ralph Waldo Emerson) .

Írd le a naplódba, mit jelent számodra ez az idézet!

Társ. ism.: kérdések a 9. fejj. végén

Tg.: matek

Francia: tervezz útvonalat egy képzeletbeli párizsi utazáshoz!

Biosz: ma Kenny a soros

El ne felejtsek szólni a mamának hogy kérjen időpontot genetikai vizsgálatra! Vajon nem hordoz-e ő vagy Mr. Gianini valamilyen genetikai rendellenességet, Down-kórt vagy cukorbetegséget? Az utóbbi gyakori a közép-európai származású zsidókban és a francia kanadaiakban. Vannak a mi családukban francia kanadaiak?
UTÁNANÉZNI!

Október 27., hétfő, sulis után

Sose hittem volna, hogy ezt megérem, de aggódom Grandmére miatt.

Komolyan. Szerintem reménytelen eset.

Ma, amikor megérkeztem az apartmanjába esedékes uralkodói illemtanleckémre - muszáj haladnom, mert valamikor decemberben hivatalosan is bemutatnak Genovia népének, és Grandmére nem szeretné, hogy a szertartás alatt vérig sértsek valami udvari főméltóságot -, szóval, amikor megérkeztem, vajon mivel foglalatoskodott?

A Genoviai hercegi udvarmesterrel tanácskozott az anyám esküvőjéről!

Nem viccelek! Iderendelte ezt a pasit repülőn. Egyenesen Genoviából. Ott ültek az ebédlőasztalnál, előttük egy hatalmas ív papír, rajta mindenféle körök; amikhez Grandmére kis cetliket tűzködött. Amikor beléptem, franciául üdvözölt: „Á, Amelia! Örülök, hogy megjöttél! Gyere, ülj le! Rengeteg megbeszélni valónk van Vigóval.”

A szemem nyilván kidülledt, mert azt hittem, nem jól látok. Reménykedtem, hogy amit látok... hát szóval, hogy nem jól látom, amit látok...

- Grandmére! Tulajdonképpen *mit* csinálsz?

- Nem látod? - nézett rám Grandmére csodálkozva. Rajzolt szemöldöke a haja tövéig fölcsúszott. - Tervezem az esküvőt!

Nagyot nyeltem. Ajjaj. Ez rosszul hangzik. Piszok rosszul.

- Aha - mondtam. - És kinek az esküvőjét, Grandmére?

- Találd ki! - mondta gúnyosan.

- Öö, Grandmére... - nyeltem még egyet. - Beszélhetnék veled egy kicsit... izé, kettesben?

De Grandmére csak legyintett.

- Ugyan! Amit nekem akarsz mondani, bátran mondhatod Vigo előtt is! Már alig várta, hogy találkozzon veled. Vigo, bemutatom öfenségét Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo hercegekisasszonyt.

A Thermopolist kihagyta. Mindig kihagyja.

Vigo felugrott az asztaltól és hozzám rohant. Jócskán alacsonyabb volt nálam, úgy a mamával lehetett egykorú, és szürke öltönyt viselt. Valószínűleg ő is osztozott a nagyanyám bíbor és lila iránti szenvedélyében, mert levendula színű ing volt rajta valami fényes anyagból, hozzá ugyancsak fényes mélybordó nyakkendő.

- Fenség! - bókkolt áhítatosan. - Kérem, engedje meg, hogy kifejezzem elragadtatásomat, hogy végre találkozhattam Önnel. - Majd Grandmére-hez fordulva kijelentette: - Igaza van, Madame, a hercegkisasszony orra valóban hamisítatlan Renaldo-orr.

- Hát nem megmondtam magának?! - felelte Grandmére önelégülten. - A sors akarata.

- Feltétlenül. - Vigo mutatóujjaiból és hüvelykujjaiból kis képerketet formált, azon át pislogott rám.

- Rózsaszín - mondta végül eltökélten. - Csakis rózsaszín. Imádom a rózsaszínbe öltözött koszorúslányokat! A többi résztvevőt viszont elefántcsontszínübe kell öltöztetni. Ez annyira Dianás. Dianának ilyen kérdésekben mindig igaza volt.

- Nagyon örülök, hogy találkoztunk - mondtam Vigónak. - De az a helyzet... hogy meg kell mondanom... hogy a mama és Mr. Gianini egy kis bensőséges szertartást tervezett a...

- Városházán! - Grandmére megvetően biggyesztette le a száját és égnék emelte a tekintetét. Irtó félelmetes, amikor ezt csinálja, ugyanis egy ideje tartós sminket tetováltatott a szemhéj ára, mintha ki lenne húzva a szeme, hogy ne kelljen időt pocskékolni a sminkeléssel, és ahelyett is inkább a környezetét terrorizálhassa. - Igen, már hallottam erről. Természetesen nevetséges! A Plazában lesz az esküvőjük és kész. A Fehér és arany teremben, utána fogadás a Nagy Bál teremben, ahogy a Genovia jövődő uralkodójának édesanyjához illik.

- Ööö - motyogtam -, nem hiszem, hogy ezt szeretnék...

Grandmére hitetlenkedve nézett rám.

- Ugyan miért nem? A költségeket természetesen apád állja! És én is rendkívül nagyvonalúan tervezem a dolgot. Fejenként huszonöt vendéget hívhatnak.

Lenéztem az előtte fekvő papírra. Jóval több; mint ötven cédula volt már rátűzve.

Grandmère nyilván észrevette a pillantásomat, mert megjegyezte:

- Az enyéme, természetesen többen lesznek. Úgy háromszázan.
- Hányan? A te micsodáid? - néztem rá értetlenül.
- Hát a vendégeim!

Ez már sok volt nekem. Úgy éreztem, szükségem van némi támogatásra, másképp nem boldogulok vele.

- Jó, akkor most fölhívom a papát és megkérdem, mit szól ehhez az egészhez - mondtam.

- Csak tessék! - káromta Grandmère gonoszul. – Eltűnt valahová azzal a Bellerieve-nőszeméllyel. Színét se láttam már napok óta. Ha nem vigyáz, rövidesen ott tart Ő is, mint a te matematika tanárod!

Ez ugye kevésbé valószínű. Hiszen, ez minden baj forrása. Azért lett belőlem nagy hirtelen trónörökös, mert a papa a hererákját meggyógyító intenzív kemoterápia következtében meddő lett, és nem tud további törvényes örököst nemzeni. De Grandmère ezt nyilván még maga előtt is tagadja. Biztos azért, mert én olyan rémes trónörökös vagyok!

Ebben a pillanatban furcsa nyöszörgés hallatszott Grandmère széke alól. Mindketten lenéztünk. Rommel, Grandmère törpeuszkárja nyöszörgött, és rémülten hátrált, ahogy én közeledtem.

Tudom, hogy ronda vagyok, meg minden, de azért mégiscsak röhejes, hogy egy kutya így féljen tőlem! Én szeretem az állatokat!

Bár azt hiszem még Assissi Szent Ferencnek sem lenne könnyű Rommelt szeretnie, aki alapjában is szörnyű, ráadásul mostanában valami idegbaja is van (szerintem attól, hogy egészségtelen közelségben él a nagyanyámmal), amitől kihullott az összes szőre. Grandmère ezért kis mellénykéket és kabátkákat ad rá, hogy meg ne fázzon!

Rommel ma rövid kis nerckabátkát viselt. Nem vicc! Ráadásul levendulaszínűt, hogy passzoljon ahhoz, ami Grandmère vállán lógott... Elég szörnyű látvány, ha egy ember állati szőrmét visel, de még sokkal szörnyűbb, ha egy állat viseli egy másik állat bundáját!

- Rommel! - vakkantott Grandmère a kutyára. – Hagyd abba a morgást!

Csakhogy Rommel nem morgott, hanem nyöszörgött. A félelemtől! Mert meglátott engem! Engem!

Még hány megaláztatás ér egy nap alatt?!

- Jaj, te ostoba jószág! - Rommel legnagyobb bánatára Grandmère lenyúlt a szék alá és kihorgászta onnan. Gyémántgyűrűi és brosstűi bökdösték a szerencsétlent, mivel se hája, se bundája. Tekergőzve próbált volna szabadulni, de Grandmère vasmarokkal tartotta.

- Nos, Amelia - folytatta Grandmère -, azt szeretném, ha anyád és a Monsieur Hogyishívják összeírnák a vendégeik nevét és címét még ma este, hogy holnap postázhassuk a meghívókat! Biztos vagyok benne, hogy anyád meg akarja hívni pár... khm... szabad szellemű ismerősét, de úgy érzem, jobb lenne, ha ők inkább kint állnának az újságírókkal és a báméskodókkal együtt. Integethetnének neki, amikor kiszáll és beszáll a limuzinba... Így ők is odatartozónak érezhetik magukat, de nem keltenek akkora feltűnést gondozatlan frizurájukkal és ízléstelen ruházatukkal...

- Grandmère - próbáltam közbevágni -, én azt hiszem...

- Na és mit szólna ehhez? - Grandmère az orrom alá dugta egy esküvői ruha képét. A ruhakölteményt Vera Wang tervezte és hatalmas puffos szoknyája volt, olyan, amelyet a mamára halálos fenyegetéssel sem lehetne rákényszeríteni.

- Nem, Felső - szólt közbe Vigo. - Megbocsát, de szerintem ez megfelelőbb. - Diadalmasan előrántott egy fotót egy testhezálló Armani modellről, amit ugyanúgy nem venne föl a mama. Holtbiztos.

- Grandmère... - próbálkoztam újra -, ... tényleg nagyon kedves tőled, de a mama biztos nem szeretne ilyen hét országra szóló lakodalmat. Tényleg. Egyáltalán nem.

- Piha! - intett le dölyfösen Grandmère. Ettől mindig kiráz a hideg. - Majd ha meglátja azokat az isteni előételeket, amiket a fogadáson felszolgálnak, akkor megváltozik a véleménye. Mondjon csak néhányat, Vigo!

Vigo nagy élvezettel sorolni kezdte:

- Gombafejek szarvasgomba töltelékkel, spárgacsúcsok lazacsíkba göngyölve, kecskesajttal töltött cukorborsó-hüvely, endívia rokförtöntettel...

- Grandmère, ez szuper... de akkor sem...hidd el!

- Ugyan! Nevetséges! - mondta Grandmère. - Bízd csak rám, Mia,

anyád még meg is fogja köszönni egy napon! Vigo és én olyan emlékezetessé tesszük az esküvője napját, hogy soha nem felejtí el!

Efelől kétségem se volt.

- Grandmère... - próbálkoztam újra. - A mama és Mr. Gianini szűk körű, otthonos és családias esküvőt terveznek...

Ekkor Grandmère olyan pillantást vetett rám, amitől mindig meghűl a vér az ereimben.

- Három éven keresztül, amíg a nagyapád a németek ellen hősködött a fronton, én otthon, egyes-egyedül féken tartottam a náciakat, hogy Mussoliniról ne is beszéljünk. Ágyúval lötték a palota kapuját. Tankkal próbáltak átgázolni a várárkon. És én kitartottam, csakis az akaraterőmmel! - szavaltam drámaian. - Most pedig azt akarod mondani nekem, Amelia, hogy nem tudok meggyőzni valamiről egy terhes asszonyt?!

Hát én még gondolni sem akarok olyasmit, hogy a mamámban bármi közös lenne Mussolinival vagy a nációkkal, de... ha arról van szó, hogy Grandmère-rel kell dacolni, én bármilyen fasiszta diktátor ellenében a mamára fogadnék!

Beláttam, hogy ebben az esetben nem használnak az érvek. Inkább végighallgattam a Vigo-féle menü ínycségeit, a szertartásra és a fogadásra kiválasztott zenéket, még a kiszemelt esküvői fotós képeit is megbámultam.

Csak akkor estem pánikba, amikor végül az egyik meghívót is megmutatták.

- Most pénteken lesz az esküvő? - visítottam.

- Persze - mondta Grandmère.

- De hát most pénteken Halloween van! (És a mamáék esküvője a városházán) Meg persze Shameeka bulija.

- Na és? - kérdezte Grandmère unottan.

- De hát... tudod! Halloween!

Vigo Grandmère-re nézett.

- Mi ez a Halloween? - kérdezte. Akkor jutott eszembe, hogy Genoviában nemigen divat a Halloween.

- Barbár, pogány halottkultusz - mondta megvetően Grandmère. - A gyerekek mindenféle maskarába öltöznek, és édességet kunyerálnak idegenektől. Szörnyű amerikai hagyomány.

- *Ezen a héten lesz!* - hangsúlyoztam.

Grandmère felvonta rajzolt szemöldökét.

- Na és?

- Hát... szóval... tudod... nagyon hamar... Az embereknek, mint mondjuk nekem is... már talán más programjuk van...

- Kérem, Fenség, ne vegye otrombaságnak - szólt közbe Vigo -, de szeretnénk hamar lebonyolítani a szertartást, még mielőtt... az édesanyja... hm, *gömbölyödni kezd...*

Hát ez isteni! Már a genoviai udvarmester is tud róla, hogy az anyám gyereket vár. Szerintem Grandmère-nek az esti fő műsoridőben kéne vásárolnia fél percet, és akkor reklámban tehetné közzé a hírt az egész keleti parton...

Ekkor azonban témát váltott, és azt mondta, hogy mivel már úgyis előkerült az esküvő témája, ez nagyszerű alkalom arra, hogy megtanuljam, milyen magatartást várnak jövőre hitvesemtől.

Na álljunk meg egy percre. MICSODA?

- Jövendő hitvesétől fenség - ismételte Vigo izgatottan.

- Az uralkodó házastársától. Fülöp herceg hivatalos megnevezése is II. Erzsébet királynő hitvese. Az ön jövendőbeli házastársának is ez lesz a hivatalos megnevezése, Fenség.

- Én azt hittem, az udvarmester csakis a bálók meg egyéb rendezvények szervezéséért felel - pislogtam bambán.

- Vigo nem csak udvarmester, de udvari protokollfőnök is - magyarázta Grandmère.

- Protokoll? Az nem valami földtörténeli korszak?

Grandmère megint az ég felé emelte a szemét.

- A protokoll az állami, hivatalos viselő külföldi méltóságok által gyakorolt szertartásrend és etikett. Vigo most elmagyarázza neked jövendőbeli házastársad által betartandó protokolláris szabályokat. Azért, hogy véletlenül se érjen kínos meglepetés a jövőben.

Ezután előszedetett velem egy velem egy papírt, és szó szerint le kellett írnom, amit Vigo mondott. Közölte velem azt is, hogy azért kell mindent leírnom, hogy amikor majd négy év múlva, a főiskolán netán fejembe venném, hogy romantikus kapcsolatba bonyolódom egy arra méltatlan személlyel, akkor kéznél legyen ez a papír!

A főiskolán? Jó vicc. Grandmère ezek szerint nem tudja, hogy már

most is akad hitvestárs-jelölt, aki - igaz névtelenül - szerelmével üldöz.

Tényleg dühítő, hogy nem tudom Jo-C-rox valódi nevét, mert most eldicsekedhetnék vele...

Aztán kiderült, hogy mik is a hitvestárs feladatai...

Komoly kétely ébredt bennem, hogy valaha is fogok-e tisztességesen smárolni valakivel! Most már azt is értem, miért nem akart a mama férjhez menni a papához (már ha egyáltalán megkérte a kezét...).

A papírt az utókor kedvéért beragasztottam a naplómba:

Genovia hercegnője hitvestársának kötelezettségei:

Ahercegi hitves távozás előtt köteles a hercegnő engedélyét kérni.

A hercegi hitves köteles megvárni, míg a hercegnő befejezi mondandóját, csak azután szólalhat meg.

A hercegi hitves köteles megvárni, míg a hercegnő kézbe veszi az evőeszközt, csak utána kezdhet maga is enni.

A hercegi hitves köteles megvárni, míg a hercegnő helyet foglal, csak azután ülhet le maga is.

A hercegi hitves köteles fölállni, amint a hercegnő is föláll.

A hercegi hitves köteles tartózkodni mindennemű kockázatos tevékenységtől, legyen az autó- vagy motorcsónak-versenyezés, hegymászás, ejtőernyőugrás, stb., amíg a trónörökös meg nem születik.

A házasság semmissé nyilvánítása vagy válás esetén a hercegi hitves köteles a házasságban született minden gyermek felügyeleti jogáról lemondani.

A hercegi hitves köteles lemondani eredeti állampolgárságáról a

genoviai állampolgárságért.

Na. Nem vicc. Vajon miféle idióta robotot fognak mellém kiszemelni?

Ilyen körülmények között örülhetek, ha egyáltalán valaki feleségül vesz. Milyen agyalágyult venne feleségül olyan lányt, akinek még a szavába se vághat? Meg akit faképnél se hagyhat egy veszekedés közben? Meg aki miatt le kell mondania a saját állampolgárságáról?

Kiráz a hideg, ha arra a totál szerencsétlen lúzerre gondolok, akihez egy szép napon majd feleségül kell mennem, és máris gyászolom azt a menő csákót, aki versenyautón száguld, hegyet mászik, ejtőernyőzik, akitől csak azért leszek eltiltva, mert kiderült rólam ez a rohadt hercegnősi!

A HERCEGNŐSÉG ÖT LEGSÚLYOSABB HÁTRÁNYA:

1. Nem mehetek férjhez Michael Moscovitzhoz (sosem mondana le az amerikai állampolgárságáról a genoviai kedvéért!).
2. Egy lépést sem tehetek Lars nélkül (Larsot ugyan bírom, de azért mégis... szerintem néha még a pápát is hagyják egyedül imádkozni!).
3. Semleges álláspontot kell képviselnem olyan fontos kérdésekben, mint például a húsipar vagy a dohányzás.
4. Uralkodói illemtanleckéket kell vennem Grandmére-től.
5. Továbbra is muszáj matekot tanulnom, holott semmi értelme. Mikor fogom én a matekot használni, mint *egy* kis európai hercegség uralkodója?

Október 27., hétfő, később

Úgy gondoltam, amint hazaérek, szólok a mamának, *hogy* nincs más hátra, meg kell szökniük Mr. Gianinival. Még pedig azonnal! Nincs vesztegetni való idő, mert Grandmère már egy profit is hadrendbe állított! Nem lesz könnyű, hiszen a mamának a kiállításra is készülnie kell, de vagy ezt választják, vagy menthetetlenül jön a hercegi esküvő, olyan, amilyet ez a város nem látott... mióta is?

Hát... soha.

De amikor hazaértem, a mamát éppen a vécé fölé hajolva találtam. Szóval elkezdődtek a reggeli rosszullétek... Csöppet sem romantikus. Ráadásul nemcsak reggel van rosszul, hanem lazán hány bármelyik napszakban...

Annyira rosszul volt, hogy nem akartam tovább rontani a helyzeten azzal, hogy elújságotljam, mit tervezget Grandmère.

- Ne felejtsetek el betenni egy kazettát! - kiabált mama a fürdőszobából. Én azt sem tudtam, miről beszél, de szerencsére Mr. Gianini igen.

Kiderült, *hogy* az interjút akarja fölvenni. Az én interjúmat Beverly Bellerieve-vel! .

Nekem teljesen kiment a fejemből azok után, amiket Grandmère mondott. De a mamának nem.

Mivel a mama... szóval, mással volt elfoglalva, Mr. Gianinival együtt ültünk le a tévé elé. Ő persze közben folyton kirohangált a fürdőszobába, hogy szódabikarbónát meg só-oldatot diktáljon a mamába.

Úgy gondoltam, majd az első reklám alatt mesélek Mr. Gianininak Grandmère-ről és az esküvői tervekről... de a szörnyűséges élmények hatására erről teljesen megfeledkeztem.

Beverly Bellerieve - nyilván, hogy apámnak imponáljon - végül mégis elküldte az interjút kazettán és írásos formában is. Beragasztok a naplomba pár részletet az írott változatból, emlékeztetőül a magam számára, ha netán valaha még egyszer interjút kérnek tőlem, akkor belenézhessek, és soha, soha többé ne jusson eszembe a tévében szerepelni.

HÉTKÖZNAPOK - Október 27-i adás

Amerika hercegnője

Beverly Bellerieve interjúja M. Renaldóval

Helyszín: Külső - Thompson Street, Soho, Mia lakóháza. Háttérben a World Trade Center.

BEVERLY BELLERIEVE (BB): Képzelték maguk elé egy átlagos tinédzsert. Egy annyira átlagos lányt, aki New York Cityben a Greenwich Village-ben lakik, és édesanyja, Helen Thermopolis, a neves festőművész egyedül neveli.

Mia életét is az töltötte ki, ami a kortársaiét: iskola, házi feladat, barátok, időnként egy matek egyes... amíg egy szép napon minden megváltozott.

Helyszín: Belső - Plaza Hotel, luxuslakosztály

BB: Mia... bocsánat, szólíthatlak Miának? Vagy jobban szeretnéd, ha Felségnek szólítanálak? Esetleg Ameliának?

MIA RENALDO (MR): ÖÖ, nem, nyugodtan szólítson Miának.

BB: Tehát Mia, mesélj nekünk arról a napról. Amikor az életed egy csapásra megváltozott.

MR: Hát... az úgy történt, hogy a papával itt voltunk a Plazában, én teát ittam és rám jött a csuklás, ettől kezdve persze mindenki engem bámult, a papa meg... szóval próbálta elmagyarázni nekem, hogy én vagyok Genovia trónörököse, azé az országé, ahol ő él, én meg... hát csak annyit mondtam, hogy figyelj, papa, muszáj kimennem a mosdóba, és ki is mentem... megvártam, míg elmúlik a csuklásom, aztán visszajöttem... a papa meg folytatta a szöveget arról, hogy én vagyok a hercegnő, mire én teljesen kiborultam, és elrohantam és meg se álltam egészen az állatkertig. A pingvinházban ültem egy csomó ideig és gondolkodtam, de egyszerűen nem bírtam felfogni az egészet, pedig hetedikben végigtanultuk Európa összes országát, és nekem nem tűnt fel, hogy a papám az egyiknek az uralkodója!!! Csak arra bírtam gondolni, hogy ha ez a suliban kiderül, akkor nekem

annyi, és ugyanolyan röhejes leszek, mint a barátnőm, Tina, akinek még a suliban is testőrrel a sarkában kell járnia! És pontosan ez is történt. Mindenki rajtam röhög.

(Ez az a rész, amikor Beverly Bellerieve próbálja menteni a menhetőt!)

BB: Ugyan, Mia, ezt nem hiszem el. Te biztosan nagyon népszerű vagy az iskolában!

MR: Szó sincs róla. Egyáltalán nem vagyok népszerű. A mi sulinkban csak a sportbunkók népszerűek. Meg a drukkercsajok. Én viszont nem. Úgy értem, nincsenek haverjaim a menők között, nem hívnak meg a bulijaikra, meg ilyenek. Vannak ilyen menő bulik, ahol sör van, meg piálás, meg anyag... lényeg, hogy nem tartozom se a sportbunkók közé, de persze a jó tanulók közé sem...

BB: Azért mégis leginkább közéjük tartozol, nem? Úgy tudom, jársz egy Tehetséggondozási program nevű órára is.

MR: Igen, de a tg. pont olyan, mint máshol a tanulószoba. Ezen az órán igaziból semmit sem csinálunk, csak hülyülünk, mert a tanár sosincs bent, mindig a tanáriban van, úgyhogy göze sincs, mi folyik az osztályban! Hülyülés.

(Beverly még mindig azt hiszi, hogy kihozhat valami épkezláb végeredményt az interjúból...)

BB: De az az érzésem, mostanában nincs sok időd hülyülni, ugye, Mia? Most például itt ülünk a Plaza Hotel luxuslakosztályában, amit a nagymamád, Genovia özvegy hercegnéje bérel. Rendszeresen jársz ide hozzá, mert úgy tudom, ő oktat téged az udvari viselkedés szabályaira.

MR: Ja, igen. Suli után uralkodói illemtanleckéket kapok tőle. Mármint matekkorrepetálás után.

BB: Mia, azon kívül, hogy megtudtad, te vagy Genovia trónörököse, történt még veled más izgalmas is mostanában?

MR: Ja! Igen, nagyon izgatott vagyok, mert mindig szerettem volna egy kistestvért... de a mamáék nem akarnak nagy felhajtást

csinálni a dolog körül, csak egy egyszerű szertartás lesz a városházán...

És így tovább. Jó hosszan. Hagyjuk a részleteket. Szörnyűek. Még vagy tíz percig rízsáztam, mint egy hülye, szegény Beverly Bellerieve meg kétségbeesetten próbált viszaterelni az eredeti témához vagy legalábbis nagyjából oda.

De nem nagyon ment neki, pedig latba vetette minden sziporkázó riporteri tehetségét. Reménytelen volt. Az idegesség és - sajnos attól tartok - a kodeinszirup megtette a hatását... Csak mondtam a magamét.

Beverly tényleg mindent megtett, de hiába. Végül összefoglalta és befejezte az interjút:

Helyszín: Külső - Thompson Street, Soho

BB: Mia nem sportoló, nem drukker, nem eminens és nem deviáns. Mia, azaz teljes nevén Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo nem illeszthető egyetlen társadalmi skatulyába sem, amely a modern oktatási intézményekben létezik. Ő hercegnő. Amerikai hercegnő.

Ennek ellenére hasonlóak a gondjai és az örömei a többi amerikai tinédzseréhez... egyetlen különbséggel: Mia, ha felnőtt, egy nemzet uralkodója lesz.

Tavasszal pedig kis testvére születik. Igen, kedves nézőink, a *Hétköznapiak* kinyomozta, hogy Helen Thermopolis és Mia matematika tanára, Frank Gianini - akik még nem házasok - májusra várják első közös gyermekük érkezését. Maradjanak velünk: a műsor második részében exkluzív interjút láthatnak Mia édesapjával, Genovia hercegével... a *Hétköznapiak* rögtön folytatódik...

Nincs miről beszélni. A lényeg: azt hiszem, Genoviába költözöm.

A mama, aki az interjú vége felé előtámolygott a fürdőből, Mr. Gianinival együtt arról gyözködött, hogy nem is voltam olyan szörnyű.

Dehogynem! Nekem ne magyarázzák! Iszonyú voltam.

És már jött is, aminek jönnie kellett: abban a pillanatban, hogy Beverly Bellerieve elköszönt, megszólalt a telefon...

- Jézusom! - kiáltott fel a mama, mert eszébe jutott valami. - Ne vegyétek fel! Ez biztos az anyám! Frank, én elfelejtettem értesíteni őket a dolgról!

Én igazság szerint reménykedtem abban, hogy Thermopolis nagy az. Ő sokkal elviselhetőbb lett volna annál, mint aki valóban, telefonált: Lilly....

Örjögött.

- Hogy volt képed egyszerűen egy csapat idiótának bélyegezni bennünket?! - visította a telefonba.

- Lilly, miről beszélsz? Nem neveztelek idiótának! - válaszoltam.

- Lényegében arról tájékoztattad az egész Egyesült Államokat, hogy az Albert Einstein Gimnázium tanulóközössége különféle társadalmilag meghatározott klikkekre tagolódik, és te a barátaiddal együtt nem vagy elég menő ahhoz, hogy bármelyikbe is befogadjanak!

- Hát... miért... nem így van? - kérdeztem. - Beszélj csak a magad nevében! Na és a tg.? -' - Mi van a tg.-vel?

- Szétkürtölted az egész ország füle hallatára, hogy csak ott ülünk és hülyülünk, mert Mrs, Hill mindig a tanáriban lóg! Meg vagy te örülve? Minek kellett bajba keverned?!!

Összeugrott a gyomrom, mintha egy kéz szorította volna belülről erősen.

- Jaj nekem! - sóhajtottam. - Szerinted baja lesz ebből?

Lilly idegesen horkantott, aztán morogva odavetette:

- A szüleim üzenik a mamádnak, hogy mazel tov*. Add át! És lecsapta a kagylót.

Rettenetesen éreztem magam. Szegény Mrs. Hill! Újból csöngött a telefon. Shameeka volt.

- Mia - kezdte -, emlékszel, hogy meghívtalak a pénteki Halloween bulimra?

- Igen – mondtam.

- Hát ha tudni akarod, a papám lefújta!

- Mi? De miért?

- Azért, mert hála neked, azt hiszi, hogy az Albert Einstein

Gimnázium alkoholisták, drogosok és szex örültek gyülekezete!

- De én nem mondtam ilyesmit! - Hát legalábbis nem ezekkel a szavakkal...

- De ő ezt hallotta belőle! És most a másik szobában szörföl az interneten, New Hampshire-i lányiskolákat keres, ahová már a

* Zsidó jókívánság.

következő félévtől át akar íratni! És azt is mondta, hogy harmincéves koromig nem is enged fiúkkal mászkálni!

- Jaj, Shameeka! - sópánkodtam - Ez rémes!

Shameeka nem válaszolt, hanem letette a telefont, mert annyira rájött a bögés, hogy egy hang se jött ki a torkán.

Megint csöngött a telefon. Nem akartam fölvenni, de muszáj volt, mert Mr. Gianini a mamám haját fogta hátra: a mamára ugyanis közben megint rájött a hányás.

- Halló

Tina Hakim Baba volt.

- Ez nem lehet igaz – süvítette a telefonba.

- Ne haragudj, Tina, nagyon sajnálom - mondtam, mert rájöttem, hogy a legjobb, ha kapásból mindenkitől bocsánatot kérek, aki csak telefonál...

- Micsoda? Mit sajnálsz? - Tina valósággal kapkodta a levegőt. - Hiszen megemlítetted a nevemet a tévében!

- Öö... igen. - És őt is röhejesnek neveztem...

- Még mindig nem tudom elhinni! - kiabálta. - Iszonyú menő!

- Akkor... te... te nem vagy rám dühös?

- Miért lennék rád dühös? Ez életem legizgalmasabb kalandja! Még soha senki nem mondta ki a nevemet a tévében!

Elöntött a hála és a szeretet Tina iránt.

- És... - tapogatóztam óvatosan -, a szüleid is látták?

- Persze! Ők is nagyon izgatottak! A mamám azt mondta, mondjam meg neked, hogy a kék szemhéjfesték zseniális telitalálat! Diszkrét, de mégis vonzza a tekintetet. Le volt nyugözve. Ja, azt is mondta, hogy mondd meg a mamádnak, hogy van valami isteni svéd krémje terhességi csíkok ellen. Tudod, amikor már nagy lesz a hasa. Holnap behozom a suliba, és akkor odaadhatod neki.

- Jó, és mondd csak... a papád is látta? Nem tervez olyasmit, hogy

lányiskolába küld vagy efféle?

- Mia, miről beszélsz? Teljesen el van ragadtatva, hogy még a testőrömet is megemlítetted! Az a véleménye, hogy akinek esetleg szándékában állt elrabolni, az most kétszer is meggondolja! Hú, figyu, hívnak a másikon! Biztos a nagyanyám Dubaiból! Nekik van műholdas antennájuk, nézték az adást, és ezért hívnak! Na szia!

Tina letette. Hát ez óriási! Még Dubaiban is látták az interjúmat. Nekem meg gőzöm sincs, hol van Dubai.

Újból csöngött a telefon. Ezúttal Grandmére volt.

- Nos - jegyezte meg -, ez valami förtelmes volt.

- Nem lehetne valahogy helyesbítést kérni? Mert én igazán nem akartam bemártani a tg. tanáromat! És azt se akartam mondani, hogy a sulimba csakis szex örült alkoholisták járnak! Mert igazából nem.

- Nem fér a fejembe, mit képzelsz az a nő! – háborgott Grandmére. Én meg örültem, hogy ezúttal az én oldalamon áll. A folytatásból viszont rájöttem, hogy felháborodásának semmi köze hozzám. - Egyetlen árva képet se mutatott a palotáról! Pedig pont ilyenkor, ősszel a leggyönyörűbb! A pálmák olyan csodásak! Mondhatom, nevetséges! Nevetséges! Fel tudod fogni, micsoda reklám lehetőséget hagyott pocsékba menni ez a nő? Micsoda lehetőséget!

- Grandmére, muszáj tenned valamit! - jajveszékelt. - Én képtelen vagyok ezek után megjelenni az iskolában holnap!

Amióta a motorcsónakokat kitiltottuk a kikötőből, a turizmus leszálló ágban van Genovában - folytatta Grandmére- De azok az átutazók meg kirándulók igazán nem hiányoznak! A polaroid masináikkal meg az ízléstelen bermudáikban! Legalább a kaszinókról mutatott volna pár képet az a némbor! Vagy a strandokról! Genova az egyetlen a Riviérán, ahol természetes fehér homok van! Tisztában vagy ezzel, Amelia? Monacónak importálnia kell a tengerparti homokot!

Talán átmehetnék egy másik iskolába... Szerinted van olyan iskola Manhattanben, amelyik átvesz valakit ilyen pocsék matek átlaggal?

- Várj csak! - Grandmére hangja elhalkult. - Folytatják a műsort! Ott van! Gyönyörű képek a palotáról! Ó, ott a tengerpart is! És a kikötő! És az olajligetek! Mesés! Csodaszép!

Meg kell hagyni, a nőnek mégis vannak bizonyos képességei. Úgy

látom, meg kell engednem apádnak, hogy továbbra is találkozzon veled...

Ezzel lerakta. A saját nagyanyám beszéd közben lecsapja a telefont! Mégis mivel érdemeltem ki ezt?

Bementem a mama fürdőszobájába. Boldogtalanul ült a földön. Mr. Gianini meg a kád szélén. Zavartnak látszott.

Nem csodálom. Pár hónapja még csak egy egyszerű matektanár volt. Most meg Genovia hercegnője születendő testvérének az apja.

- Azt hiszem, gyorsan kéne találnom egy másik iskolát - jelentettem be nekik. - Tudna segíteni, Mr. Gianini? Úgy értem, meg tudja győzni a többieket a tantestületben?

A mama közbevágott:

- Jaj, Mia, annyira azért nem volt szörnyű!

- De igenis! - mondtam. - Te különben sem láttad a legnagyobb részét, mert itt voltál és hánytál!

- Ez igaz - felelte -, de hallottam! Mégis mit mondtál, ami nem felel meg a valóságnak? A mi társadalmunkban azokat, akik jó sportteljesítményt nyújtanak, hagyományosan istenként kezelik. Azokat viszont, akik intellektuálisan tehetségesek, rendszerint lebecsülik, vagy ami még rosszabb, pedálgépnek meg balféknek tartják. Szerintem a rákkutatóknak kellene azt a fizetést kapniuk, amit a profi sportolók zsebre vágna, mert nem a profi sportolók az emberiség megmentői. Azok komédiások! Meg a színészek is! Nekem ne mondja senki, hogy a színészet az művészet! A tanítás, az igen! Szerintem Franknek kéne annyit keresnie, mint *Tom Cruisene*, mert ő tanította meg neked, hogy kell törtet törttel szorozni!

Ekkor jöttem rá, hogy nyilván félrebeszél a sok hányástól.

Így csak ennyit válaszoltam:

- Na jó, megyek lefeküdni.

Válasz helyett a mama megint a vécé fölé hajolt, és újból hányni kezdett. Hiába figyelmeztettem, hogy a kagyló és más tengeri állatok milyen veszélyforrást jelentenek a fejlődő magzat számára, valószínűleg mégis óriás garnélát rendelt fokhagymás szószban a *Mennyei Birodalom Rizspalotából*.

A szobámba mentem és bekapcsoltam a számítógépet. Gondoltam, körülnézek a neten, hátha én is mehetnék abba a suliba, amit

Shameeka papája kinézett. Akkor legalább egy barátnőm lenne ott. Már ha Shameeka egyáltalán szóba áll még velem azok után, amit elkövettem. Kétlem. Tina Hakim Baba kivételével soha senki nem fog velem többé szóba állni az Albert Einstein Gimnáziumban.

A képernyő sarkában megláttam, hogy jön egy e-mailem. Valaki mégis szóba áll velem.

De ki? Jo-C-rox? Csak nem?!!

Nem! Michael! Az még jobb! Michael szerencsére szóba áll velem! Örömben ki is nyomtattam a beszélgetést:

FEJTÖRŐ: Hahó! Láttalak a tévében! Jó voltál.

KÁLULU: Miről beszélsz? Tiszta hülyét csináltam magamból! És mi lesz szegény Mrs. Hill-lel? Biztos kirúgják a suliból!

FEJTÖRŐ: Mindegy, legalább igazat mondtál.

KÁLULU: De mindenkit vérig sértettem! Mindenki őrvjög! Lilly teljesen berágott!

FEJTÖRŐ: Csak irigykedik, mert téged abban a tizenöt perces interjúban többen néztek, mint az ő összes műsorát együttvéve.

KÁLULU: Nem, nem azért. Azt állítja, elárultam az egész generációkat vagy mit, mert ország-világ előtt kimondtam, hogy az Albert Einstein Gimnáziumban klikkek vannak!

FEJTÖRŐ: Ja, meg azért, amiért azt mondtad, hogy te egyikbe se tartozol!

KÁLULU: Tényleg nem.

FEJTÖRŐ: De igen. Lilly szereti azt képzelni, hogy te az exkluzív és szűk körű Lilly Moscovitz klikkbe tartozol. Csak éppen elmulasztottad ezt megemlíteni, és ezért dühös.

KÁLULU: Tényleg? Mondta?

FEJTÖRŐ: Nem mondta, de a húgom. Tudom, hogy gondolkodik.

KÁLULU: lehet... én nem tudom, Michael.

FEJTÖRŐ: Na, most mi a baj? A suliban is elég le voltál törve... bár most már értem, miért... egyébként szerintem tök menő, hogy a mamád meg Mr. Gianini... biztos nagyon izgalmas!

KÁLULU: Hát... Legtöbbször inkább zavarban vagyok. Mindegy, most viszont a mamám szépen férjhez megy, mint egy normális nő.

FEJTÖRŐ: Akkor már nem lesz szükséged matek korrepetálásra...

lesz otthon saját külön matektanárod!

Erre nem is gondoltam. Jaj de rémes! Nem kell nekem semmiféle saját külön matektanár! Azt szeretném, ha továbbra is Michael korrepetálna tg. alatt! Mr. Gianinit nagyon bírom, rendes meg minden, de mégsem Michael!

Gyorsan visszaírtam:

KÁLULU: Hát, nem is tudom... Szerintem Mr. Gianini iszonyú elfoglalt lesz egy darabig, tudod, hozzánk költözik, berendezkedik, aztán jön a baba, meg minden...

FEJTÖRŐ: Ja, a baba! Te jó ég! Tök hihetetlen. Nem csoda, hogy ma úgy ki voltál borulva.

KÁLULU: Ja. Ki voltam, az biztos.

FEJTÖRŐ: És a tetejébe még délután Lana is... láttam, hogy nagyon betett neked! Bár szerintem vicces volt, hogy azt gondolta, együtt járunk, nem?

Én a magam részéről semmi vicceset nem látok ebben. De mit kéne erre válaszolni? Figyu, Michael, ha már úgylis ezt hiszik, miért nem próbáljuk ki?!

Jó *vicc*.

Ehelyett ezt írtam:

KÁLULU: Ja, tiszta buggyant ez a Lana! Nyilván föl sem merül benne, hogy két különböző nemű egyén csak úgy is barátkozhat... nem kell feltétlenül szerelmesnek lenniük egymásba. . .

Bár be kell vallanom, hogy én nem "csak úgy" barátkozom Michaellal... különösen, ha Lillyéknél vagyok és Michael félmeztelenül mutatkozik...

FEJTÖRŐ: Aha. Figyelj, mit csinálsz péntek este?

Csak nem meg akar hívni valahová? Michael Moscovitz végre találkozni akar velem?!

Nem. Kizárt dolog. Főleg most, hogy egy egész ország szeme láttára csináltam hülyét magamból.

A biztonság kedvéért valami semleges választ adok majd, hátha csak azt akarja kérdezni, ráérek-e megsétáltatni Pavlovot, mert ők elutaznak valahová...

KÁLULU: Nem tudom. Miért?

FEJTÖRŐ: Mert ha nem tudnád, Halloween van. Gondoltam, elmehetnénk páran moziba a *Rocky Horror Picture Show*-hoz.

Oké. Nem randi.

De azért majd egymás mellett ülünk a sötét moziban! Az is valami! És ha megragadom a karját, mert félek a rémisztgetős részekről, az se olyan ciki...

KÁLULU: Persze, rendben...

Abban a pillanatban eszembe jutott, hogy pénteken ugyan tényleg Halloween van... de ugyanazon a napon van a mama hét országra szóló hercegi esküvője is!!! Mármint, ha Grandmére akarata teljesül...

KÁLULU: Figyu, most nem tudok erre azonnal válaszolni. Lehet, hogy aznap van valami családi program!

FEJTÖRŐ: Jó. Majd szólj, ha kiderült. Akkor holnap találkozunk!

KÁLULU: Brrr! Alig várom...

FEJTÖRŐ: Nyugi! Ne izgasd magad. Te csak az igazat mondtad. Nem lehet semmi bajod abból, hogy igazat mondtál.

Jó duma! Tényleg ezt gondolja? Akkor én vajon miért hazudozom megállás nélkül?

MIÉRT JÓ DOLOG A LEGJOBB BARÁTNŐM BÁTYJÁBA SZERELMESNEK LENNI?

1. Természetes környezetében láthatom nap mint nap, nem csak a suliban. Így értékes információkat szerzek iskolai és valódi viselkedéséről.
2. Időnként láthatom meztelen felsőtesttel.
3. Szinte bármikor találkozhatom vele.
4. Láthatom, hogy bánik az anyjával, a húgával és a bejárónővel (ezek nagyon fontos jelek arra nézve, hogyan bánik majd a jövőben a barátnőjével...)
5. Kényelmes: ha az ember csak úgy felugrik a barátnőjéhez, feltűnés nélkül figyelheti vonzalmának tárgyát.

MIÉRT ROSSZ DOLOG A LEGJOBB BARÁTNŐM BÁTYJÁBA SZERELMESNEK LENNI?

1. Nem mondhatom el Lillynek, mert elmondja Michaelnak.
2. Nem mondhatom el Michaelnak, mert elmondja Lillynek.
3. Nem mondhatom el senkinek, mert elmondják Lillynek, vagy ami még rosszabb, Michaelnak.
4. Ő sem vallhatja be az érzéseit, mert én úgyis csak a húga barátnője vagyok.
5. Állandóan a közelében vagyok, miközben tudom, hogy sosem fog rám másként gondolni, mint a húga legjobb barátnőjére. Én viszont csak vágyakozom utána, mindhiába, amíg csak meg nem szakad a szívem, és meg nem halok, bár a biosztanár szerint fizikai lehetetlenség szívmelegsakadásba belehalni.

Október 28., kedd, igazgatói iroda

Jaj Istenem! Alig tettem be a lábam az osztályba, máris hívtak az igazgatóiba!

Reménykedtem, hogy csak azért hívat, hogy ellenőrizze, nincs-e nálam a tiltott kodeinszirup, de sajnos sokkal valószínűbb, hogy azért, amiket tegnap este mondtam a tévében. És még valószínűbb, hogy arról akar beszélni, milyen megosztottság és klikkszellem uralkodik a suliban.

Közben mindazok, akiket nem szoktak meghívni a menők bulijaira, körém gyülekeztek. Mintha a tegnap esti szövegemmel kiengedtem volna a gyagyák szellemét a palackból. Abban a pillanatban, hogy betettem a lábam a suliba, ott tolongott az összes hip-hopos, az összes észkombájn, meg színpados, és kórusban ordították: "Hé, jól megmondtad az őszintét, haver!"

Engem itt még soha senki se szólított havernak. Milyen megtisztelő.

Csak a drukkercsajok néznek át rajtam pontosan úgy, ahogy mindig is szokták. Ha meglátnak a folyosón, végigmérnek tetőtől talpig, aztán összesúgnak és röhögnek.

Ja. Biztos vicces egy százhetvennyolc centi magas, tök lapos, bakancsos elsős, amint a folyosón csámpáskodik. Csoda, hogy még nem dobtak rám hálót, és nem szállítottak a Természettudományi Múzeumba...

Az én barátaim közül Lilly - na és persze Shameeka - nincs nagyon feldobva tegnap esti szereplésemtől. Lilly még mindig pipa, amiért kitaláltam az iskolai közösség társadalmilag meghatározott klikkjeiről. Annyira azért nem volt pipa, hogy visszautasította volna a limuzinos fuvarozást ma reggel...

Érdekes viszont, hogy Lilly elutasító viselkedése irányomban közelebb hozott minket Michaellal. Reggel az autóban Michael fölajánlotta, hogy átnézi velem a matekleckét, és ellenőrzi az egyenleteim eredményét.

Jól esett az ajánlata, de az még jobban, hogy amikor kijelentette,

hibátlan az összes példám és visszaadta a füzetemet, a keze hozzáért az enyémhez... Lehet, hogy ő Jo-C-rox? Lehet?
Ajjaj. Gupta kiszólt, hogy menjek be hozzá.

Október 28., kedd, matek

Gupta igazgatónőt rendkívül aggasztja mentális egészségi állapotom.

- Mia, tényleg annyira rosszul érzed magad itt az Albert Einsteinben?

Nem akartam megbántani, tehát azt mondtam, hogy nem. Az a helyzet, hogy valószínűleg tök mindegy, milyen iskolába dugnának be, akkor is százhetvennyolc centi magas és lapos maradnék.

Gupta ekkor valami meglepőt mondott:

- Azért kérdem, mert tegnap az interjúban azt mondtad, hogy nem vagy népszerű.

Nem tudtam, hová akar kilyukadni. Ezért csak ennyit mondtam:

- Így is van - és vállat vontam.

- Ez nem igaz - mondta Gupta. - Az iskolában mindenki ismer téged.

Továbbra sem akartam megbántani, végül is nem ő tehet róla, hogy én egy abnormális élettani változat vagyok... Így aztán türelmesen tovább magyaráztam:

- Persze, de csak azért, mert kiderült rólam, hogy hercegnő vagyok. Előtte teljesen láthatatlan és ismeretlen voltam.

- Ez egyszerűen nem igaz - mondta Gupta.

Én meg csak arra tudtam gondolni: Honnan is tudhatnád? Nem te ülsz ott, az osztályban... Nem tudod, milyen érzés az!

Egész megsajnáltam szegényt, mert annyira a saját kis igazgatói világában él.

- Talán ha többféle közösségi tevékenységben vennél részt - mondta -, akkor föléledne benned az összetartozás érzése.

Leesett az állam.

- Igazgatónő! - bukott ki belőlem. - Bukásra állok matekból! Az összes szabad időmet azzal töltöm, hogy kijavítsam az egyesemet, és

valahogy átmenjek félévkor!

- Hát... - felelte - ezt tudom...

- ... és a korrepetálás után uralkodói illemtanleckéket veszek a nagyanyámtól, hogy amikor decemberben Genoviába utazom és bemutatnak az ország lakóinak, akik felett egyszer uralkodni fogok, ott ne csináljak magamból tökéletes hülyét, mint tegnap este a tévében!

- Azt hiszem, a hülye némiképp túl erős kifejezés.

- Szóval egyáltalán nincs időm - folytattam - közösségi tevékenységekre.

- Az iskolai évkönyv szerkesztőbizottság összesen heti egy alkalommal ül össze - próbálkozott Gupta. - Vagy ott van az atlétikacsapat. Csak tavasszal kezdenek el edzeni, és akkorra már, reméljük, végzel az illemtanleckékkel!

Csak pislogtam rá. *Hogy én? Az atlétikacsapatban?* Hiszen épp csak egyet lépek, és máris hasra esem a saját gigászi lábamban! Mi lenne, ha futni próbálnék?

És mi közöm az iskolai évkönyvhöz? Úgy nézek én ki, mint aki bármire is emlékezni akar az iskolai éveiből? A diri valószínűleg rájött az arckifejezésemből, hogy egyik javaslatáért sem lelkesedem.

- Na jó - mondta. - Csak ötleteket próbáltam adni. Tényleg azt hiszem, hogy jobban éreznéd magad az iskolában, ha csatlakoznál valamelyik klubhoz vagy szakkörhöz. Tudom, hogy Lilly Moscovitz a legjobb barátnőd... de az az érzésem, hogy talán ő nem mindig van rád jó hatással... A tévéshow-ja meglehetősen... vitriolos...

Elképedtem. Szegény Gupta! Teljesen félreismeri a helyzetet...

- Nem, nem! - tiltakoztam. - Lilly műsora teljességgel a pozitív értékekre koncentrál. Nem látta azt az epizódot, amely a koreai büfékben tapasztalható rasszizmus elleni küzdelemre buzdított? Vagy azt, amiben arról volt szó, hogy egy csomó divatüzlet diszkriminálja a testesebb lányokat, mert egyszerűen nem tartanak 12-es méretet, ami a legátlagosabb amerikai női méret? Vagy azt, amiben megpróbáltunk kiszállítani egy nagy doboz mogyorós nápolyit Freddie Prinz Junior lakására, mert úgy véltük, nagyon sovány?

Gupta fölemelte a kezét.

- Látom, ebben a kérdésben nagyon szenvedélyes és elfogult vagy - mondta. - Meg kell mondanom, nagyon örülök ennek. Jó tudni, hogy valamivel kapcsolatban szenvedélyes vagy, Mia, nem csak a sportolók és a drukkerok iránti ellenszenvemben.

Ez rosszul esett.

- Nem érzek irántuk ellenszenvet. Én csak azt mondtam, hogy néha az az érzésem... mintha ők irányítanák ezt az iskolát...

- Biztosíthatlak arról- mondta Gupta -, hogy ez nem így van. Szegény, szegény Gupta...

Mégis bele kellett gázolnom igazgatói álmvilágába. Legalább egy kicsit.

-Őö... igazgatónő... még valami - mondtam. - Mrs. Hill-lel kapcsolatban...

- Mi van vele? - kérdezte Gupta.

- Amit mondtam róla, hogy a tehetséggondozási program alatt mindig a tanáriban van... szóval az nem igaz... Erős túlzás volt.

Gupta ridegen rám mosolygott.

- Emiatt ne aggódj, Mia - mondta. - Már intézkedtem vele kapcsolatban.

Intézkedett? Ez vajon mit jelent?

Gondolni se merek rá...

Október 28., kedd, tg.

Mrs. Hillt nem rúgták ki.

Biztos csak valami figyelmeztetésben részesítették. Amiből persze az következik, hogy Mrs. Hill nem mozdul a tanári asztal mögül a tg. órán.

Ez pedig azt jelenti, hogy nekünk is az asztalunknál kell ülnünk, és csinálni a feladatunkat. És nem zárhatjuk Boriszt a szertárba. Hanem végig kell hallgatnunk, ahogy gyakorol!

És Bartókot játszik.

És nem is beszélgethetünk egymással, mert mindenkinek a saját feladatán kell dolgoznia.

Mindenki iszonyú pipa rám.

De a legjobban Lilly.

Kiderült, hogy titokban könyvet ír az Albert Einstein Gimnázium megosztottságáról és a társadalmi meghatározottságú klikkekről! Komolyan! Nem akarta elmondani nekem, úgy derült ki az egész, hogy Borisz elköpte az ebédlőben. Mire Lilly hozzávágott egy szelet sült húst. Borisz pulóvere csupa ketchup lett.

Egyszerűen elképesztőnek tartom, hogy Lilly olyasmiket mond el Borisznak, amiket nekem nem. Állítólag én vagyok a legjobb barátnője! Akkor vele miért osztja meg az ilyen izgalmas dolgokat, és előlem meg miért hallgatja el?!

- Elolvashatom? - rimázkodtam neki.

- Nem! - dühöngött Lilly. A nap további részében szóba sem állt Borisszal, aki pedig már megbocsátott neki a ketchup miatt, bár a pulcsiját biztos tisztítóba kell vinni. - Csak egy oldalt hadd olvassak el! - kunyeráltam.

- Nem!

- Csak egy mondatot!

- Nem!

Michael se tudott a könyvről. Mesélte nekem, még mielőtt Mrs. Hill bejött volna, hogy följajánlotta Lillynek, hogy közli a könyvet részletekben a webmagazinban, de Lilly a legutálatosabb hangján letorkolta, és azt mondta, "igazi, jogszerű" kiadónak szánja a művet.

- Én szerepelek a könyvedben? - faggattam Lillyt. - Benne vagyok?

Lilly erre azt felelte, ha nem hagyjuk békén, fölmászik az iskolai víztorony tetejére és leugrik onnan. Ami persze képtelenség. Már rég nem is lehet fölmászni a víztorony tetejére, amióta pár évvel ezelőtt egy felsős osztály heccből belezúdított egy vödörnyi ebihalat.

Tényleg felháborító, hogy Lilly könyvet ír, és egy árva szót sem szólt róla. Jó, azt tudtam, hogy szándékozik írni a hidegháború utáni korszak tinédzsereinek életéről.

De arról fogalmam se volt, hogy még iskolás korában nekifog. Szerintem a könyve biztos nagyon indulatos és elfogult. Ráadásul azt hallottam, hogy másodikban már sokkal jobb a helyzet a suliban.

Persze érthető, ha valaki a pasijának mond el olyasmiket, amiket a legjobb barátjának nem mondana el. De akkor is iszonyú dühítő, hogy Borisz olyasmiket tud Lillyről, amiket én nem. Én mindent elmondok Lillynek.

Na jó, kivéve azt, mit érzek a bátyja iránt.

Ja, meg a titkos imádómat.

Meg a mamát és Mr. Gianinit.

De máskülönben mindent.

TENNIVALÓK

1. Nem szabad annyit gondolnom M. M.-re
2. Angol napló! Megható élményem!
3. Macskaeledelt venni
4. Fülpiszkáló pálcikát venni
5. Fogkrémet venni
6. WC-PAPÍRT VENNI!!

Október 28., kedő, biosz

Ma akárhová megyek, mindenki szívesen fogad és mindenki barátságos velem... Kenny épp most kérdezte meg, mit csinállok Halloweenkor. Mondtam neki, hogy talán valami családi összeröffenés lesz. Mire ő azt mondta, hogy ha ki tudok bújni alóla, akkor menjek velük inkább a *Rocky Horror Picture Show-ra*, mert néhányan mennek a Komputert Klubból.

Kérdeztem tőle, hogy Michael Moscovitzcal jóban van-e, azt mondta, persze. Michael a Komputert Klub pénztárnoka.

Meg akartam tőle kérdezni azt is, hogy nem hallott-e valamit arról, hogy Michael bír-e engem vagy sem... de aztán meggondoltam magam.

Mert ettől Kenny esetleg azt hinné, hogy bele vagyok esve. Mármint Michaelba. Csak nem teszem magam még röhejesebbé?!

Óda M-hez

Ó, M!

szerelem

x = te

y = én,

= szerelem a négyzetben!

Október 28., kedő, este 6 óra

Grandmère-től hazafelé

A *Hétköznapoknak* adott interjú okozta megrázkódtatások következtében totál kiment a fejemből Grandmère és Vigo a genoviai udvarmester!

De tényleg. Esküszöm, úgy elfeledkeztem Vigóról és a lazac csíkokba göngyölt spárgacsúcsokról, mintha nem is léteztek volna. Csak akkor jutott eszembe az egész, amikor délután megérkeztem Grandmère-hez az illemtanleckére.

Egész tömeg nyüzsgött *ott*. Emberek jöttek-mentek és ilyeneket kiabáltak a telefonba: "Nem, mondtam, hogy nem négyszáz, hanem négyezer hosszú szárú, rózsaszín rózs!" Meg ülőhelykártyákat kalligrafáltak...

E jövés-menés kellős közepén üldögélt Grandmére, Rommellel az ölében, és bon bont kóstolgotott. Nem vicc. Bonbont kóstolgattak együtt. Rommelen ezúttal mályvaszínű csincilla kabátka virított...

- Nem - csóválta a fejét Grandmére, és visszatett egy félig megrágott, ragacsos konyakos meggyet a dobozba, amit Vigo tartott elé. – Ez nem jó. A meggy olyan... közönséges!

- Grandmére!- Nem hittem a szememnek. - Mit csinálsz? És mi ez a rengeteg ember? - Nem tudtam folytatni, mert elakadt a lélegzetem, tisztára úgy, mint Grandmére-nek, amikor megtudta... hogy a mama terhes.

- Á, Mia! - derült fel Grandmére. A bonbonos doboz maradványaiból ítélve már rengeteg nugátos csokit megehetett, mégsem ragadt semmi a fogára. Hogy csinálta? Biztos ez is valami uralkodói trükk, amit még meg.. kell tanítania... - Jó, hogy jössz! Ül le, és segíts eldönteni, milyen bonbonok kerüljenek az esküvői vendégeknek szánt ajándékdobozba.

- Az esküvői vendégeknek...? - Lerogytam a székre, amit Vigo aláam tolt, és ledobtam a hátizsákomat. - Grandmére, már mondtam neked, hogy a mama nem fog ebbe belemenni! Neki nem kell ilyen ceremónia!

Grandmére csak a fejét rázta.

A terhes asszonyok a legritkább esetben gondolkodnak ésszerűen.

Igyekeztem elmagyarázni, hogy a tárgyban végzett megfigyeléseim szerint a terhes nők ugyan tényleg szenvedhetnek hormonális változásoktól, viszont semmi okom sincs feltételezni, hogy ezek a változások bármilyen értelemben hatnának a mamám véleményére ebben a kérdésben. Sőt, pontosan tudom, hogy ugyanúgy vélekedne erről, ha nem lenne terhes. A mamám egyszerűen, nem az a fajta csaj, akit levesz a lábáról holmi mesebeli hercegi esküvő. Ő inkább, köszöni szépen, hetente egyszer összejön a barátnőivel koktélozni és pókerezni.

- Az ön édesanyja, fenség - vetette közbe Vigo – Genovia jövendő

uralkodójának anyja. És mint ilyen, megilleti minden jog és fényezés, amit az udvar nyújthat.

- Na és mi lenne, ha az udvar a saját esküvője saját lebonyolításának jogát nyújtaná neki? - kérdeztem.

Grandmére ezen jót mulatott. Majdnem meg is fulladt attól a korty Sidecar koktéltól, amit az éppen lenyelt bonbon után küldött, hogy szájpaddlását leöblítse.

- Amelia - mondta, miután levegőhöz jutott. Köhögése egyébként rendkívül felingerelte Rommelt, már ha kifordult szemét az ingerültség jelének vehetjük. - Anyád örökre hálás lesz neked azért, amit érte teszek. Majd meglátod!

Beláttam, hogy semmi értelme vitatkozni velük. Tudtam már, mit kell tennem.

És az illem tanlecke után rögtön hozzá is kezdek. A mai tananyag egyébként uralkodói köszönőlevél írása. Elképzелhetetlen mennyiségű nászajándék és bébi holmi érkezett ugyanis a mamám részére a genoviai hercegi család címén a Plaza Hotelbe. Tisztára hihetetlen! Komolyan. Az egyik szobát zsúfolásig megtöltik az elektromos vokok, gofrisütők, abroszok, bébi cipők, bébi sapkák, bébi hinták, bébi játékok, bébi ruhák, bébi pelenkázók, bébi akármik. Fogalmam se volt, hogy a gyerekneveléshez ilyen iszonyú sok vacak kell. De az az érzésem, hogy a mamának nemigen kell majd ez a sok cucc. Nem csípi a pasztell színeket.

Átrohantam a papa lakosztályához, és dörömböltem az ajtaján. Nem volt ott! Aztán megkérdeztem a recepcióst, tudja-e, hova ment a papám. Azt mondta fogalma sincs.

Egyvalamiben viszont biztos volt: amikor elment, Beverly Bellerieve-et is vitte magával.

Hát mit mondjak? Örülök, hogy talált magának valakit, de hát azért... Vajon nincs tudatában a saját hercegi orra előtt készülődő irgalmatlan botránynak?

Október 28., kedd, este 10 óra, otthon

Hát tessék! A készülődő botránynyt most már hivatalosan nevezhetjük kész botránynak.

Elszabadult a pokol. Nem is tudtam, hogy mennyire rémes a helyzet, csak amikor hazaértem az illemtanleckéről, és megláttam az egész családi tanácsot az ebédlőasztal körül.

Komolyan. Egy egész család ült az asztalunknál. Vagy legalábbis egy papa, egy mama meg egy gyerek.

Semmi vicc. Először azt hittem, valami turisták keveredtek ide, a környékünkön rengeteg a turista. Talán a Washington Square Parkba igyekeztek, de egy kínai házhoz szállítót követve nálunk lyukadtak ki...

A nő rózsaszín dzsoggingot viselt - ebből rögtön láttam, hogy vidéki -, rám nézett és így szólt:

- Jóságos Isten! Te tényleg így hordod a hajad mindennap? Meg mertem volna esküdni, hogy csak a tévé felvétel kedvéért fodrászolták meg!

Leesett az állam.

- Thermopolis nagymama? - nyögtem ki.

- Thermopolis nagymama? - nézett nagyot a nagyanyám. - Hát mán teljesen agyadra ment a hercegnősi, te gyerek? Meg sem ismeresz? Én vagyok a Mamó!

Mamó! Az anyai nagyanyám!

Mellette, baseballsapkában és fele akkorában, mint ő, a nagyapám, Papó!

A flanellings, kertészgatyós behemótot nem ismertem, de ez már nem is számított. Mi a fenét keresnek a mi Greenwich Village-i tetőtérünkben a nagyszüleim, akikkel a mama nem is érintkezik, és akik soha ki nem mozdulnak az indianai Versailles-ból?

A mamával folytatott gyors tanácskozás után megtudtam. Egyébként a telefonzsinór vezetett a nyomára: először a hálószobájába, onnan a gardróbba tekergett, és ott meg is találtam. A cipős polc mögött kucorgott - a cipőmet persze mind kihajigálta a gardrób elé - és suttogva tárgyalt telefonon a papával.

- Nem érdekel, hogy csinálod, Phillipe - sziszegte. - Mondd meg az anyádnak, hogy ezúttal túl messzire ment! Hogy az én szüleim? Tudod, hogy milyen viszonyban vagyok a szüleimmel!!! Ha nem távolítod el őket azonnal innen, Mia rövidesen beszélőre jöhet majd hozzám a síttre, ha látni akar!

Hallottam, hogy a papám valami megnyugtatósfélét motyog. A mama észrevett és megkérdezte:

- Még mindig ott vannak?

- Hát persze - mondtam. - Miért? Nem te hívtad meg őket?

- Még hogy én! – A mama szeme akkorára tágult, mint két fekete óriás oliva bogyó. - A nagyanád hívta meg őket valami hét országra szóló lagzira, amit állítólag nekem meg Franknek rendez pénteken!

Nagyot nyeltem. Ujjuj!

Mentségemre csak annyit mondhatok, hogy elég, nagy zűrzavar volt körülöttem mostanában. Először is kiderült, hogy a mamám gyereket vár, aztán beteg lettem, aztán jött az a dolog Jo-C-roxszal, meg a tetejébe még az interjú...

Jól van, na! Nem, is mentegetőzőm... Szörnyű alak vagyok.

A mama odanyújtotta a telefont.

- Veled akar beszélni - mondta.

- Papa? Hol vagy?

- A kocsiban - felelte. - Figyelj, Mia, megbeszéltem a recepcióssal, hogy foglaljon szobát a nagyszüleidnek valahol a közelben, mondjuk a Soho Grandban. Jó? Csak ültesd őket a limuzinba, és küldd őket oda! .

- Rendben, papa. És mi lesz Grandmére-rel és ezzel az egész esküvői hacacaréval? Ez az egész kezd kezelhetetlenné válni! - Enyhe kifejezés!

- Grandmére-t bízd csak rám - mondta a papa. Ez tisztára úgy hangzott, mintha ő lenne Picard kapitány a *Star Trek: The Next Generation*ből. Az az érzésem támadt, hogy Beverly Bellerieve is ott van vele az autóban, és előtte próbálja játszani a hercegi nagymenőt...

- Jó, de...

Nem mintha nem bízna a papámban, vagy ilyesmi... csak éppen ... Grandmére-ről van szó. Aki egy igazi sárkány, még a saját fia is

fél tőle!

Azt hiszem, megérezte, mit gondolok, mert megismételte:

- Ne aggódj, Mia. Bízd csak rám!

- Rendben - mondtam, és elszégyelltem magam, amiért kételkedtem benne.

- Ja, és Mia!

Már majdnem letettem a telefont.

- Igen, papa.

- Légy szíves, mondd meg az anyádnak, hogy én nem tudtam erről semmit! Esküszöm!

- Jó, papa.

Letettem.

- Ne izgulj - mondtam a mamának. - Majd én elintézem!

Sarkon fordultam és visszamentem a nappaliba. A nagyszüleim még mindig az asztalnál ültek. A kertészgatyás viszont már nem volt ott, hanem a konyhában ácsorgott, és a hűtőbe bámult.

- Ez az össz kaja? - kérdezte, és egy doboz szójatejre meg az alsó polcon árválkodó joghurtra bökött.

- Aha, ez - mondtam. - Megpróbáljuk a hűtönket mentesíteni mindenféle méreganyagtól, ami árthat egy fejlődő magzatnak.

A fickó bamba képet vágott. Folytattam:

- Általában rendeljük a kaját.

Erre felderült és bevágta a hűtő ajtaját.

- Fú, apám, tai meg kínai meg indiai kaját? - kérdezte. - Szuper!

- A hotelszobából is rendelhetsz bármilyen kaját...

- *Hotelszobából?* - hangzott a hátam mögül. Megfordultam. Mamó volt az.

- Öö, igen - feleltem. - A papa arra gondolt, hogy egy klassz hotelban mégis kényelmesebben lennétek, mint itt ebben a szűk tetőtérben...

- Ha eddig nem tűnt volna föl - vágott közbe Mamó -, a nagyapád, Hank meg én azért utaztunk ilyen rengeteget, hogy lássunk benneteket, ti meg bedugtok minket egy hotelba?

Újult érdeklődéssel néztem a kertész gatyós fickóra. Hank? Az unokatesóm? Mikor utoljára láttam, második - és eddig legutolsó - versailles-i látogatásom alkalmával, akkor olyan tízéves lehettem.

Hanket egy évvel korábban támasztotta le a nagyszülőknél világljáró mamája, Marie nagynéném, akit a mamám ki nem állhat, mert szerinte szellemi és lelki üresség veszi körül (más szóval Marie republikánus)...

Akkoriban Hank ványadt, nyafka kis kölyök volt, és tej allergia kínozza. Most már közel sem annyira vézna, mint akkor, de szerintem még most is látszik rajta egy kis laktóz intolerancia.

- Amikor az a francia nőszemély telefonozott, arról egy szót sem szólt, hogy valami méregdrága New York-i hotelban kell megszállnunk! - Mamó nyomult utánam a konyhába, és egyre mondta a magáét széles csipőjére tett kézzel. - Azt viszont mondta, hogy az összes ceheet ő állja! Úgy ám!

Rájöttem, mi aggasztja.

- Öö, ne aggódj, Mamó - mondtam. - A papám majd rendezi a számlát.

- Na, így már más! - Mamó felderült. - Indulás!

Úgy éreztem, jobb, ha velük megyek, hogy minden rendben legyen. Ahogy beszálltunk a limuzinba, Hank elfeledkezett farkaséhségéről, mert, tök lenyűgözte a rengeteg gomb, amit nyomkodni lehetett. Folyton kikukucskált a napfény tetőn. Egyszer még föl is állt, kipréselte rajta a felsőtestét, kitárta a karját és elbődült: "Én vagyok a király!"

Tiszta szerencse, hogy a limuzin ablakai sötétek, így talán senki nem látott meg a suliból... micsoda égés!

Amikor túlestünk a bejelentkezésen a hotelba, nagy kő esett le a szívemről, de ekkor Mamó megkérdezte, nem vinném-e magammal Hanket reggel a suliba. Majdnem elájultam.

- Ugyan minek jönne velem Hank a suliba! - hadartam. - Hadd élvezze, hogy neki most szünet van! Inkább mászkáljon, nézelődjön!
- Villámsebeseen gondolkoztam, hátha eszembe jut valami menő hely.
- Elmehetnél a Harley Davidson Caféba!

De Hank tiltakozott.

- Na ne! Suliba akarok menni veled, Mia! Mindig meg akartam nézni egy igazi New York City gimit belülről! - Lehalkította a hangját, hogy Mamó és Papó ne hallják. - Azt hallottam, hogy New Yorkban a csajok mind köldök piercinget hordanak!

Ha pucér hasakat akar látni, akkor holnap nagy csalódás éri... nálunk ugyanis kötelező az egyenruha, sőt még az ingünk alját is tilos a hasunkon megkötni Britney Spears módjára!

Nem találtam semmi más kibúvót. Holnap el kell vinnem magammal... Grandmére mindig azzal nyomaszt, hogy a hercegnők legfőbb erénye az udvariasság. Úgy látszik, ez az én nagy próbatételem.

Így hát beleegyeztem:

- Na jó. - Nem hangzott túl udvariasan, de mi mást mondhattam?

Ekkor Mamó meglepetésszerűen megragadott és átölelt. Nem is értem, miért lepett úgy meg. Az ilyesmi olyan nagymamás. De mivel nagymamából nekem leginkább Grandmére jut, valahogy váratlanul ért ez az ölelés.

De ez még nem volt elég.

- De hisz te csont és bőr vagy, te gyerek! - kiáltott fel Mamó.

Ez az, Mamó, köszike. Igen, úgy is mondhatod, hogy tők deszka vagyok. De muszáj teljes hangerővel erről tájékoztatni mindenkit a Soho Grand halljában?

- És hogy nősz! Mintha húznának! Mikor hagyod már abba? Bizisten, magasabb vagy, mint Hank!

Ami sajnós, igaz.

Mamó aztán Papót is odataszigálta hozzám egy puszi erejéig. Mamó ölelése lágy volt és kipárnázott, Papóé meg pont az ellenkezője: csontos, szúrós. Nem fért a fejembe, hogy ennek a két jámbor embernek a megjelenése hogyan változtatta egy pillanat alatt az én erős akaratú, független szellemű anyámat kuszán habogó idegrocscsá. Tényleg, hogy van 'ez'? Grandmére a papát a palota börtönébe zárta gyerekkorában, a papa mégse neheztel rá feleannyira sem, mint a mama a saját szüeleire.

Igaz viszont, hogy a papa súlyos elfojtási és ödipális komplexusokkal küzd. Már mint Lilly szerint.

Mikor hazaértem, a mama már előjött a gardróból, és ágyban feküdt. Körülötte rengeteg Victoria's Secret és J. Crew katalógus. Ebből tudtam, hogy jobban van. Egyik kedvenc szórakozása katalógusból cuccokat rendelni.

- Szia, mama!

Fölnézett a *Fürdőruhadivat tavasszal* című kiadványból. Az arca föl volt puffedve és vörös foltok égtek rajta. Örültem, hogy Mr. Gianini most nincs itt, mert ha így látná, lehet, hogy meggondolná, feleségül veszi-e...

- Jaj, Mia! - mondta, ahogy meglátott. - Gyere ide, hadd adjak neked egy puszit! Nagyon rémes volt? Istenem, micsoda szörnyű anya vagyok!

Leültem mellé az ágyra.

- Nem is vagy rossz anya - mondtam. - *Jó* anya vagy! Csak most rosszul érzed magad.

- De igen - mondta és szipákkolt. Szóval azért volt olyan puffedt és foltos az arca, mert sírt. - Tényleg rémes alak vagyok! A szüleim eljönnek ide Indianából, hogy meglátogassanak, én meg bedugom őket egy hotelba!

Biztos, hogy a hormonális változások okozzák, hogy így ki van bukva. Ha nem lenne terhes, akkor egy percig nem aggályoskodna ezen! Sose bocsátott meg nekik, amiért

- a) nem támogatták a döntését, hogy megszüln engem,
- b) nem helyeselték azt, ahogy nevel engem, és
- c) előbb az idősebb, majd a fiatal George Bushra szavaztak...

Hormonális változás ide vagy oda, a mamának most semmi szüksége erre a stresszre. Nyugiban és békességben kéne lennie. Mindenhol azt olvastam a terhességről, hogy a gyermek születésére vidáman és ünnepi hangulatban kell felkészülni.

És vidám is lenne mindenki, ha nem jött volna Grandmére, és nem üti bele az orrát olyasmibe, amihez semmi köze!

Muszáj leállítani!

És ezt nem csak azért mondom, mert tényleg nagyon, nagyon szeretnék elmenni a *Rocky Horror Picture Show*ra Michaellel pénteken!

Október 28., kedd, éjjel 11 óra

Újabb e-mail Jo-C-roxtól!
Így szól:

Jo-C-rox: Kedves Mia!

Láttalak tegnap este a tévében. Gyönyörű voltál, mint mindig!
Tudom, hogy páran szívatnak a suliban, de ne foglalkozz velük!
Sokkal többen vagyunk, akik úgy gondoljuk, hogy irtó jó fej vagy!
Jó barátod

Hát nem cuki? Azonnal visszaírtam:

KÁLULU: Kedves barátom!

Kösz a biztatást. KÉRLEK szépen, mondd már meg, ki vagy!
Becsizó, nem árulom el senkinek!!!!!!!!!!!!!! Mia

Nem válaszolt még, de szerintem az őszinteségemet jól mutatja az
a millió felkiáltójel.

Remélem, lassan megtöröm az ellenállását.

ANGOL NAPLÓ

Életem legmeghatóbb élménye az volt, amikor...

ANGOL NAPLÓ

"Hozd ki magadból a legtöbbet, ez a feladatod"
(Ralph Waldo Emerson)

Véleményem szerint Mr. Emerson itt arra gondol, hogy csak egy életünk van, és abból a lehető legtöbbet kell kihoznunk. Ezt a gondolatot jól illusztrálja egy film, amit a Lifetime csatornán láttam, amikor beteg voltam. A film címe *Ki vagy te, Júlia?* volt. Mare Winningham játszotta Júliát, akit egy napon baleset ér. és amikor fölbred, rá kell jönnie, hogy a teste szétroncsolódott. És az agyát átültették valakibe, akinek a teste egészséges volt, viszont az agya mondta föl a szolgálatot. Júlia azelőtt modell volt, most pedig az agya egy háziasszony testében van (Mare Winningham), és ezt képtelen feldolgozni. Kétségbe van esve, mert már nem szőke, százhetvenöt centi magas és nem ötvenöt kiló.

Végül azonban férjének állhatatos szereleme – amit nem hűt le Julia esetlen új külseje és az sem, hogy a háziasszony pszichotikus férje egyszer elrabolja, mert azt akarja, hogy az asszony hazajöjjön és folytassa a mosást – megérteti Júliával, hogy nem az a lényeg, hogy elveszítette szépségét, hanem az, hogy él.

A film azt a végső kérdést veti föl, hogy ha a testünk megsemmisül egy balesetben, és agyunkat átültetik valakibe, kinek a testébe szeretnék kerülni? Hosszas megfontolás után úgy döntöttem, hogy én Michelle Kwan olimpiai bajnok korcsolyázó testébe szeretnék kerülni, mert ő nagyon szép és igen piacképes adottságokkal rendelkezik. Különben is, mint tudjuk, manapság nagyon divatos ázsiai származásúnak lenni.

Tehát vagy Michelle Kwan vagy Britney Spears, mert akkor végre nagyobb lenne a mellem.

Október 29., szerda, angol

Egy biztos: Hank a nyerő. Mikor ma reggel megjelent velem a suliban, tutira elterelte az emberek figyelmét arról, milyen hülyét csináltam magamból a tévében tegnapelőtt.

Komolyan. Azért a drukkercsajok még nem felejtették el egészen a *Hétköznapi* - ügyet, mert időnként még megsemmisítően végigmérnek a folyosón. De a pillantásuk nagyon gyorsan átsiklik rajtam és megállapodik Hanken. És akkor...

Először nem is tudtam, mi van velük. Azt hittem, csak azon álmélkdonak, hogy itt, Manhattan közepén látnak egy krapekot kockás flanellingben és kertészgatyóban.

Aztán lassan ráébredtem, hogy valami másról van szó. Hank, hát, hogy is mondjam, kissé nyers, de elég szép szőke a haja, ami belelóg a kislány kék szemébe...

Csak én biztos nem érzékelem, mert rokonságban állunk. Amint a lányok észreveszik Hanket, odasündörögnek hozzám, és a fülembe súgják: „Ki ez?“, közben meg ábrándosan bámulják Hank bicepszét, ami tényleg roppant meggyőzően domborodik a kockás ing alatt.

Vegyük például Lana Weinbergert. Ott ácsorgott a szekrényem körül és Josht várta, hogy megejthessék szokásos reggeli szájon át lélegeztető gyakorlatukat (biztos valami életmentő vizsgára gyakorolnak...), amikor megérkeztünk Hankkel. Lana tussal kihúzott szeme elkerekedett. „Ki a barátod?” – kérdezte olyan hangon, ahogy soha nem szólt még hozzám. Pedig már elég régóta ismerem.

- Nem a barátom, hanem az unokatestóm – mondtam.

Mire Lana Hankhez fordult, és ugyanazon a szokatlan hangon folytatta:

- Szia! Leszünk barátok?

- Öö, persze! Köszönöm, kisasszony! – felelte széles vigyorral.

Matekórán aztán Lana a világon mindent elkövetett, hogy Hank figyelmét magára vonja. Hosszú szőke haját rázogatta az asztalom fölött. Vagy négyszer leejtette a ceruzáját. Keresztbe rakta az egyik lábát a másikon. Aztán a másikat az egyikre. Mr. Gianini egy idő után megelégedte:

- Weinberger, ha ki kell mennie, csak szóljon! – Ettől aztán lehiggadt, de csak pár percre.

Még Miss Molina, az iskolatitkár is idétlenül vihorászott, amikor kiállította Hank számára a látogatói belépőt.

De mindez semmi ahhoz képest, amit Lilly művelt, amikor reggel odakanyarodtunk érte és Michaelért. Csak ránézett Hankre, és abban a pillanatban kiesett a szájából az éppen rágcsált sajtos croissant. Ilyet még sosem láttam tőle. Lilly óvodás kora óta elég ügyesen a szájában tudja tartani az ételt.

A hormonok tényleg félelmetesek. Teljesen ki vagyunk szolgáltatva nekik.

Ami persze az egész Michael – ügyet is megmagyarázza.

Mármost, hogy ennyire veszettül odavagyok érte.

Thomas Hardy, angol író, - a szívét Wessexben, testét a Westminster katedrálisban temették el.

Már bocsánat... de fujj.

Október 29., szerda, tg.

Ezt nem hiszem el. Komolyan!

Lilly és Hank eltűnt.

Így ahogy mondom! *Eltűnt!*

Senki nem tudja, hol vannak. Borisz tök maga alatt van. Megállás nélkül Mahlert játszik. Most már Mrs. Hill is egyetért velünk abban, hogy egyedül úgy őrizhetjük meg mentális egészségünket, ha Boriszt a szertárba zárjuk. Megengedte, hogy belopózzunk a tornaterembe, és elcsórjunk pár tornaszőnyeget. Odatámasztottuk őket a szertár ajtajához, hogy elnyomják a cincogást.

De hiába.

Én megértem Borisz kétségbeesését. Ha az ember zenei zseni és az a csaj, akivel több-kevesebb rendszerességgel smárol, hirtelen eltűnik egy Hank-féle pasival, hát az eszelős lehet.

Persze sejthettem volna. Lilly az ebédnél iszonyú kihívóan

viselkedett. Folyvást kérdezgette Hanket, milyen az élet Indianában. Meg hogy ő-e a legmenőbb srác a sulijukban, meg ilyeneket. Hank meg persze azt mondta, hogy ő. Szerintem meg az indianai Versailles-ban (amit a helyi erők úgy ejtenek ki, hogy, Ver-szájba”, hö-hö) a helyi suliban menő jenőnek lenni nem olyan nagy durranás...

Lilly még azt is megkérdezte, van-e barátnője.

Hank zavarba jött, azt mondta, volt, de Amber otthagya pár hete egy másik pasiért, akinek az apja a helyi Outback Steakhouse tulajdonosa. Lilly rettentően felháborodott, közölte, hogy Amber nyilván személyiségzavaros, ha nem látja, milyen nagyszerű és milyen érett személyiség Hank.

Ez a színjáték annyira gusztustalan volt, hogy alig tudtam legyűrni a vegaburgeremet.

Lilly ezután arról kezdett beszélni, milyen isteni dolgokat lehet ebben a városban csinálni, és Hanknek ki kéne használnia az alkalmat, hogy körülnézzen, mert annak semmi értelme, hogy a nyomomban lohol az iskolában.

- Itt van például a Tranzit Múzeum, az fantasztikus! - mondta Lilly.

Semmi vicc. Azt mondta, hogy a *Tranzit Múzeum* fantasztikus.
Lilly Moscovitz!

Mondom, hogy ezek a hormonok veszélyes dolgok.

De még nem volt vége.

- Halloweenkor meg nagy felvonulás van Greenwich Village-ben, és utána mindannyian elmegyünk megnézni a *Rocky Horror Picture Show*t. Láttad már?

Hank azt mondta, nem látta.

Már akkor észbe kellett volna kapnom, hogy valami nincs rendben. Csengettek, és Lilly azt mondta, hogy a díszteremben meg akarja mutatni a *My Fair Lady* festményen azt a részt, amit ő maga festett (egy utcai lámpát)... Úgy éreztem, hogy legalább egypár percre megszabadulok Hanktől, és már ez is nagy megkönnyebbülés volt. Ugyanis megállás nélkül utolsó találkozásunkat emlegeti. Ilyeneket: „Emlékszel, hogy egyszer otthagytuk az előkertben a bringákat, te meg szétizgultad magad, hogy valaki éjjel bejön, és ellopja?” Úgyhogy boldogan mondtam neki, hogy menjen csak.

És akkor láttam őket utoljára.

Én vagyok a hibás. Hank túl vonzó ahhoz, hogy csak úgy szabadon lehessen ereszteni a suliban. Ezt fel kellett volna ismernem. Azt is fel kellett volna ismernem, hogy egy iskolázatlan, de jóképű vidéki csávó vonzereje felülmúlja a kevésbé jóképű orosz zenei zseni vonzerejét.

A legjobb barátnőm tehát nemcsak hűtlen, de ráadásul lógós is lett. Pedig eddig életében nem hiányzott igazolatlanul egyetlen óráról sem. Ha lebukik, büntetés vár rá. Bár az az érzésem, a Hankkel töltött szenvedélyes futó pillanatok megérnek számára egy egyórás büntetést az ebédlőben más bűnösökkel együtt.

Michaelnak semmi hasznát nem veszem. Ő egyáltalán nem aggódik a húga miatt. Sőt úgy vettem észre, elég viccesnek találja a helyzetet. Igyekeztem elmagyarázni neki, hogy az is lehet, hogy Lillyt és Hanket líbiai terroristák rabolták el, de szerinte ez teljesen valószínűtlen. Azt mondja, fogadni merne, hogy a háromdimenziós Sony moziban vannak a délutáni vetítésen.

Jó vicc! Hank szédülős és tériszonya van! Ezt ma reggel mondta, amikor a Roosevel Islandre vezető drótkötélvasút mellett mentünk el kocsival.

Mit fog szólni Mamó és Papó, ha kiderül, hogy elveszítettem az unokájukat?!!

HOL LEHET LILLY ÉS HANK ? ÖT LEHETSÉGES HELYSZÍN

1. Tranzit Múzeum
2. A Második sugárúti spéci delikatessz, ahol isteni füstölt marhanyelvet kapni
3. Ellis Island, ahol Dionysius Thermopolis nevét keresik a bevándorlók emlékfalán
4. A St. Marks Place, ahol tetkót csináltatnak
5. Hank Soho Grand-beli szobájában szerelmeskednek!

JAJ NEKEM!

Október 29., szerda, társ. ism.

Semmi nyomuk.

Október 29., szerda, biosz

Még mindig semmi.

HÁZIFELADAT

Matek: 147. old. 3., 9., 12.

Angol: Életem legmeghatóbb pillanata!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Társ. ism.: 10 fejezet, elolvasni

Tg.: Na ne!

Francia: 4 mondat: une blague, la montagne, la mer, il y a du soleil

Biosz: megkérdeihí Kennyt

Könyörgöm, ki a fene tud odafigyelni a házi feladatára, amikor a legjobb barátnője és az unokatestvére felszívódott New York Cityben??!!

Október 29., szerda, matekkorrepetálás

Lars úgy véli, e pillanatban elhamarkodott volna a rendőrséget értesíteni. Mr. Gianini is egyetért vele. Szerinte Lillynek végül is megvan a magához való esze, tehát nem valószínű, hogy Hanket líbiai terroristák kezére adná. Én természetesen a líbiai terroristák kifejezést pusztán a rájuk leselkedő veszélyek példajaként említettem. Van egy másik forgatókönyv is, ami sokkal nyugtalanítóbb.

Tegyük fel, hogy Lilly beleesett Hankbe.

De tényleg! Tegyük fel, hogy Lilly minden valószínűség ellenére örületesen belezúgott az unokatesómba, aki viszonozza az érzéseit. Ennél nagyobb csodát is láttunk már. Lehet, hogy Lilly rájött: Borisz hiába zenei zseni, ha lehetetlenül öltözik, és szuszogva lélegzik a száján. Hajlandó volna feláldozni a Borisszal folytatott hosszú, intellektuális beszélgetéseket egy olyan pasiért, akinek az egyetlen előnye, hogy dögös?

És Hank? Őt meg biztos lenyűgözte Lilly briliáns intellektusa. Lilly IQ-ja tutira százszal több, mint Hanké.

De hogyhogy nem látják, hogy kapcsolatuk a kölcsönös vonzalom ellenére csakis balul üthet ki? Mert mi van, ha MEGTESZIK..? És mi van, ha a folyamatos tájékoztatás és figyelmeztetések ellenére nem védekeznek, úgy, mint a mamám és Mr. Gianini? Akkor össze kell házasodniuk, és Lilly elköltözhet Indianába, és lakókocsiban lakhat, mert a fiatalokú anyák mind ott laknak... És akkor Wal-Mart otthonkát fog hordani és Koolsot fog szívni, Hank meg öt dollár ötvenes órabérért dolgozhat a helyi autószerelő műhelyben.

Lehetséges, hogy csak én látom ilyen tisztán, hová vezet mindez? Hát mindenki vak körülöttem?

- 1.: csoportosítás (belülről kifelé haladva, zárójelek segítségével)
- 2.: nagyságrendek meghatározása becsléssel
- 3.: szorzás és osztás balról jobbra
- 4.: összeadás és kivonás balról jobbra haladva

Október 29., szerda, este 7 óra

Minden rendben van. Előkerültek.

Hank valamikor öt körül ért vissza a hotelba, és Michael szerint Lilly is valamivel az előtt érkezett haza.

Komolyan kíváncsi lennék rá, hogy hol voltak, de mindketten csak annyit mondanak, hogy: "Csak sétáltunk." Lilly még rám is mordult:

- Légy szíves, ne üsd az orrod folyton a dolgaimba!

De rendes!

Sajnos ennél nagyobb bajom is van. Ma, éppen mielőtt beléptem volna Grandmére lakosztályába uralkodói illettanlecke céljából, megjelent a papa. Idegesnek látszott. A papa csakis két dolog miatt lesz ideges. Az egyik az én anyám.

A másik a saját anyja.

Suttogva kezdett bele a mondókájába:

- Figyelj csak, Mia... az esküvővel kapcsolatban...

- Remélem, tudtál beszélni Grandmére-rel! – vágtam közbe.

- A nagymamád már kiküldte a meghívókat. Már mint az esküvőre...

- Micsoda?

Te jószagos isten! Katasztrófa! Katasztrófa!

A papa valószínűleg vette, hogy mit gondolok, mert nyugtatgatni próbált:

- Mia, ne aggódj. Bíz csak rám! Majd én elintézem, rendben?

Mi az, hogy ne aggódjak? A papa nagyon rendes, ez tény.

Vagy legalábbis próbál az lenni. De itt Grandmére-rel áll szemben! GRANDMÉRE-rel! Ellene senki nem győzhet, még Genovia hercege sem.

És bármit is mondott neki eddig, az nem működött. Grandmére és Vigo minden erejüket a menyegzői készülődésre összpontosítják.

- Már többen jelezték jövetelüket - újságolta Vigo büszkén. - A polgármester családja, Mr. Donald Trump, Miss Diane Von Fürstenberg, a svéd királyi család, Mr. Oscar de la Renta, Mr. Jay Leno és Miss Linda Evangelista...

Egy szót se szóltam. De csak azért, mert csak arra bírtam gondolni, mit szólna a mamám, ha az oltár elé lépegetve egyszer csak

megpillantaná Jay Lenót és Linda Evangelistát. Szerintem sikítva elrohanna.

- Megérkezett a ruhája, Fenség - mondta Vigo roppant szemléletesen vonogatva szemöldökét.

- Micsoda? - kérdeztem.

Ezt sajnos meghallotta Grandmére, aki felháborodásában olyan hangosan csapta össze a kezét, hogy Rommel nyüsztve keresett menedéket, mert nyilván azt hitte, egy ballisztikus rakéta csapódott be a karosszék mellé.

- Meg ne halljam, hogy még egyszer azt mondod, hogy "micsoda"!

- Grandmére tüzet okádott. - Azt kell mondanod: Elnézést, hogy mondta?

Vigóra néztem, aki igyekezett elfojtani a vigyorgását. Jé! Ez komolyan úgy gondolja, hogy vicces, amikor Grandmére így bepöccen.

Ha létezik valami genoviai hősi érdemrend, akkor alkalomadtán kitüntettem.

- Elnézést, Mr. Vigo, hogy mondta? - ismételt meg udvariasan.

- Kérem, kérem -legyintgetett Vigo. - Csak egyszerűen Vigo. Semmi Mister, Fenség! És most figyeljen! Ehhez mit szól?

Hirtelen előhúzott egy ruhát egy dobozból.

Ahogy megpillantottam, elvesztem.

Soha, soha életemben nem láttam még ennél gyönyörűbb ruhát. Pontosan úgy nézett ki, mint Glinda, a Jó Boszorkány ruhája az *Óz a csodák csodájából*, csak nem annyira csillogós anyagból készült. Rózsaszín volt, nagy, puffos szoknyával, és az ujjain picicé himzett rózsákkal. Egyetlen ruha sem tetszett még ennyire és egyetlen ruhát sem szerettem volna ennél jobban.

Egyszerűen muszáj volt fölpróbálnom.

Grandmére felügyelt a próbánál. Vigo pedig a közelben cirkált, és időnként újra töltött neki a Sidecarból. Egyik kezében kedvenc koktélijával, a másikban füstölgő hosszú cigijével Grandmére egy züllött, fontoskodó boszorkányra hasonlított.

- Nem, nem jó! Így ni... - vezényelt a cigarettával. – Az isten szerelmére, Amelia, húzd már ki magad!

Megállapították, hogy a ruha mellben túl bő (nagy újság,

mondhatom!), ezért be kell venni. Az átalakítás péntekre elkészül, de Vigo buzgón megnyugtató, hogy ő gondoskodik róla, hogy ne legyen semmi fennakadás.

Ekkor jutott eszembe, milyen alkalomra készült ez a ruha.

Szent ég, micsoda alak vagyok! Átverném az anyámat?! Ő nem akar a Hotel Plazában esküvőt! Én sem. Akkor meg minek próbálgatok egy olyan ruhát, amit csakis azon az eseményen lehetne felvenni, amit csakis Grandmére akar megrendezni! Itt már csak az segít, ha a papa a sarkára áll...

Vérző szívvel vettem le a ruhát és akasztottam a selyem vállfára... Sose láttam és persze sose viseltem még ilyen csodát. Bárcsak Michael látna benne! Vagy akár Jo-C-rox... Akkor talán legyőzné a féltékenységét és elmondaná a szemembe azt, amit eddig csak írásban mert... és ha kiderülne, hogy mégsem ő a dilis chilis, akkor talán még járnék is vele...

De sajnos egyetlen helyen lehetne ezt a ruhát viselni, ez pedig egy esküvő. És bármennyire tetszik a ruha, nem akarok esküvőt. A mamám már így is az örület határán van. Egy esküvő, ahol megjelenik Jay Leno vagy netán Enrique Iglesias, aki esetleg még, dalra is fakad... ki tudja, ez talán végképp ki billentené a lelki egyensúlyából...

De azért be kell vallanom, még sose éreztem magam annyira igazán hercegnőnek, mint abban a ruhában.

Mégsem hordhatom soha...

Október 29., szerda, este 10 óra

Épp a csatornák közt szörfölgettem, csak úgy pihenés képpen, mert egyszerűen semmi megható élmény nem jutott eszembe, amiről fogalmazást írhatnék, amikor a 67-es kábelcsatornára kapcsoltam, és mit látok? A *Lilly megmondja őszintét* egyik epizódját, amit nem ismertem. Ez nagyon furcsa volt, mert a *Lilly megmondja az őszintét* általában péntek estétként szokott lenni.

Aztán rájöttem, hogy mivel most péntek Halloween, Lilly műsorát nyilván előrehozták, hogy közvetíthessék a Greenwich Village-i felvonulást.

Néztem a műsort, és csak lassan fogtam föl, hogy ez az a rész, amit múlt szombaton vettünk föl, amikor ott aludt nála az egész társaság, és mindenki beszámolt a smárolási tapasztalatairól, én meg kidobtam a padlizsánt az ablakon. Lilly végül kivágta azt a jelenetet, amiben látszik, az arcom, aztán ha csak valaki nem tudja, hogy az ott Mia Thermopolis az epermintás pizsamában, akkor, sosem jön rá, hogy én vagyok.

Az egész egyébként nagyon szelíd, lapos kis dolog, legfeljebb valami teljesen ásatag, vaskalapos mama háborogna a smárolás miatt, de ilyen nem sok akad egész New Yorkban.

Aztán zizizett egy kicsit a kép, de nemsokára újra kitisztult. És mit láttam? A saját fejemet nagyközeliben! Nem vicc! A saját fejemet! Ott feküdtem a földre rakott matracon, fejem alatt a párna, és félálomban monologizáltam.

Hát persze! Most már emlékszem: miután a többiek elaludtak, Lillyvel még fenn maradtunk dumálni.

És most kiderül, hogy az egészet fölvette, ELEJÉTŐL VÉGIG!

Ilyeneket mondtam:

- Minden vágyam, hogy menhelyet nyithassak kóbor és elhagyott állatoknak. Képzeld, amikor Rómában voltam, láttam, hogy minden műemlék körül vagy nyolcvanmillió macska grasszál. És mindet etetik, meg gondozzák az apácák. Szóval, amint lehet, nyitok egy menhelyet, ahol Genovia összes kóbor állatáról gondoskodom. Tudod? És akkor egyet sem kell elaltatni, csak akkor, ha már nagyon

beteg... Lennének ott kutyák, macskák, talán pár delfin meg ocelot...

- Genoviában van ocelot? - hallatszott Lilly hangja a háttérben.

- Igen, azt hiszem... nem, talán mégsem... de mindegy... akármilyen kóbor vagy hontalan állat jöhet oda lakni... és alkalmaznék pár vakvezető kutyakiképzőt, hogy kiképezzék a kutyákat... aztán a vakvezető kutyákat ingyen odaadnánk rászoruló vak embereknek. A macskákat meg elvinnénk kórházakba meg öregek otthonaiba, hogy a betegek simogathassák őket, mert az jó hatással van rájuk... kivéve az olyanokra, mint Grandmére, aki gyűlöli a macskákat. Azokhoz vihetnék kutyát... vagy egy ocelotot...

- Ez lesz az első teendőd, amint Genovia uralkodója leszel? - kérdezte Lilly.

- Igen... azt hiszem - feleltem álmosan. - De lehet, hogy az egész palotát állatmenhelyé alakítatom... mit szólsz hozzá? És akkor lenne hely egész Európa kóbor állatainak... még a római macskáknak is...

- És szerinted mit fog ehhez szólni Grandmére? Ahhoz, hogy a palota nyüzög a kóbor macskáktól?

- Grandmére akkor már rég nem fog élni, úgyhogy kit érdekel?

Te jó isten! Remélem, a Plazában nincs kábeltévé...

- Mit utálsz benne a legjobban? Mármint abban, hogy hercegnő vagy. .

- Hát ez egyértelmű. Azt, hogy nem szaladhatok le a sarki boltba egy doboz tejért csak úgy, hanem szólnom kell a testőrömnek. Hogy nem ugorhatok fel hozzád, ha épp ahhoz van kedvem, hanem ekkora feneket kell keríteni a dolognak. Meg a kinézetemet, ezt az egész hülyeséget a műkörmökkel. Ki a fenét érdekel, hogy néz ki a körmöm? Miért fontos ez? Na, hát ezeket.

- És izgulsz? Úgy értem, attól, hogy decemberben hivatalosan bemutatnak Genovia népének?

- Hát... nem izgulok... csak... nem is tudom. Mi van, ha nem csípnék? Az udvarhölgyek meg a komornák vagy mittudomén kik... ? Végül is a suliban se bír senki. Akkor jó eséllyel Genoviában se fog...

-A suliban bírnak - mondta Lilly.

És akkor ott, egyenesen a kamera előtt elaludtam! Még jó, hogy nem csurgott a nyálam vagy nem horkoltam... Akkor aztán tényleg

képtelen lennék mutatkozni a suliban.

Az epizód végén a következő felirat kúszott a képernyőre: *Ne higgyen a kereskedelmi tévéknek! Ez Genovia hercegnőjének igazi arca!*

Amint vége volt, felhívtam Lillyt és megkérdeztem, mégis mit képzel.

Felháborítóan nagyképű hangon válaszolt:

- Csak azt akartam, hogy az emberek megismerhessék az igazi Mia Thermopolist.

- Nem, nem ezt akartad! - vágtam vissza. - Azt akartad, hogy valamelyik nagy tévétársaság felfigyeljen a műsorodra, és milliókat fizessen érte!

- De Mia! - jajdult fel Lilly megbántva. - Hogy gondolhatsz ilyet? Annyira sértett volt a hangja, hogy azt gondoltam, talán tévedtem.

- Akkor is szólhattál volna előre! - mondtam.

- És beleegyeztél volna? - kérdezte Lilly.

- Hát... nem... nem hiszem...

- Na látod!

Lilly műsorában legalább nem tűntem olyan locsi-fecsi hülyének, mint a másokban. Itt inkább amolyan kis együgyű macskabolondnak látszottam... Már nem is tudom, melyik kínosabb...

Bevallom, az egész kezd nem érdekelni. Vajon ez történik a hírességekkel is? Először az embert nagyon megviseli, mit mondanak róla a médiában, de egy idő után csak rálegyint.

Vajon Michael látta? És ha látta, vajon tetszett-e neki a pizsamám? Szerintem tök helyes pizsi.

Október 30., csütörtök, angol

Hank ma nem jött velem suliba. Reggel telefonált és azt mondta, nem érzi jól magát. Nem is csoda. Tegnap este Mamó és Papó hívtak, mert meg akarták tudni, melyik manhattani étterembe érdemes menni valami igazi New York-i specialitásért. Mivel én nem nagyon járok olyan éttermekbe, ahol húsos kaják vannak, Mr. Gianini segítségét kértem. Foglalt is asztalt valami közepesen menő steakhouse-ban.

Aztán a mama kitartó tiltakozása ellenére ragaszkodott hozzá, hogy elvigye Mamót, Papót, Hanket és engem, mondván, szeretné jobban megismerni a menyasszonya családját.

Ez már túl sok volt a mamának. Fogta magát, fölkelt, kifestette a szemét, a száját, sőt még melltartót is felvett, és jött velünk. Szerintem azért, hogy elhallgattassa Mamót, amikor arról kezd mesélni Mr. Gianininak, hány kocsit állított fejre a mama a kukoricaföldön, amikor vezetni tanult.

Sajnálattal kell beszámolnom arról, hogy az étteremben, annak ellenére, hogy tudományosan bizonyított a telített zsírsavak, a koleszterin és a szív- és érrendszeri betegségek, valamint egyes ráktípusok kapcsolata, mind jövődő nevelőapám, mind az unokatestvérem, mind anyai nagyszüleim és a mamám úgy vetették rá magukat a steakre, mint Rosemary a nyers felsálra a *Rosemary gyermeke* című filmben (amit egyébként nekem sose engedtek megnézni...), és rövid idő leforgása alatt egy egész marhát elfogyasztottak. Nem is beszélve Larsról, pedig róla eddig nem is tudtam, hogy ennyire odavan a húsételekért.

Ez nagyon elkésérített, és el akartam volna magyarázni nekik, mennyire fölösleges és ráadásul egészségtelen megenni, olyasmit, ami egyszer élt és mozgott. De eszembe jutottak az uralkodói illemtanleckén tanultak, így hát csak a grillezett zöldségekből álló előétellel foglalkoztam, és befogtam a szám.

Tehát cseppet sem lep meg, hogy Hank rosszul érzi magát. Az a rengeteg vörös hús nyilván ott ül emésztetlenül a gyomrában a csodásan kigyúrt hasizmai mögött. (Csak gyanítom, hogy csodásan kigyúrt hasizmai vannak, mert látni szerencsére nem láttam őket...)

Érdekes viszont, hogy az utóbbi napokban ez volt az egyetlen táplálék, amit a mamám nem hányt ki. Hát ez a gyerek biztosan nem vega.

Az Albert Einstein Gimnáziumban is érezhető csalódást keltett. Hank távolmaradása, Miss Molina odajött hozzám a folyosón és elszontyolodva kérdezte: "Mára nincs szüksége vendég belépőre az unokatestvérének?"

Hank hiányzása azt is jelenti, hogy a drukkercsajok jobb híján megint velem foglalkoznak és undorral méregetnek a folyosón. Ma reggel Lana a mögöttem lévő padból kinyúlt, meghúzgálta a melltartóm pántját, és a leggörenyebb hangján megkérdezte: „Mi a fenének hordasz melltartót? Semmi szükséged rá!”

Bár olyan helyen élhetnék, ahol az emberek udvariasan és tisztelettel bánnak egymással: Az Albert Einstein Gimnázium nem tartozik ezek közé. És vajon Genovia? Vagy mondjuk az az rosz úrállomás, ami épp szétesőben van a fejünk felett?

Az egyetlen ember, aki örül Hank távollétének, Borisz Pelkovszkij. Szokás szerint a kapuban várta Lillyt, és amikor egérkeztünk, megkérdezte: "Hol marad Honk?" (Így ejti ki Hank nevét, mert annyira erős még az orosz akcentusa.)

- Honk - mármint Hank - beteg - közöltem vele. Azt hiszem nem túlzok, ha azt állítom, hogy Borisz előnytelen ábrázatán mennyei boldogság tükröződött. Egész megható volt. Az a kutyahúség, amit Lilly iránt tanúsít, idegesítő ugyan, de tudom, hogy csak azért érzek így, mert egyszerűen irigykedem. Én is szeretnék járnivalakivel, akinek elmondhatom a legnagyobb titkaimat! Én is szeretnék járnivalakivel, akivel smárolhatok! Én is szeretnék járnivalakivel, aki féltékeny, hogy ha túl sok időt töltök egy másik hapsival, még ha az egy olyan tuskó is, mint Hank.

Na jó, az embernek nem teljesülhet minden szíve vágya... Nekem annyi jut, hogy lesz egy kisöcsém vagy húgom meg egy nevelőapám, aki köpi-vágja a másodfokú egyenleteket, és aki holnap ideköltözik. És akkor csocsózhatok vele.

Ja, meg egy ország uralkodója leszek egyszer.

Nagy dolog. Inkább járnék valakivel.

Október 30., csütörtök, társ. ism.

TENNIVALÓK,
MIELŐTT MR. GIANINI BEKÖLTÖZIK

1. Porszívózni
2. Macskakosarat kitakarítani
3. Szennyest levinni
4. Újságokat kirakni (főleg a mama női magazinjait, ahol a címlapon esik szó az orgazmusról!!!)
5. Tamponokat, betéteket eltüntetni mindkét fürdőszobából!
6. Helyet csinálni a nappaliban a csocsónak, a flippernek meg a házimozinak!
7. Körülnézni a gyógyszeres szekrényben: eldugni a menstruációs görcsoldót meg a hüvelykúpot!!!
8. Elrakni a mama könyvespolcáról a *Saját testiünk – saját magunkat meg az Örömteli szexet!*
9. Fölhívni a kábeltévés szolgáltatót: előfizetni a sportcsatornára, lemondani a Romantikát
10. Megkérni a mamát, hogy ne akassza a melltartóit a hálószoba kilincsére
11. Működöm rágást abbahagyni!
12. Nem gondolni M. M.-re!
13. A fürdőszoba ajtajának zárját ellenőrizni!
14. WC-papírt venni!!!

Október 30., csütörtök, tg.

Ezt nem hiszem el!

Már megint!

Lilly és Hank már megint ELTÚNTEK!!!

Hankról nem is tudtam egészen addig, amíg a mama föl nem hívta Larsot a mobilján. Állati dühös volt, mert Mamó meg őt hívta föl a műteremben, és hisztérikusan rikácsolva közölte, hogy Hank eltűnt a hotelból. A mama azt akarta tudni, nem jött-e Hank be a suliba.

Legjobb tudomásom szerint nem.

De azután Lilly sem jelent meg az ebédnél.

Nem is csinálta valami nagyon trükkösen. Ugyanis tesiből központi erőnléti felmérés volt, és amikor kötélre kellett másznia, jelentkezett, hogy begörcsölt a lába.

Lilly minden egyes alkalommal lábikragörcsre panaszkodik, amikor központi erőnléti felmérés van, ezért nekem nem tűnt fel semmi. Mrs. Potts átküldte Lillyt az orvosiba.

Gondoltam, majd hirtelen csodálatos gyógyulása után találkozunk az ebédnél.

De nem jelent meg az ebédlőben. Beszéltem a nővérrel, aki azt mondta, Lillynek annyira görcsölt a lába, hogy úgy döntött, hazamegy pihenni.

Lábikragörcs. Na persze! Lillynek nem lábikragörcse van, hanem be van indulva Hanktól!

Kérdés persze, hogy mennyi ideig lehet ezt titkolni Borisz elől... Mivel mindannyiunknak elemi érdeke, hogy ne részesüljünk akkora Mahler-dózisban, mint tegnap, mindenki mélyen hallgat arról, milyen különös, hogy Lilly pont akkor beteg, amikor Hank is hiányzik... Senki nem szeretne megint hangszigetelő tornaszőnyegeket cipelni. Nehezek, és nem is szigetelnek eléggé.

Michael tapintatosan egy saját fejlesztésű komputeres játékkal próbálja Borisz figyelmét elterelni. A játék címe: *Fejezd le a Backstreet Boyst!* Aki a legtöbb Backstreet Boyt tudja lefejezni, a következő szintre jut, ahol a Limp Bizkit, illetve az 'N Sync tagjait kell kinyírni. A legtöbb fejet begyűjtő játékos a végén saját

monogramját késsel Ricky Martin meztelen mellkasába vésheti...

Nem hittem el, hogy Michael csak négyest kapott erre a számítástechnika órán. De a tanár azért nem adott rá ötöst, mert állítólag a játék nem elég brutális a piaci igényekhez képest...

Mrs. Hill ma megengedte, hogy beszéljünk óra alatt. Szerintem azért, mert Ő sem akarja a végtelenített Mahlert, vagy ami még rosszabb, Wagnert hallgatni. Tegnap óra után odamentem Mrs. Hillhez és bocsánatot kértem tőle amiatt, amit a tévében mondtam róla. Pedig igazat mondtam. Tényleg folyton a tanáriban lóg. Azt mondta, semmi baj. De biztos csak azért mondta, mert a papa küldött neki egy DVD-lejátszót meg egy nagy csokor virágot az interjú utáni napon. Mrs. Hill azóta sokkal kedvesebb velem.

Nagyon nehéz feldolgoznom azt, amit Lilly meg Hank csinál. Hogy pont Lilly ennyire az ösztönök rabja! Mert az lehetetlen, hogy őszintén beleszeretett volna Hankbe! Hank nagyon helyes fiú, szóval jóképű meg csinos, meg minden, de hát agyilag... elég zokni...

Lilly meg az IQ-ja alapján Mensa-tag is lehetne, ha nem tartaná az ilyesmit olyan uncsi, nyárspolgári dolognak. Viszont nem az a kimondott szépség... mármint szerintem helyes, de a mai, meglehetősen szűk körűen értelmezett szépségideál szerint... labdába se rúg. Sokkal alacsonyabb nálam, elég tömzsi, és pincsiképe van meg turcsi orra. Nem kifejezetten az a típus, amire egy ilyen Hank bukik.

Szóval mi köze lehet egymáshoz Lillynek és Hanknek, könyörgöm?

Erre gondolni se akarok.

HÁZIFELADAT

Matek: 123.old. 1-5., 7.

Angol: napló - egy napom, és muszáj végre írnom valamit egy meghatározható élményemről!!!

Társ. ism.: kérdések a 10. fejezet végén

Tg.: hétfőre behozni egy dollárt, fűldugóra!

Francia: une description d'une personne, trente mots minimum

Biosz: Kenny azt mondja, nyugi, majd megcsinálja

Október 30., csütörtök, este 7 óra, háza felé a kocsi b a n

Újabb megrázkódtatás. Ha az életem ebben a hullámvasút-tempóban folytatódik, rövidesen Lilly szüleinél kötök ki egy jó kis analízisben.

Amikor megérkeztem az uralkodói illemtanleckére, kit találtam ott? Mamót. Igen, MAMÓT! Grandmére egyik kecses kis rózsaszín foteljében ült és teázott.

- Á, mindég ilyen vót - mondta. - Makacs, mind az öszvér.

Hát persze hogy rólam beszéltek. Lecsaptam a hátizsákomat.

- Nem igaz!

Grandmére Mamóval szemben ült egy másik fotelban, az ő kezében is teáscsésze. A háttérben Vigo szaladgált, mint egy felhúzzható játékkutya, és izgatottan telefonált.

- Nem, a narancsvirág az esküvői fogadásra kell, a rózsza meg az asztalra! Hát persze hogy előételnek rendeltem a bárányszeletet! Ez magától értetődik!

- Micsoda modor ez? - reccsent rám Grandmére franciául. - Így kell bejönni valahová? Egy hercegnő nem vág az idősebbek szavába, és természetesen nem csapkod! Most gyere és üdvözlj minket illendően!

Mire kénytelen-kelletlen odamentem, és adtam neki két puszit. Aztán Mamónak is. Aki kacarászott: "Jaj mán, micsoda európai módi!"

- Most ülj le, és kínáld meg a nagyanyádat süteménnyel - mondta Grandmére.

Engedelmesen leültem, hogy lássák, egyáltalán nem is vagyok makacs és megkínáltam Mamót egy sütivel az előtte lévő tálból a hercegnői illem szerint.

Mamó megint kacarászott, aztán kivett egyet. Közben előkelően eltartotta a kisujját.

- Köszönöm, aranyom - mondta.

- Nos, Shirley - mondta Grandmére angolra fordítva a szót -, hol is tartottunk?

Mamó ránézett.

- Ja. Szóval azt mondtam, mindég ilyen vót. Makacs. Nem lep meg, hogy megmakacsolta magát az esküvő miatt.

Cseppet sem.

Jé, hát nem is rólam beszéltek! Hanem...

- Nem mondhatnám, hogy el voltunk ragadtatva, amikor ez első alkalommal fordult elő. Persze Helen a világerért se mondta vóna, hogy a fiú egy herceg. Ha tudtuk vóna, biztos erőltetjük a házasságot!

- Érthető - morogta Grandmère.

- De most nagyon is meg vagyunk elégedve! – folytatta Mamó. - Ez a Frank egy arany pofa!

- Akkor egyetértünk - mondta Grandmère. - Ennek az esküvőnek meg kell lennie. És meg is lesz!

- Persze! - helyeselt Mamó.

Arra vártam, mikor csapnak már egymás tenyerébe, mint a gazdák a lóvásáraon...

De csak iszogatták a teájukat nagy egyetértésben.

Biztos voltam benne, hogy senki nem kíváncsi a véleményemre, de azért megköszörültem a torkom.

- Amelia - torkolt le Grandmère franciául, még mielőtt megszólaltam volna -, el se kezd!

- Késő - mondtam. - A mama nem akar...

- Vigo! – kiáltott Grandmère. - Megjött már a cipő? A hercegnő ruhájához!

Vigo varázsütésre megjelent, kezében egy pár mesebeli selyemtopánkával. Ugyanolyan rózsaszín volt, mint a ruha, még hímzett rózsák is ott voltak az orrán.

- Hát nem gyönyörű? - kérdezte Vigo, és az orrom alá dugta a cipőt. - Felpróbálja, Fenség?

Micsoda alávalóság! Ezt nevezem megvesztegetésnek. Ez annyira Grandmère-re vall!

Mit tehettem? Persze nem bírtam ellenállni. A cipőt mintha a lábamra öntötték volna, és szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy csodásan állt rajtam. Gördeszka méretű lábamat legalább egy számmal kisebbnek mutatta, de az is lehet, hogy kettővel! Alig

vártam, hogy a ruhával együtt fölvehessem. Talán, ha az esküvőt mégis lefűjják, fölvehetem a Halloween-felvonulásra... Ha ugyan el tudok menni oda...

- Igazán sajnálnám visszaküldeni - sóhajtott Grandmére -, ha anyád nem gondolja meg magát...

- Nem tarthatom meg valami más alkalomra? - kérdeztem. Csak nyomulni, nyomulni...

- Ugyan! - intett le Grandmére. - A rózsaszín csak esküvőre való. Miért vagyok én ilyen szerencsétlen?

Amikor az illemtanlecke véget ért - a mai tananyag az volt, hogyan kell némán, bólogatva végighallgatni mindkét nagyanyámat, akik sztereoban panaszkodnak arról, hogy gyermekeik és unokáik nem fogadnak szót nekik... - Grandmére főállt, hogy elbúcsúzzon Mamótól:

- Akkor mindenben megegyeztünk, igaz, Shirley?

- Ó, igen, Felség - válaszolta Mamó.

Ez nagyon fenyegetően hangzott. Igazság szerint, minél többször eszembe jut, annál világosabban látom, hogy a papa a világon semmit nem tett azért, hogy kihúzza a mamát ebből a rémes trutymóból. Grandmére elképzelése szerint holnap este odaküldi a házunk elé a limuzint, és a mamával és Mr. Gianinival együtt érkezünk a Plazában. Szerintem nincs más megoldás, csak az, hogy a mama kerek perec kijelenti, hogy nem száll be az autóba, és akkor mindenki ráébred, hogy nem lesz esküvő...

Úgy érzem, nekem kell a dolgokat kézbe venni. Tudom, a papa azt ígérte, hogy, majd ő mindent elintéz... de hát Grandmére-rel áll szemben! GRANDMÉRE-rel!

Hazafelé szívósan igyekeztem kipréselni valami információt Mamóból... arról, hogy miben is egyeztek meg...

De egy árva szót sem árult el. Csak azt mondta, hogy Papó is, ő is rettenetesen elfáradt a városnézésben, meg az idegeskedésben Hank miatt, akiről még mindig nem tudtunk semmit... tehát ma este nem mennek el étterembe, hanem a hotelban maradnak, és majd rendelnek valamit vacsorára.

Nagyon helyes. Ha még egyszer meghallom azt hogy „véresen” vagy „közepesen átsütve”, akkor eldobom a rókabőrt.

Még mindig csütörtök, október 30., este 9 óra

Na, Mr. Gianini beuccolt. Túl vagyunk kilenc parti csocsón. Leszakad a csuklóm.

Nem nagyon tűnik fel, hogy mostantól állandóan itt lesz, mert eddig is folyton itt lógott. Az egyetlen különbség a házimozi, a flipper, a csocsó és a dobfelszerelés a sarokban, ahol különben a mama életnagyságú arany Elvis mellszobra áll.

A legmenőbb a flipper. Neve is van, *Szelíd motorosnak* hívják, tele van festve talpig bőrbe öltözött, teletetovált Pokol angyalaival meg a csajjaikkal. A csajok nincsenek túloltözve, mind csábosan előredőlnek és kivillantják a hatalmas dudáikat. Ha egy labda leesik, a masina iszonyú hangos motorbögést hallat.

A mama egy pillantást vetett rá, és csak állt, és a fejét csóválta.

Tudom, hogy az egész rémesen nőellenes, szexista, macsó meg minden, de akkor is király...

Mr. Gianini kijelentette, ideje, hogy mostantól Franknek szólítsam, hiszen szinte már egy család vagyunk. De nekem nem áll rá a szám. Ezért csak azt mondom neki: figyelj! Figyelj, ideadnád a parmezánt? Figyelj, nem láttad a távirányítót? A nevére így semmi szükség. Tök jól megoldottam, nem?

Ettől persze az élet még nem fenékgig tejfel. Itt van például a holnapi rémség... Hatalmas, parádés esküvő készül, amit tudomásom szerint nem fújtak le, és amin ugyancsak tudomásom szerint a mamának eszébe sincs részt venni.

Még furcsább, hogy amikor ezt szóba hozom, nem akad ki, hanem titokzatosan mosolyog, és ilyeneket mond: "Nyugi, Mia. Semmi pánik."

De hogy legyen nyugiban? Gőzöm sincs. Az egyetlen dolog, amit viszont tutira lefújtak, a mama és Mr. Gianini esküvője a városházán. Kérdeztem, akarják-e még, hogy Empire State Buildingnek öltözve jelenjek meg, mert akkor el kéne kezdenem a jelmezemen dolgozni, de a mama nagy titokzatosan csak annyit mondott, hogy ezt most egyelőre hanyagoljuk.

Ereztem, hogy nem akar erről beszélni, tehát befogtam, és húztam

Lillynek telefonálni. Gondoltam, ideje magyarázatot adnia, mi folyik itt.

A vonala viszont foglaltat jelzett. Tehát vagy Lilly vagy Michael a neten volt. Tettem egy próbát, küldtem neki egy e-mailt. Rögtön válaszolt is.

KÁLULU: Lilly, hová tűntetek ma megint Hankkel? Ne próbáld azt mondani, hogy nem együtt voltatok!!

NŐERŐ: Mi közöd hozzá?

KÁLULU: Például az, hogy ha húséges akarsz maradni ahhoz, akivel jársz, akkor magyarázatot kell adnod!

NŐERŐ: Meg is van a magyarázat! Csak épp nem kötöm az orrodra, mert úgylis kifecseged Beverly Bellerieve-nek! Meg huszonkétmillió tévénezőnek!

KÁLULU: Hogy lehetsz ilyen igazságtalan?! Figyelj, Lilly, aggódom miattad. Te nem is szoktál lógni! Mi lesz a könyveddel a gimnáziumi társadalmi csoportokról? Lehet, hogy elmulasztottál valami fontos eseményt!

NŐERŐ: Miért? Történt ma valami említésre méltó?

KÁLULU: Néhány felsős belopózott a tanáriba, és egy disznóembriót raktak a hűtőbe.

NŐERŐ: Hú, tényleg, mikről maradtam le! Van még valami? Mert éppen fontos anyagot gyűjtök egy kutatáshoz a neten. Na csá.

Igenis, van még valami! Ő talán nem tudja, hogy nem helyes egyszerre két fiúval járni? Főleg akkor nem, ha másoknak egy sem jut... Nem látja, hogy ez mennyire önző és kicsinyes?

De nem ezt írtam. Hanem ezt:

KÁLULU: Ha tudni akarsz, Borisz nagyon ki volt borulva. Lilly, szerintem sejt valamit!

NŐERŐ: Borisznak meg kell tanulnia, hogy egy párkapcsolatban nagyon fontos a bizalmi kötelékek megteremtése. És ezt te is jó, ha észben tartod, Mia.

Persze tudom, hogy Lilly a mi kapcsolatunkra céloz, mármint az

övére meg az enyémmre. De ha belegondolok, ez másra is vonatkozik, nemcsak Lillyre ,és Boriszra, Lillyre és rám. Hanem a papára és rám is. Meg a mamára és rám is. És... hát azt hiszem, mindenkire.

Vajon ez most megható pillanat? Vegyem elő az angolórai naplómát?

Amíg ezen tépelődtem, egyszer csak láttam, hogy újabb e-mailem jön: Na kitől? Természetesen Jo-C-roxtól!

JO-C-ROX: Szóval, jössz holnap a *Rocky Horror Picture Show*ra?

Uramisten! Uramisten! URAMISTEN! Jo-C-rox jön holnap a *Rocky Horrorra*...

És Michael is.

Akkor ebből egyetlen logikus következtetést vonhatunk le: Jo-C-rox nem más, mint Michael. Michael Jo-C-rox.. Nem lehet más. NEM LEHET MÁΣ!!!

Tényleg nem?

Nem tudtam, mit tegyek. Legszívesebben fölugrottam volna a komputertől, és visítva körbeugráltam volna a lakást.

Ehelyett - fogalmam sincs, honnan vettem a lélekjelenlétet - csak ennyit írtam vissza:

KÁLULU: Remélem.

Nem lehet igaz! Nem lehet igaz! Michael Jo-C-rox!

De biztos?

Mit csináljak? Mit csináljak?

Október 31., péntek, osztályterem

Furcsa előérzettel ébredtem. Pár percig nem is tudtam, miért. Csak feküdtem az ágyban, hallgattam, hogy kopog az eső az ablakpárkányon. Kövér Lulu az ágyam végében állt, a paplant dagasztotta, és rém hangosan dorombolt.

Akkor minden eszembe jutott: A nagyanyám tervei szerint ma van a napja, hogy teherbe esett anyámat férjhez adják a matektanáromhoz annak rendje és módja szerint, azaz iszonyú csinnadrattával a Plaza Hotelban; Enrique Iglesias önkéntes zenei aláfestésével.

Feküdtem még egy percig, és azt kívántam, bárcsak megint fölmenne a lázam 39-re, és akkor nem kellene fölkelnem az ágyból és szembenézni egy csomó drámával és sértődéssel, amit a mai nap tartogat.

Aztán eszembe jutott a tegnapi e-mail, és azonnal kiugrottam az ágyból.

Michael a titkos imádóm! Michael Jo-C-rox!

És ha egy kis szerencsém van, ma este szemtől szembe is bevallja!

Október 31., péntek, matek

Mr. Gianini ma nincs bent. Mrs. Krakowski helyettesíti. Ez nagyon furcsa. Hova lett? Reggel ugyanis még otthon volt. Mielőtt Lars megérkezett, lejátszottunk egy parti csocsót. Fel is ajánlottuk Mr. Gianininak, hogy elhozzuk, de azt mondta, ma később kell beérnie.

Hát, mit mondjak, jócskán később.

Valahogy sokan nincsenek itt ma. Michaelt se tudtuk reggel elhozni, mert Lilly szerint valami házi dolgotat kellett kinyomtatnia, de még bénázott a printerrel.

Vajon tényleg ez a baj? Vagy lehet, hogy nem mer elém állni azután, hogy bevallotta, hogy ő Jo-C-rox?

Persze igaziból nem is vallotta be... Csak majdnem.

Vagy mégsem?

Mr. Howell háromszor annyi idős, mint Gilligan. A korkülönbség 48 év köztük. Hány éves Mr. Howell és hány éves Gilligan?

$$x = \text{Gilligan}$$

$$3x = \text{Mr. Howell}$$

$$3x - x = 48$$

$$2x = 48$$

$$x = 24$$

Ó, Mr. Gianini, merre van?

Október 31., péntek, tg.

Jaj.

Sosem fogom többé Lilly Moscovitzot alábecsülni. Sosem fogom többé semmivel gyanúsítani, mindig csak a legnemesebb szándékot fogom róla feltételezni. Ezt itt és most írásban ünnepélyesen megfogadom.

Ma ebédnél a következő történt:

Mindannyian az asztalnál ültünk: Lars meg én, Tina Hakim Baba és Wahim, Lilly, Borisz, Shameeka és Ling Su. Michael persze a komputerklubosokkal ül egy asztalnál, így ő nem volt ott, de mindenki más, aki számít, igen.

Shameeka felolvasott pár tájékoztatót, amiket a papája szerzett különféle New Hampshire-i leányiskolákból. Shameeka, egyikőtől jobban borzadt, mint a másiktól, én meg egyre jobban szégyelltem magam, hogy a szájaskodásom ilyen bajba sodorta szegényt.

Hirtelen árnyék vetült az asztalra.

Fölnéztünk.

Egy jelenség állt előttünk, olyan isteni figura, hogy még egy percre Lilly is azt hitte, hogy a választott nép régen várt messiása jelent meg.

Am kiderült, hogy a jelenség csak Hank, viszont Ő úgy nézett ki, ahogy még sosem láttam. Fekete kasmír pulóvere fölött fekete bőrkabát feszült, hosszú, izmos combjait fekete farmer fedte. Aranyszőke haját szakértő kéz vágta divatosra, és esküszöm, annyira hasonlított Keanu Reevesre a *Mátrixból*, hogy egy pillanatra azt hittem, ő az, személyesen. Csak akkor nyugodtam meg, amikor a lábára tévedt a pillantásom, és láttam, hogy westerncsizma van rajta. Fekete, drága és jó minőségű, de akkor is westerncsizma.

Valószínűleg nem csak az én fantáziám lódult meg, mert az egész ebédlő felhördült, amikor Hank leült az asztalunknál - a páriák asztalánál - álló egyetlen üres székhez.

- Helló, Mia!

Csak bámultam rá. Nem csak a ruhája volt más. Valami... nem tudom, mi... megváltozott rajta. Mintha mélyebb lett volna a hangja.

És... jó illata volt.

- Na? - kérdezte Lilly, és kibányászott egy kis krémes töltelék a piskóta tekercsből. - Hogy ment?

- Jól - felelte Hank továbbra is azon a mély hangon. - A Calvin Klein legújabb fehérneműmodelljét látod magad előtt.

Lilly a töltelék nyalogatta az ujjáról.

- Hmm - dűnnyögte teli szájjal. - Remek.

- Az egészet neked köszönhetem, Lilly - mondta Hank. - Ha te nem lettél volna, szóba sem álltak volna velem!

Ekkor jöttem rá, mi olyan szokatlan! Eltűnt a beszédéből az indianai hanglejtés.

- Figyelj, Hank! - mondta Lilly. - Ezt már többször megbeszéltük. Mindent a saját adottságaidnak köszönhetsz. Én csak pár tanácsot adtam neked!

Amikor Hank felém fordult, döbbenet láttam, hogy égszínkék szeme párás.

- A barátnőd olyasmit tett, amit még soha, senki nem tett értem.

Szemrehányóan néztem Lillyre.

Tudtam! Tudtam, hogy lefeküdtek!

Ekkor Hank így szólt:

- Egyszerűen csak hitt bennem, Mia, tudod? Hitt bennem annyira, hogy segített megvalósítani az álmomat... azt, amire már kisgyerekkorom óta vágyom. Mindenki – Mamó és Pa... mármint a saját nagyszüleim is azt mondták, hogy csak gyerekes ábrándozás. Azt mondták, felejtsem el, majd kinövöm, úgysem válik valóra soha. De amikor elmondtam az álmomat Lillynek, ő kézen fogott - Hank kinyújtotta a kezét, hogy megelevenítse, ami történt, és ekkor mindannyian, én, Tina, Lars, Wahim, Shameeka meg Ling Su ránéztünk a kezére, és láttuk tökéletesre manikűrözött körmeit -, és azt mondta nekem: "Gyere velem, Hank. Segítek, hogy valóra válthasd az álmod!" Hank leeresztette a kezét. - És tudjátok, mi történt?

Mindannyian kővé válva bámultunk, kivéve Lillyt, aki csak evett tovább.

Hank nem várta meg, amíg kitaláljuk.

- Ma megtörtént. Végre megtörtént. Valóra vált az álmom.

Szerződtetett a Ford-ügynökség. Én vagyok a legújabb férfimodelljük.

Csak pislogtunk rá.

- És mindezt - folytatta Hank - neki köszönhetem.

Ekkor valami elképesztő történt. Hank felállt, odalépett Lilly székéhez, ahol Lilly majszolgatta a piskótatekerceset gyanútlanul. Valósággal fölrántotta Lillyt ültéből.

Majd az egész ebédlő - beleértve LanaWeinbergert is - szeme láttára úgy lesmárolta, hogy nem tudtam, melyikük szájában van éppen a málnakrémes piskóta...

Amikor végzett, elengedte Lillyt, aki visszarogyott a székre; mint akit megdelejeztek. Hank megigazgatta bőrkabátja gallérját aztán hozzám fordult.

- Mia, kérlek, szólj Mamónak és Papónak, hogy keressenek valakit, aki átveszi a műszakomat a barkácsboltban. Én mán...szóval én már nem megyek vissza Versailles-ba. Soha. többé.

Ezzel sarkon fordult, és kimasírozott az ebédlőből, mint egy cowboy a győztes pisztolypárbaj után.

Vagyis inkább *elkezdett* kifelé masírozni az ebédlőből. De sajnos nem volt elég gyors.

Mert a közönség soraiban, akik végignézték Lilly és Hank végtelennek tűnő csókját, Borisz Pelkovszkij is helyet foglalt.

Borisz Pelkovszkij - igen, a fogszabályzós, nadrágba tűrt pulcsis Borisz - most felállt és utána szólt:

- Lassabban, nagyfiú!

Nem tudom, Borisz látta-e a *Top Gunt*, de ez a nagyfiú mindenesetre elég fenyegetően hangzott, főleg, ha hozzá vesszük Borisz orosz akcentusát is.

Hank nem állt meg. Nem tudom, azért-e, mert nem hallotta, vagy azért, mert nem akarta, hogy valami hegedűvirtuóz mitugrász elrontsa hatásos távozását.

Borisz ekkor kétségbeesett lépésre vetemedett. Hank után vetette magát, megragadta a karját és hátra rántotta.

- Hé, ha nem vetted volna észre, az az én *csajom*, akit lesmároltál, szépfiú!

Ezt mondta, szó szerint! Nem vicc! Bizony isten, repesett a szívem!

Ha egyszer egy fiú (na jó, Michael) illet mondana rólam! Nem azt, hogy én vagyok a legJosie-szerűbb, akit valaha látott, hanem, hogy az *ő csaja*! Borisz azt mondta Lillyről, hogy az *ő csaja*! Tudom, hogy egy feminista mélyen megvetné ezt a dumát, mert a nő partner és nem vagyontárgy, illet csak szexista macsók mondanak, és így tovább, de ha egyszer valaki (Michael) rólam is ezt mondaná...!

Hank viszont épp csak hátrafordult:

- He?

Ebben a pillanatban Borisz ökle meglepetésszerűen landolt az arcában! Mint a filmekben.

Bár nem pont úgy hangzott. Rettenetes csontszilánk roppanás hallatszott. Az összes lány felsikított, mert azt hittük, Borisz péppé verte Hank tökéletes, címlapfotó ábrázatát.

De fölösleges volt aggódni: nem Hank arccsontja, hanem Borisz ökle recsegett-ropogott. Hank tök sértetlenül úszta meg az ütést. Borisznak viszont eltörött pár ujja.

Mindanki tudja, hogy mit jelent ez...

Nincs több Mahler, se Wagner!

Hurráááá!

Hercegnőhöz teljesen méltatlan viselkedés mások szerencsétlenségén kárörvendezni.

Október 31., péntek, francia

Elkértem Lars mobilját, és az ebéd és az ötödik óra között felhívtam a Soho Grand Hotelt. Úgy éreztem, valakinek csak értesítenie kell Mamót és Papót arról, hogy Hankkel minden rendben van. Igaz, Calvin Klein modell lett, de más baja nincsen.

Mamó biztos a telefon mellett ült, mert az első csöngésre fölvette.

- Clarisse? – kérdezte. – Még mindig nem tudok róluk.

Nem értettem. Clarisse Grandmére keresztneve.

- Mamó, én vagyok! Mia!

- Ja, Mia? – nevetett Mamó. – Azt hittem, a hercegnő. Már mint az öreg. A másik nagymamó.

- Aha... nem, én vagyok az. Csak azért hívlak, hogy átadjam Hank üzenetét.

Mamó akkorát visított, hogy egyméternyire kellett tartanom a mobilt a fülemtől.

- HOL VAN? MONDD MEG NEKI, HOGY AZT ÜZENEM, HOGY HA A KEZEM KÖZÉ KERÜL, HÁT...

- Mamó! – vágtam a szavába. Elég kínos volt, mert folyosón mindenki hallotta az óbégatását, és kíváncsian bámultak rám. Igyekeztem Lars háta mögött láthatatlanra összehúzni magam.

- Mamó, figyelj! Hank szerződést kötött a Ford Modellügynökséggel. Ő lesz a legújabb fehérneműmodell. Olyan híres lesz, mint...

- FEHÉRNEMŰ?! – süvített Mamó hangja. – Mia, nyomban mondd meg annak a kölyöknek, hogy híjon föl, DE TÜSTÉNT!

- Nem tudom neki megmondani, Mamó - feleltem. - Mégpedig azért, mert...

- DE TÜSTÉNT! - ismételte, oda sem figyelve – MERT KÜLÖNBEN NAGY BAJ LESZ!

- Aha - mondtam. Közben becsöngettek. - Jól van, Mamó.. egyébként... az esküvő... meg lesz tartva?

- MICSODA?

- Az esküvő! - mondtam, és azt kívántam, bárcsak valami normális családban élnék, ahol nem kell olyanokat kérdezni, hogy megesett

anyám hercegi esküvőjét a matektanárommal megtartják-e vagy sem...

- Hát persze hogy meg! Miért, mit gondoltál? – fortyant fel Mamó.

- Aha... és beszéltél a mamával? - kérdeztem.

- Hát persze! Minden a legnagyobb rendben.

- Tényleg? - Ez nagyon meglepett. Valahogy nem tudtam elképzelni a mamámról, hogy ebbe belemegy. Képtelenségnek tűnt. - És azt mondta ott lesz?

- Hát persze hogy ott lesz! - türelmetlenkedett Mamó. - Elvégre az ő esküvője, vagy nem?

...Há t, igen... ahogy vesszük; De nem, ezt mondtam Mamónak, hanem helyeseltem:

- Dehogynem! - Aztán letettem a telefont és összeomlottam.

Persze bevallom, csak önzésből. Azért a mamát is sajnáltam. Végül is igazán megpróbált ellenállni Grandmére-nek. Majdnem mindent megtett. Nem az ő hibája, hogy egy ilyen természetfeletti erővel került szembe.

De legfőképpen saját magamat sajnáltam. KÉPTELENSÉG lesz időben lelépni az esküvőről, hogy odaérjek a *Rocky Horror Showra*. KÉPTELENSÉG! Tudom, a film nem kezdődik éjfél előtt, de az esküvői fogadások annál is sokkal hosszabbak. Különben is, lehet, hogy Michael sosem hív el többé sehová... A mai nap folyamán egyetlen egyszer sem utalt arra, hogy ő lenne Jo-C-rox. És a *Rocky Horror* sem említette. Egyszer sem. Sőt, Rachel Leigh Cookra se tett még célzást sem.

Pedig tg. alatt hosszan beszélgettünk. HOSSZAN! Mégpedig azért, mert néhányan, akik tavaly láttuk a *Lilly megmondja az őszintét* egyik provokatív epizódját, most eléggé össze vagyunk zavarodva attól, hogy Lilly segítette Hanket a szupermodelliséghez vezető útra, Annak a résznek az volt címe: *Hogyan aknázzuk alá öntörvényű személyiségünkkel a szexista, rasszista, kötelező soványságot. és fiatalságot sugalló modellipart?* (Meg is adta a választ: kritizáljuk a reklámokat, amelyek lealacsonyítják a nőket, és szűkre szabják a szépségideált; és hívjuk fel a média figyelmét arra, hogy változatosabb és realiztikusabb képet kívánunk látni a nőkről.) Lilly arra is felszólította nézőit, hogy utasítsuk el azt a férfi magatartást,

amely a nőket külsejük alapján ítéli meg, választja ki vagy utasítja el.

A következő párbeszéd is tg. alatt hangzott el (Mrs. Hill ismét a tanáriba távozott... reméljük, végleg...). Michael Moscovitz is részt vett benne viszont egyetlen egyszer sem említette Jo-C-roxot vagy a *Rocky Horror*:

Én: Lilly, eddig azt hittem, hogy te a modellipart úgy, ahogy van, szexistának, rasszistának tartod, amely lealacsonyítja az emberi fajt.

Lilly: Ja. És?

Én: Hát, Hank szerint te segítettél neki abban, hogy megvalósítsa az álmát, és izé legyen belőle. Na, szóval modell.

Lilly.: Figyelj, Mia, amikor találkozom valakivel, akinek a lelke az önmegvalósítás után áhítozik, akkor kénytelen vagyok segíteni neki. Muszáj megtennem mindent, hogy az illető megvalósítsa a vágyát!

(Jé, én nem nagyon vettem észre, hogy Lilly összevissza törte volna magát azért, hogy én megvalósíthassam a vágyaimat, és végre smárolhassak a bátyjával! Igaz, viszont nem is nagyon avattam be őt ebbe a titokba...)

Én: Öö, eddig azt se tudtam, hogy összeköttetéseid vannak a divatszakmában.

Lilly: Nincsenek. Csak arra tanítottam az unokatestvéredet, hogyan használja fel vele született képességeit! Néhány egyszerű divat és beszédlecke után már szinte csak alá kellett írnia a szerződést a Forddal.

Én: És miért kellett ebből ekkora titkot csinálni?

Lilly: Van fogalmad arról milyen sérülékeny a férfiak egoja?

(Itt Michael közbevágott)

Michael: Nana!

Lilly: Sajnálom, de így van. Hank önbizalma már így is a nulla alatt volt, hála Ambernek, az indianai kukoricaföldek koronázatlan királynőjének. Nem hagyhattam, hogy a maradék önbecsülését tovább rombolják negatív kritikák. *Tudod*, milyen fatalisták a pasik!

Michael: Nana!

Lilly: Nagyon fontos volt, hogy Hank úgy próbálja megvalósítani az álmát, hogy közben nem zavarja meg semmiféle negatív benyomás. Máskülönbén nincs esélye. Így aztán titokban tartottam a tervet még azok előtt is, akik a legfontosabbak a számomra. Bármelyikötök romba dönthette volna Hank álmait akár a legártatlanabb, nem szándékos rosszindulattal ejtett megjegyzéssel is.

Én: Na ne! Szerintem támogattuk volna!

Lilly: Mia, gondolkozz már! Ha, Hank azt mondta volna neked: "Mia, modell szeretnék lenni, akkor mit csinálsz? Na? Szerintem körberöhögöd.

Én: Dehogysis!

Lilly: De igenis! Mert neked Hank csak a nyafogós, allergiás unokatesód a prériről, aki még azt se tudja, mi fán terem a New York-i bagel. Én viszont megláttam benne a lehetőséget, azt az embert, aki lehet belőle, ha megvalósítja önmagát...

Michael: Ja, azt a seggfejet, akinek legfőbb törekvése, hogy gatyareklám, esetleg aktnaptár legyen belőle...

Lilly: Michael, te egyszerűen irigy vagy!

Michael: Hát persze. Mindig arra vágytam, hogy a Times Square – en tömegek bámulják az alsógatyás óriásposzteremet...

(Én a magam részéről ezt egy csöppet se bánám,de azt hiszem, Michael gúnyolódott.)

Michael: Azon kívül, Lil, kétlem hogy anya és apa el lesznek ragadtatva ettől a hihetetlen önzetlenségi akciótól, és ezért elnézik, hogy lógtál. Főleg, ha kiderül, hogy egész héten büntetésben leszel emiatt.

Lilly: (szenvedő arcot vág): Van, hogy az alamizsnálkodók is vértanúságot szenvednek...

Ennyi. Michael egész nap összesen ennyit beszélt hozzám.
SLUSSZ.

Utánanézni: alamizsnálkodás

MIÉRT NEM VALLJA BE MICHAEL, HOGY Ő JO-C-ROX?

1. Szégyelli bevallani, hogy mit érez irántam.
2. Azt hiszi, hogy én közömbös vagyok iránta.
3. Meggondolta magát és rájött, hogy tulajdonképpen, nem bír elviselni.
4. Nem akarja elviselni azt a megbélyegzést, hogy végzős létére egy elsőssel jár, ezért kivárja, míg második leszek. (Akkor viszont ő már egyetemista lesz, és azt a bélyeget fogják rásütni, hogy egyetemista létére egy gimnazistával jár...)
5. Nem is ő Jo-C-rox csak én képzelem azt mániákusan. Jo-C-rox valójában mégis a dilis chilis hapsi a sarki büféből...

HÁZIFELADAT

Matek: nincs (Mr. Gianini hiányzik!)

Angol: Egy napom (befejezni), Életem legmeghatóbb élménye!!!!

Társ. ism.: elolvasni egy napos eseményt a *Sunday Times*ből és elemezni (min. 200 szó!)

Tg.: egy dollár (el ne felejtsem!)

Francia: 120. old., huit phrases

Biosz: kérdésekre válaszolni a 12. fejezet végén (lemásolni Kennyről)

MIA THERMOPOLIS ANGOL NAPLÓJA
Egy napom
(Inkább egy estémről írtam, nem baj, Mrs. Spears?)

OKTÓBER 31., PÉNTEK

15:16 - Hazaértem a testöröm, Lars kíséretében. A lakást üresen találtam. Gondoltam, a mamám talán alszik (ami mostanában gyakran előfordul).

15:18 - 15:45 - Csocsóztam Larssal. Tizenkét partiból csak hármat sikerült megnyernem. Muszáj gyakorolnom!

15:50 - Fura, hogy sem a lármás csocsózás, sem a dübörgő flipper nem ébresztette föl a mamát. Halkan kopogtam a hálószobája ajtaján, de nem nyitottam be, mert nem akartam az anyámat egy ágyban látni a matektanárommal.

15:51 - Hangosabban kopogtam, és arra gondoltam, talán .az önefeledt szeretkezésben nem hallották. Reménykedtem, hogy nem leszek semmiféle meztelenkedés tanúja!

15: 52 - Miután semmi válasz nem érkezett, benyitottam a hálóba. Nem volt ott senki! Körülnéztem a mama fürdőszobájában, és megállapítottam, hogy hiányoznak olyan létfontosságú napi használati tárgyak, mint a szempillaspirál, a rúzs és a folsavtabletta. Gyanakodni kezdtem, hogy valami készül.

15:55 - Szólt a telefon. A papa volt az. A következő beszélgetést folytattuk:

Én: Te vagy, papa? A mama eltűnt. És Mr. Gianini is. Ma suliban sem volt.

Papa: Együtt laktok és még mindig Mr. Gianininak szólítod?

Én: Papa! Hová lettek?

Papa: Ne aggódj!

Én: A hasában cipeli a születendő testvéreimet! Ha valami baja esik, nem lehet több testvérem! Hát hogyan aggódnék!

Papa: Én mindenről gondoskodtam!

Én: És ezt el is higgyem?

Papa: Ha mondom!

Én: Papa, azt hiszem, el kell mondanom neked, hogy megrendült benned a bizalmam.

Papa: Hogyhogy?

Én: Hát, nyilván annak is köze lehet hozzá, hogy úgy egy hónapja kiderült, egészen mostanáig eltitkoltad előlem, ki vagyok én és ki vagy te és mit csinálsz!

Papa: Ó!

Én: Úgyhogy légy szíves, mondd meg, HOL VAN A MAMA?

Papa: Hagyott neked egy levelet. Este nyolckor odaadom.

Én: Papa, este nyolckor kezdődik az esküvő!

Papa: Tudom.

Én: Papa, ezt nem teheted velem! Mit mondjak a...

Női hang: Phillipe, minden rendben?

Én: Ki az? Papa, ki van ott? Csak nem Beverly Bellerieve?

Papa: Mia, most mennem kell.

Én: Ne, papa, várj...

VÉGE

16:00 - 16:15 - Fölforgattam a lakást és próbáltam ki nyomozni, hová tűnhetett a mamám. Nem találtam semmit.

16: 20 - Megint szólt a telefon. Grandmére volt. Azt kérdezte, indulhatunk-e a szépségszalomba. Közöltem, hogy a mama már elment (ez végül is igaz volt). Grandmére gyanakodott. Javasoltam, hogy hívja fel a papát, ha bármi kérdése van. Mondta, hogy pontosan az a szándéka. Azt is mondta, hogy a kocsi pontosan ötkor ott lesz értem.

17:00 - Megjött a kocsi. Larssal lementünk és beszálltunk. A kocsiban tartózkodó személyek: apai nagyanyám (azaz Grandmére) és anyai nagyanyám (azaz Mamó). Mamó nagyon izgatott volt a küszöbön álló esküvő miatt, bár örömét némiképp beárnyékolta fiúunokájának hirtelen modellkarrierje... Grandmére rejtélyesen nyugodtnak tűnt. Azt mondta, hogy Pillipe (a papám) szerint a menyasszony saját maga készíti el a frizuráját. Meglepetés! Eszembe jutott a hiányzó folsav, de nem szóltam semmit.

17: 20 - Érkezés Chez Paolóhoz.

18:45 - Távozás Chez Paolótól. Paolo hihetetlen átalakítást végzett Mamó fején. Már nem úgy néz ki, mint egy indianai házi asszony, hanem mint egy exkluzív fitneszklub menedzsere.

19:00 - Érkezés a Plaza Hotelba. A papám a menyasszony távollétét azzal magyarázta, hogy állítólag a szertartás előtt még pihenni szeretne egy kicsit. Megkértem Larsot, hadd telefonáljak haza titokban a mobiljáról. De senki nem vette föl.

19:15 - Megint eleredt az eső. Mamó megjegyezte, hogy lakodalomkor az eső bajt jelent. Grandmére szerint ez tévedés, a gyöngyök jelentik a bajt. Ezen majdnem hajba kaptak. A széthúzás első jele az eddig egységfrontot képező nagyanyák arcvonalában!

19: 30 - Bevezettek egy kisszobába a fehér és arany terem mellett, itt kellett várakoznom a többi koszorúslánnyal együtt. (Hárman voltak, mind szupermodellek, Gisele, Karmen Kass és Amber Valetta, akiket Grandmére szerződtetett, mivel a mama nem volt hajlandó kijelölni saját koszorúslányait.) átöltöztem a rózsaszín csodaruhába és belebújtam a selyemcipőbe.

19:40 - Egyik koszorúslány sem állt velem szóba, kizárólag azt jegyezték

meg, milyen cukin nézek kis. Egyedül arról a partiról bírtak fecsegni, ahol tegnap este voltak, és ahol valaki lehányta Claudia Schiffer cipőjét.

19: 45 - Elkezdtek szállingózni a vendégek. Baseballsapka nélkül nem ismertem fel Papót. Irtó elegáns a szmokingjában. Olyan, mint egy idősödő Matt Damon.

19:47 - Megérkezett egy házaspár, akik azt állították, hogy ők a vőlegény szülei... Mr. Gianini szülei Long Islandról! Az idősebb Mr. Gianini nemes egyszerűséggel "haver"-nak szólította Vigót. Vigo el volt ragadtatva.

19: 48 - Jay Leno a bejárat mellett állt, és Donald Trumppal beszélgetett a manhattani ingatlanokról. Azt panaszolta, hogy nem talál olyan házat, ahol a lakóközösség engedélyezné, hogy beköltöztesse a vadászgörényeit is.

19:50 - Enrique Iglesias tök rövidre vágatta a haját. Alig ismertem meg. Tiszta óvodás képe van. A svéd királynő meg is kérdezte tőle, hogy a vőlegény vagy a menyasszony ismerőse-e. Mire azt mondta, ki tudja, miért, hogy a vőlegényé. Pedig én nézegettem Mr. Gianini CD- it, és egy Enrique Iglesias se volt köztük, csak pár Rolling Stones meg Who.

19:55 - Enrique Iglesias a mikrofonhoz lépett, mire a násznép lassan elcsendesedett. Imádkoztam, hogy a mamám lehetőleg a világ túlsó végén legyen, nehogy látnia és hallania kelljen, ami következik.

20:00 - Mindenki csendben várakozott. Papa csatlakozott hozzám és a szupermodellekhez. Követeltem, hogy adja oda a mama levelét. Odaadta.

20:01 - Elolvastam a levelet.

20:02 - Le kellett ülnöm.

20:05 - Grandmére és Vigo gondterhelten tanácskoztak. Valószínűleg rájöttek, hogy sem a vőlegény, sem a menyasszony nem jelent meg.

20:07 - Amber Valetta azt sutyorogta, ha hamarosan nem történik valami, akkor lekési a vacsoráját Hugh Granttel.

20:10 - A papa a násznép elé állt, és nagyon tiszteletet parancsolóan festett a szmokingjában. Mindenki elhallgatott. Enrique Iglesias is abbahagyta a hangolást a szintetizátoron.

20:11 - A papám a következő bejelentést tette:

Papa: Hölgyeim és Uraim! Mindannyiuknak szeretném megköszönni, hogy időt szakítottak, elfogadták meghívásunkat és eljöttek ide ma este. Sajnálattal kell azonban bejelentenem, hogy Helen Thermopolis és Frank Gianini esküvője elmarad... illetve nem itt és nem most lesz megtartva. A boldog jegyespár elbújt a világ szeme elől, és ma reggel Cancúnba utazott, ahol tudomásom szerint a békebíró adja össze őket.

(A szintetizátor mellől éles sikoly hallatszott. Mint utóbb kiderült, nem Enrique Iglesiastól, hanem Grandmére-től származott.)

Papa: Hölgyeim és Uraim, igyunk az ifjú pár egészségére, majd pedig költsök el távollétükben az esküvői vacsorát! Még egyszer köszönöm, hogy megtiszteltek jelenlétükkel!

(A papa kiment a teremből. A felmorajló vendégsereg koktélok után nézett. A szintetizátor környékéről egy hang sem hallatszott.)

Én: Mexikóba mentek! Meg vannak örülve? Ha a mamám iszik az ottani csapvízből, a testvéremnek lába helyett uszonya lesz!

Amber: Nyugi, a barátnőm; Heather Mexikóban esett teherbe, ivott a csapvízből, de más baja nem lett, csak ikreket szült!

Én: Ja, és mindkettőnek hátuszonyai lettek, mi?

20:20 - Enrique Iglesias rázendített egy érzelmes nótára, de Grandmère egy vakkantással leintette.

Még nem is mondtam, mi állt a mama levelébe.

Drága Mia,

Mire ezt olvasod, Frank meg én már házasok vagyunk. Ne haragudj, hogy nem szóltam neked, de a nagyanyád meg fogja kérdezni, hogy tudtál-e erről, és én azt akarom, hogy ne kelljen hazudnod, ha azt válaszolod: nem, így nem lesz köztetek nézeteltérés.

(Nézeteltérés köztem és Grandmère között? Ez valami vicc? Hiszen más sincs köztünk, csak nézeteltérés!)

Nagyon-nagyon szerettük volna, hogy részt vegyél az esküvőnkön, így hát elhatároztuk, ha hazamegyünk, rendezünk egy újabb esküvői szertartást! Csak magunknak, szűk családi és baráti körben!

(Hát az érdekes lesz. A mamám legtöbb barátja ugyanis radikális feminista és performansz művész... Egyikük például meztelenül szaval verset a színpadon, miközben csokoládészirupot locsol magára! Kíváncsi vagyok, hogyan jönnek majd ki Mr. Gianini barátaival, akik viszont elszánt sportrajongók!)

Az elmúlt napok örületében te voltál számomra a nyugalom és a biztonság, és szeretném, ha tudnád, hogy mennyire csodállak ezért a papáddal és Frankkel együtt. Te vagy a legjobb gyerek, aki csak egy anyának juthat, és ez az apróság a hasamban a világ legszerencsésebb gyereke, hogy ilyen nővére lesz, mint te!

Máris hiányzol Mama

Október 31., péntek, este 9 óra

Nem térek magamhoz. Komolyan.

Nem azért, mert a mamám és a matektanárom megszöktek. Azt kifejezetten romantikusnak tartom.

Attól nem térek magamhoz, hogy a papám - A PAPA - segített nekik! És szembeszállt az anyjával. GRANDMÉRE - rel! És nem is akárhogy!

Kezdem azt hinni, hogy a papa nem is fél annyira Grandmére-től... Talán egyszerűen jobb szereti, ha nem macerálják. Talán azért teljesíti minden óhaját, mert így egyszerűbb, és mindig harcolni valamiért olyan kimerítő és zűrös!

De most nem így történt. Ezúttal a sarkára állt!

Persze keservesen megfizet majd érte...

Tényleg nem fér a fejembe! Lehet, hogy mindent felül kell vizsgálnom, amit valaha is gondoltam róla... mint Luke Skywalkernek, amikor rájön, hogy igazából Darth Vader az apja... csak éppen fordítva.

Amíg Grandmére a szintetizátor mögött állt földbe gyökerezett lábbal, én odamentem a papához és a nyakába ugrottam.

- Papa, hát mégis megoldottad!

Csodálkozva nézett rám.

- Miért vagy így meglepve?

- Öö... - irtó zavarba jöttem. - Hát... mert... tudod...

- Nem. Nem tudom.

- Hát... - jaj istenem, miért jártattam megint a számat?!

Nem jutott eszembe semmi kibúvó, semmi hazugság. A papa a jelek szerint látta, mi jár a fejemben.

- Ejnye, Mia...

- Na jó... Hát csak azért, mert... néha úgy tűnik... lehet, hogy a látszat csal, szóval néha mintha kissé tartanál Grandmére- től.

A papa átölelte a vállamat és megveregette a hátam. Pont Vigo szeme láttára, aki a vendégsereget igyekezett átterelni a bálterembe. Ránk mosolygott, mint aki nagyon meghatónak találja ezt a kis jelenetet.

- Mia, én nem félek a saját anyámtól- mondta a papa. - Ő távolról sem olyan szörnyű, mint ahogy képzeled. Csak megfelelően kell kezelni.

Hát ez újdonság a számomra.

- Egyébként meg el tudtad képzelni, hogy cserbenhagylak? Akár téged, akár anyádat? Rám igazán mindig számíhattok!

Ez annyira szép volt, hogy könny szökött a szemembe. Bár az is lehet, hogy csak a cigarettafüsttől. Rengeteg francia vendég volt ugyanis.

- Mia, ugye nem vagyok nagyon rossz apád? – kérdezte hirtelen.

Nagyon meglepődtem.

- Nem, papa, dehogyis! Tök oké szülők vagytok mind a ketten.

Bólintott.

Az volt az érzésem, hogy nem dicsértem meg eléggé, ezért hozzátettem:

- Komolyan! Nem is kívánhatnék jobbat... Bár a hercegnősdit azt ki tudnám hagyni - csúszott ki a számon.

Láttam rajta, hogy legszívesebben összeborzólná a hajamat. Ebben az esetben viszont a rengeteg zselétől, fixálótól és lakktól a fejemhez ragadt volna a keze...

- Sajnálom - mondta. - Tényleg úgy érzed, hogy boldogabb lennél Mindennapi Mancikaként?

- Persze - feleltem.

Bár azt nem szeretném, ha Mancinak hívnának...

Eszembe jutott, hogy ez tulajdonképpen életem egyik legmeghatóbb élménye, amiről írhatnék a naplómba, de akkor odajött hozzánk Vigo roppant feldúltan. Érthető: az általa szervezett esküvő csúfos kudarcba fulladt: nem jelent meg a menyasszony és a vőlegény, most pedig az est háziasszonya, az özvegy hercegné bezárkózott alakosztályába, és nem hajlandó kijönni onnan.

- Hogy érti azt, hogy nem hajlandó kijönni? - kérdezte a papám.

- Úgy, ahogy mondom, Fenség - mondta Vigo majdnem sírva. - Még sosem láttam ennyire dühösnek! Azt mondja, a saját családja árulta el, és ez akkora szégyen, hogy ő soha többé nem mutatkozhat a nyilvánosság előtt!

A papa égnek emelte a tekintetét.

- Gyerünk - mondta.

Amikor odaértünk a lakosztályajtájához, intett Vigónak és nekem hogy maradjunk csendben. Bekopogott.

- Anyám! - kiáltott be. - Anyám, én vagyok itt, Phillipe! Bejöhetek?

Semmi válasz. De tudtam, hogy odabent van. Hallottam Rommel nyüszítését.

- Anyám! - próbálkozott újból a papa, és lenyomta a kilincset. Az ajtó zárva volt. A papa csüggedten sóhajtott.

Érthető. A nap nagyobbik részét azzal töltötte, hogy Grandmère gondosan felépített terveit romba döntse. Ez biztos fárasztó volt. És akkor most még ez is...

- Anyám! Kérlek, nyisd ki az ajtót!

Még mindig semmi válasz.

- Anyám! - szólt a papa. - Ne légy nevetséges! Légy szíves, azonnal nyisd ki ezt az ajtót! Ha nem, kénytelen leszek szólani a szobaasszonynak, hogy nyissa ki! Kérlek, ne kényszeríts erre! Jó?

Tudtam, hogy Grandmère előbb hagyná, hogy smink nélkül lássuk, mint hogy egy szállodai alkalmazott beleüsse az orrát valami családi perpatvarba. Megböktem a papát:

- Papa, hadd próbáljam meg én is!

A papám vállat vont, legyintett és odébb lépett. - Grandmère! Grandmère, én vagyok az, Mia!

Nem tudom, mire számítottam. Arra nemigen, hogy kinyitja az ajtót. Ha nem nyitotta ki Vigónak, akit pedig szeret, és nem nyitotta ki az egyetlen fiának, akkor miért pont nekem nyitná ki?

Az ajtó zárva maradt. Csak Rommel halk nyüszítése hallatszott mögüle.

Nem adtam fel.

- Grandmère, nagyon sajnálom; ami történt, de be kell látnod, hogy én szóltam előre! Mondtam neked, hogy a mama nem akar nagy esküvőt! Emlékszel? Azt is mondtam, hogy csak egy kis ünnepeget akar! Biztosan észrevetted, de a vendégek közt egy olyan sincs, akit a mama hívott volna meg! Ezek itt mind a te barátaid! Na jó, kivéve Mamót és Papót. Meg Mr. Gianini szüleit! Talán nem? Végül is nem a mama barátkozik Imeida Marcossal és Barbara Bushsal, igaz? Aki

nyilván nagyon kedves hölgy, de nem kifejezetten a mama haverja!

Semmi válasz.

- Grandméré! - folytattam. - Teljesen elképesztően viselkedsz! Te tanítottad mindig, hogy egy hercegnő legfőbb fegyvere az önuralom. Meg azt is mondtad, hogy bármi történjék, egy hercegnőnek tűnie kell, sőt jó képet vágnia, mert nem lehet a vagyon és a kiváltságok mögé bújni! Pedig te most pontosan ezt csinálod! Ott kéne lenned a vendégeid között, jó képet vágni a dologhoz, mintha pontosan így tervezted volna, és koccintgatnod a távol lévő ifjú pár egészségére!

Hátraugrottam, mert az ajtó lassan kinyílt. Egy pillanattal később megjelent Grandméré, mint egy bordó bársonyba burkolt jelenés, fején gyémánt diadémmal.

- Szándékomban állt visszatérni a vendégek közé. Pusztán a rúzsomat kívántam felfrissíteni, azért jöttem föl a szobámba - szólalt meg roppant méltóságteljesen.

Összenéztünk a papával.

- Persze, Grandméré - hagytam rá. - Ahogy parancsolod.

- Egy hercegnő sosem hagyja magukra a vendégeit – mondta Grandméré, és becsukta maga mögött az ajtót.

- Igen - mondtam.

- És ti mit kerestek idefent? - nézett ránk vasvillaszemekkel.

- Öö... mi csak megnéztük, itt vagy-e - magyaráztam.

- Értem. - Grandméré ekkor nagyon meglepő dolgot tett. Belém karolt. Rá se nézett a papára és így szólt:

- Menjünk.

A papa nem kapott levegőt ilyen égbekiáltó arcátlanság hallatán.

De velem ellentétben cseppet sem tűnt riadtnak.

- Egy pillanat, Grandméré - mondtam.

Belekaroltam a papába. Ott álltunk, hárman a szállodai folyosón, összekarolva, középütt... velem.

Grandméré hümmögött, de aztán nem szólt egy szót sem. A papa viszont mosolygott.

Nem vagyok teljesen biztos benne, de azt hiszem, ez mindhármunk számára nagyon megható pillanat volt.

Nekem legalábbis igen.

November 1., szombat, délután 2 óra

Az este mégsem lett teljes bukta.

Csomóan irtó jól érezték magukat. Például Hank. A vacsora előtt az utolsó pillanatban futott be... úgy látszik, kezd belejönni. Hihetetlen dögös volt az Armani szmokingjában. Mamó és Papó el voltak ragadtatva, hogy végre látják. Mrs. Gianini, Mr. Gianini mamája is odavolt érte. Biztos a remek modora miatt... Nem felejtette el, amit Lillytől tanult, tökéletes volt a kiejtése és a viselkedése, és csak egyszer tett említést arról, hogy kedvteléseik között szerepel a "pecázás". Később, amikor megkezdődött a tánc, a papa után másodikként ő kérte föl Grandmére-t keringőzni. Ettől aztán Grandmére örök időkre elkönnyvelte, mint az ideális hercegi hitvestársat. Tiszta szerencse, hogy az első unokatestvérek házasságát 1907-ben betiltották Genovában.

De a legboldogabbak tegnap este nem voltak jelen az esküvői fogadáson. Tíz óra körül Lars a kezembe nyomta a mobiltelefonját. Beleszóltam, de el nem tudtam képzelni, ki lehet az, amikor meghallottam a mama hangját nagyon távolról és nagyon recsegősen:

- Halló! Mia?

Nem akartam nagyon hangosan kiabálni, hogy "mama", mert Grandmére ott cirkált a közelben, és nem valószínű, hogy egykettőre megbocsátana a történetek miatt a szüleimnek. Ezért egy oszlop mögé bújtam, és próbáltam halkán beszélni.

- Szia, mama! Na, végre tisztességes asszony lett belőled?

Úgy tűnik, igen. Mr. Gianini megtette, amit a becsület megkövelt (jobb későn, mint soha, legalább az a kölyök már nem fogja a törvénytelen bélyegét hordozni, mint én egész életemben...). Ott, ahol ők voltak, még csak hat óra körül járt az idő, ültek a strandon, és pina coladat kortyolgattak. A mama lelkére kötöttem, hogy ne vigye túlzásba, mert ilyen helyeken a jéggel is nagyon kell vigyázni.

- Élősködők és baktériumok a jégkockában is vannak, mama - mondtam neki. - Vannak olyan mikroorganizmusok, amik az Antarktisz jegében is életben maradnak, tanultuk bioszról! És már több ezer éve ott éldegélnek! Tehát hiába fagyasztják meg, a vizet,

akkor is fertőznek. Csakis olyan jeget fogadj el, amit palackozott vízből készítettek! Figyelj! Ad egy pillanatra Mr. Gianinit a telefonhoz, majd elmondom, mit kell tennie!

Mama félbeszakított.

- Hogy vannak... izé, hogy vette anyám a dolgot?

- Mamó? - Ahogy elnéztem Mamót istenien érezte magát. Valósággal lubickolt az örömanya szerepben. Már táncolt Albert herceggel, aki a monacói uralkodócsaládot képviselte, és András herceggel, akinek Fergie láthatólag egy cseppet sem hiányzott.

- Öö. ..Mamó... iszonyú dühös rád!

Ez persze hazugság volt, de olyan hazugság, amiről tudtam, hogy a mamát boldoggá teszi. Egyik kedvenc időtöltése, ha a szüleit az, örületbe kergetheti.

- Tényleg, Mia? - kérdezte elfúló hangon.

- Bizony! - erősködtem, miközben Papó a Mamót olyan hévvel forgatta, hogy majdnem beleestek a pezsgőszökőkútba. – Szerintem szóba sem állnak veled többet.

'- Ó!- mondta a mama elragadtatva. - Hát, ez szörnyű!

Néha nagyon jól jön, ha az ember természetesen tud hazudozni.

Ekkor sajnos megszakadt a vonal. Nem baj, szerencsére el tudtam mondani intelmeimet a vízben élő baktériumokról.

Ami engem illet, hát én kevésbé éreztem magam istenien. Korban egyedül Hank állt hozzám közel, de ő meg sorba táncoltatta az összes supermodellt, így nemigen állt velem szóba.

Szerencsére úgy tizenegy körül a papának eszébe jutott valami:

- Te Mia, ma nem Halloween van véletlenül?

- De igen, papa.

- És nincs valami más programod?

Senki ne higgye, hogy elfeledkeztem a *Rocky Horror Picture Show*ról, de úgy éreztem Grandmére-nek szüksége van rám. Néha a családi ügyek fontosabbak, mint a barátiak, sőt, akár szerelemiek.

De ahogy ezt a papám kimondta, máris rohantam volna.

- Dehogy nincs, papa!

A film éjfélkor kezdődött a Village Cinemában, úgy ötven utcával lejjebb. Ha sietek, még odaérek! Mármin, ha Lars siet, odaérünk...

Csak egy baj volt: honnan keríték jelmezt? Halloweenkor utcai

ruhában be sem engedik az embert a moziba.

- Minek kell jelmez? - kérdezte Jay Leno, aki hallotta az egész beszélgetést.

Végignéztem a ruhámon.

- Hát - mondtam bizonytalanul - ...azt hiszem elmegy Glindának, a Jó boszorkánynak. De nincs varázspálcám és koronám se.

Nem tudom, hogy a sok koktél tette-e, vagy mindig ennyire találékony, de Jay Leno fölkapott pár kristályból készült koktélkeverő pálcát, és kettőt-hármat összekötött egy kis borostyánnal az asztali csokorból, és máris készen állt a varázspálca. Utána még egy koronát is szerkesztett meghívókból, és a zsebéből előkotort ragasztószalaggal összeragasztotta.

Szuperul nézett ki! Pont mint az Óz, *a nagy varázs/óban!* (A meghívók szövege szerencsére a korona belsejére került...)

- Na, ez kész - mondta Jay. - Glinda, a Jó boszorkány. - Larsra nézett. - És maga? Ja! Hát ez egyértelmű: maga James Bond.

Ez nagyon tetszett Larsnak. Nyilván mindig arról ábrándozik, hogy titkos ügynök.

Senki nem lehetett nálam boldogabb. Nemcsak álom, hogy Michael láthat ebben a meseruhában! Így már lesz bátorságom szembenézni Jo-C-roxszal!

Tehát atyai engedéllyel széleseben igyekeztem kifelé a bálteremből. Elbúcsúztam volna Grandmére-től is, de ő éppen Gerald Forddal tangózott (nem vicc!)...

Odakint riporterek népes hadába botlottam.

- Mia hercegnő! - kiabálták. - Mi a véleménye az édesanyja szökéséről?

Lars már majdnem betuszkolt a limuzinba, amikor eszembe jutott valami. Kikaptam a mikrofont a hozzám legközelebb álló riporter kezéből és elkezdtem hadarni:

- Csak annyit akarok mondani mindenkinek, aki nézi ezt az adást, hogy az Albert Einstein Gimnázium a legjobb sulis Manhattanben, nálunk a legszuperebb a tanítás, és a legklasszabb a diákság! Ha valaki ezt nem ismeri el, az egyszerűen homokba dugja a fejét! Bizony, Mr. Taylor! - (Mr. Taylor Shameeka papája)

Visszanyomtam a mikrofont tulajdonosa kezébe, és beugrottam az autóba.

Azt hittem, nem érünk oda. Először azért, mert a közlekedés lidérces volt. Másodszor pedig azért, mert a Village Cinema előtt akkora sor állt, hogy körbeírta az egész tömböt! Először körbeautóztuk, aztán Larsszal szemügyre vettük a sorban állókat. Nehéz volt felismerni a mieinket, mert mindenki jelmezben volt...

De aztán megpillantottam egy lökött társaságot, akik második világháborús gyakorlóruhában voltak, tetőtől talpig művér borította őket, és a végtagjaik helyén műanyag csonkok fityegtek. Nagy táblát tartogattak, amin az állt: *Ryan közlegény megmentése*. Állt mellettük egy lány rengeteg nyelvvvel a ruháján, bekötött lábbal és bottal, álszakállban. Őmellette egy maffiózónak öltözött srác, kezében hegedűtökkel.

Ettől leesett a tantusz.

- Állj! - kiáltottam.

Az autó megállt, Lars meg én kiszálltunk. A bekötött lábú visítózni kezdett:

- Jaj, Mia! Na végre! Csakhogy itt vagy!

Lilly volt. Mellette pedig, kezében egy nagy kupac véres műbéllel Michael.

- Gyorsan - mondta Larsnak és nekem - Álljatok be a sorba! Van két plusz jegyem, arra az esetre, ha mégis el tudnál jönni.

Támadt némi morgás mögöttünk, ahogy Larsszal beálltunk a sorba, de csak meg kellett fordulnia úgy, hogy a pisztolytáskája is látszott, és rögtön irtó nagy csend lett. Lars Glockja elég nagy és elég valódi, tehát sokakat megrémisztett.

- Hol van Hank? - kérdezte Lilly.

- Nem tudott elszabadulni. - De azt már nem akartam elárulni, hogy miért nem... Amikor eljöttem, Hank éppen Giselével táncolt. Nem akartam, hogy Lilly azt higgye, Hanknek jobban tetszenek a szupermodellek, mint ... mi.

- Szóval nem tud jönni. Helyes - zárta, le a dolgot Borisz.

Lilly figyelmeztető pillantást vetett rá, aztán a ruhámra mutatott.

- Ez meg mi akar lenni?

- Nem látod? Glinda, a jó boszorkány!

- Tudtam! - mondta Michael. - Szerintem nagyon...igazán...

Nem fejezte be a mondatot. Összeszorult a szívem. Biztos azért nem mondja, mert rettenetes hülyén nézek ki!

- Ez túl csicsás a Halloweenhez - jelentette ki Lilly.

Csicsás? Hát a csicsás még mindig jobb, mint a, hülye...

De akkor Michael miért nem mondta?

Végignézttem Lillyn

- Öö. ..és te mi vagy?

Megborzolta az álszakállát és a levegőbe emelte a botot.

- De zokni vagy - mondta megvetően. - Én egy freudi nyelvbtlás vagyok!

Borisz a hegedűtokjára mutatott.

- Én meg Al Capone! Chicagói gengszterfőnök!

- Ez igen, Borisz! - mondtam. Észrevettem, hogy pulóver van rajta, és nem tagadta meg magát, persze be volt tűrve a nadrágjába. Mindegy, aki külföldi, az külföldi.

Valaki megrángatta a szoknyámat. Hátrafordultam. Kenny volt az, a biosz termi padtársam. Ő is gyakorlóruhában volt, és hiányzott egy karja.

- Szuper, hogy el tudtál jönni! - mondta.

- Szuper! - mondtam én is. Az izgalom mindenkire átragadt.

A sor végre megindult. Michael és Kenny barátai a komputerklubból, akik a vérző, megcsonkított szakasz többi részét alkották, menetelni kezdtek: Egy-két, bal-jobb, egy-két, bal-jobb.

Szegények, mit várjon tőlük az ember? Komputerklubosok...

Csak amikor a film kezdődött, akkor jöttem rá, hogy valami nem oké. Nagy trükkösen úgy manővereztem, hogy Michael mellé kerüljek. A másik oldalom Larsnak kellett volna ülni.

De Larsot valahogy kitúrták, és Kenny került mellém.

Mindegy... akkor azt gondolta, nem számít. Lars mögöttem ült.

Kennyre nem is figyeltem, pedig megállás nélkül dumált, főleg biosz bioszról. Időnként válaszoltam neki, de csak Michaelra tudtam gondolni. Tényleg úgy gondolja, hogy hülyén nézek ki? És mikor említsem meg, hogy kitaláltam: ő Jo-C-rox? Még egy kis beszédet is begyakoroltam. Úgy akartam kezdeni, hogy „nem láttál mostanában valami jó kis rajzfilmet?”

Alig vártam, hogy a *Rocky Horror*nak vége legyen, hogy támadásba lendüljek.

A *Rocky Horror* még akkor is isteni, ha az ember amúgy alig várja, hogy vége legyen. Az összes szereplője buggyant. Meg a nézők is, akik kenyérhéjat hajigálnak a vászonra, ernyőket nyitogatnak, amikor a filmben esik az eső, és járják a Hastáncot. A világ egyik legjobb filmje. Majdnem jobb, mint az első számú kedvencem, a *Dirty Dancing*, bár sajnos nincs benne Patrick Swayze.

Igazából el is felejtettem, hogy nincs benne semmi rémisztő. Tehát nem nyílt alkalmam eljátszani, hogy mennyire félek, és Michael nem karolhatta át a vállamat.

Ami szívás, de hát így alakult.

De azért mellette ültem! Végig! Két órán keresztül a sötétben! Ez azért nem semmi! Ő is majd megpukkadt a nevetéstől, és folyton azt leste, hogy én is nevetek-e. Szerintem ez is számít... Ha valaki tudni akarja, hogy számomra ugyanaz vicces-e, mint neki. Az számít.

Csak az volt a baj, hogy a másik oldalamon Kenny ugyanezt csinálta. Nevetett, aztán nézte, hogy én is nevetek-e.

Ebből következethetett volna...

A mozi után mindannyian elmentünk az Éjjel-nappaliba reggelizni. Na, ott aztán még érdekesebben alakultak a dolgok.

Már sokszor jártam az Éjjel-nappaliban, mind járunk oda, sehol másutt nem lehet két dollárért palacsintát kapni Manhattanben, de még ilyen későn sose voltam itt, és persze testőrrel sem. Szegény Lars ekkorra már nagyon elhasználódott. Egyik kávé rendelte a másik után. Az asztalnál megint Michael és Kenny közé kerültem - nem fura?-, és persze ott ült Lilly Borisszal, meg az egész komputerklub. Mindenki egyszerre beszélt és a másikat próbálta túlkiabálni, én meg azon törtem a fejem, hogyan fogom ezt a rajzfilm-dolgot szóba hozni, amikor Kenny hirtelen hozzám fordult és a fülembe kiabálta:!

- Nem kaptál mostanában valami érdekes e-mailt? Szégyellem bevallani, de csak most esett le a tantusz. Pedig tudhattam volna!

Nem Michael volt. *Nem Michael Jo-C-rox.*

Utólag persze olyan világos. Annyira nem vall Michaelra, hogy bármit.. titokban, névtelenül csináljon. Egyszerűen nem az a típus.

Az a helyzet, hogy egyszerűen csak nagyon szerettem volna, hogy ő legyen, és bebeszéltem magamnak! De alaposan.

Mert Jo-C-rox nem más, mint Kenny.

Kennyvel persze semmi baj. Nagyon kedves, rendes hapsi. Komolyan... Tényleg nagyon bírom Kenny Showaltert.

De nem ő Michael Moscovitz.

Miután megkérdezte, kaptam-e mostanában valami érdekes mailt, ránéztem és kínosan mosolyogtam. Legalábbis igyekeztem.

- Ó Kenny! Hát te vagy Jo-C-rox? Büszkén vigyorgott.

- Nem jöttél rá?

Nem. Mert egy agyalágyult hülye vagyok. - Öö... de igen... végül is - nyögtem ki;

- Szuper! - Kenny elégedettnek látszott. – Szerintem tényleg hasonlítasz Josie-ra. Tudod, a *Josie és a cicababákból*. Tudod, aki az együttes énekese és még a bűnügyeket is ő oldja meg. Tök menő. Mint te.

Ó, jóságos isten! Kenny! A biosztermi pad társam! Száznyolcvan centi magas, totál kétbalkezes, akiről mindig lemásolom a biosz házit. Pedig tudhattam volna, hogy ő a rajzfilm mániás! Ő nézi a Cartoon Networköt éjjel-nappal. És az ő kedvenc filmje a *Batman!*

Ez nem lehet igaz! Már megint mibe keveredtem! Rámosolyogtam. A legjobb akarattal sem lehetett szívből jövő mosolynak nevezni.

De Kenny oda se figyelt.

- És a későbbi epizódokban Josie a csajokkal együtt úrutazást tesz. Szóval úrkutató is lesz belőle - folytatta lelkesen.

Istenem, ugye csak rossz álom? Hadd ébredjek már föl!

Csak arra bírtam gondolni, milyen isteni szerencse, hogy nem mondtam semmit Michaelnak. Még elképzelnem is szörnyű, hogy előadom neki a tervezett kis beszédemet... Azt hitte volna, „hogy teljesen meghibbantam, és elfelejtettem bevenni a dilibogyómat!

- Szóval – Kenny csak egyre mondta a magáét. Lenne kedved velem járni?

Jaj, de rémes ez! Iszonyú kínos! Hogy csak így lerohanják az embert: Lenne kedved velem járni? Miért nem kérdezi inkább, hogy "Eljössz velem ide vagy oda jövő kedden?"

Úgy legalább lehetne valami kifogást találni. Mondhatnám, hogy

"jaj, sajnos a kedd nem jó, mert akkor el kell mennem a..."

De nem. Rögtön azt kérdi: "Lenne kedved velem járni?"

Azt mégsem mondhatom, hogy nem, SOHA AZ ÉLETBEN nem akarok veled járni!

Az olyan görénység volna.

Nem akarok görény lenni Kennyvel. Olyan rendes srác. Komolyan. Vicces meg kedves meg minden.'

Na de...hogymároljak vele?!

Jaj, ne...

Mit mondjak? „Nem, Kenny. Nem, nem akarok veled járni, mert a legjobb barátnőm bátyjába vagyok szerelmes." Ezt?

Ezt nem mondhatom.

Lehet, hogy vannak csajok, akik ezt mondják.

De én nem.

- Persze, Kenny - mondtam.

Csak túléllek egy randit Kennyvel... Ha, nem halálos, akkor nem árt... ezt szokta mondani Grandmére is.

Ezek után nemigen volt más választásom, hagynom kellett, hogy Kenny átkarolja a vállamat. Szerencsére csak az egyik karja volt szabad, a másik a jelmez alatt rejtőzött, hogy úgy nézzen ki, mint aki súlyosan megsérült egy aknarobbanásban.

De annyira egymás hegyén-hátán ültünk, az asztalnál, hogy amikor Kenny átfogta a vállamat, meglökte Michaelt, aki ránk nézett...

Aztán Larsra, valahogy furán... mintha... nem is tudom...

Mint aki látja, mi folyik itt, és azt akarja, hogy Lars vessen véget neki?

Nem. Ugyan. Az teljesen lehetetlen.

Az viszont tény, hogy Lars nem nézett vissza, mert éppen az ötödik csésze kávéjába lapátolt cukrot. Michael felpattant.

- Én totál kivagyok. Nem megyünk haza?"

Mindenki úgy nézett rá, mintha megőrült volna. Egy csomóan még a kaját se fejezték be. Lilly meg is kérdezte tőle:

- Mi van, Michael, be vagy sózva? Vagy pizsamaosztás lesz otthon?

Michael szó nélkül elővette a pénztárcáját és kezdte kiszámolni a saját részét.

Ekkor én is fölugrottam.

- Én is iszonyú fáradt vagyok. Lars, hívná a kocsit?

Lars, boldogan, hogy végre vége, előkapta a mobilját, és hívta a sofőrt. Mellettem Kenny szomorkodott.

- Ne menj még!' Olyan korán van, Mia! - Azután megkérdezte:

- Akkor föl hívhatlak?

Lilly ezt meghallotta. Rám nézett, aztán Kennyre, aztán vissza rám. Aztán Michaelra. Aztán ő is fölállt.

- Na gyere, Al - kopogtatta meg Borisz fejét. – Lépünk olajra. Borisz persze ,nem értette.

- Olajra? - kérdezte. - Minek rálépni az olajra?

Mindenki pénz után kezdett kotorászni és kértük a számlát... nekem meg eszembe jutott, hogy nincs nálam. Már mint pénz. Egy fillér sem. Sőt, még táska sincs, amibe a pénzt tehettem volna. Erről a kiegészítőről Grandmére egyszerűen elfeledkezett.

Oldalba böktém Larsot, és a fülébe súgtam:

- Adna kölcsön pár dollárt? Tök le vagyok égve.

Lars bólintott és elővette a tárcáját. Kenny észrevette és le akarta állítani:

- Ne, Mia! Vendégem vagy a palacsintára!

Én ettől teljesen kiakadtam. Nem akartam, hogy Kenny fizesse ki a palacsintámat. Meg Lars öt kávéját!

- Szó sem lehet róla!- mondtam. - Nem kell!

De ezzel pont az ellenkezőjét értem el...

- De igen! Ragaszkodom hozzá! - mondta Kenny dacosan és egy halom pénzt rakott az asztalra.

Visszaemlékeztem Grandmére illemszabályaira, tehát, hogy egy hercegnő udvarias és engedékeny.

- Öö, nagyon köszönöm, Kenny.

Ekkor azonban Lars átadott Michaelnak egy húszast.

- A mozijegyért.

Csak éppen Michael az én jegyem árát nem akarta elfogadni. Igaz, Lars pénze volt, de a papa mindig megadja neki a velem kapcsolatos kiadásokat. Mindenki irtó zavarba jött.

Michael meg azt mondta:

- Nem, nem, a mozira meghívtalak! - pedig hevesen tiltakoztam.

Úgyhogy végül neki is engednem kellett.

- Öő, nagyon köszönöm, Michael - udvariaskodtam, bár legszívesebben rákiabáltam volna: Tűnjünk már el innen!

Most, hogy két hapsinak is a vendége voltam, tisztára úgy érzem magam, mintha mindkettővel randiztam volna!

Tulajdonképpen így is volt.

Azt hittem, az ilyesmi izgalmasabb. Főleg azért, mert még életemben nem randiztam *egyetlen* egy fiúval sem, nemhogy egyszerre *kettővel!*

De meg kell mondanom, hogy kicsit sem volt izgalmas. És vicces sem. Sőt. Először is azért, mert egyikükkel eszemben sem volt randizni soha.

Másodszor meg azért, mert pont *Ő* volt az, aki bevallotta, hogy... tetszem neki... még ha névtelenül is.

Szóval az egész irtó kínos volt, és a végén már mást sem akartam, csak hazamenni, ágyba bújni, fejemre húzni a paplant, és azt gondolni, hogy mindez meg se történt.

De még ezt se tehettem, mert a mama és Mr. Gianini Cancunban vannak, és amíg haza nem érkeznek, addig nekem a Plazában kell dekkolnom a papával meg Grandmére-rel.

Szóval épp ez járt a fejemben, és úgy éreztem, hogy a dolgok még sose álltak ilyen pocsekül, ráadásul az egész társaság türemkedett befelé a limuzinba (mert egy csomóan kérték, hogy vigyük haza őket, amire nem mondhattam nemet, hiszen annyi hely van abban az autóban!), szóval akkor Michael megint mellém került.

- Az előbb, a mozi előtt azt akartam mondani, Mia, hogy ... a ruhád nagyon... szóval... - mondta, de most se fejezte be.

Én meg csak pislogtam rá. Ott, állt, és az Éjjel-nappali rózsaszín és kék neonja világította meg hátulról. Fogalmam sincs, hogy csinálja, de még rózsaszín-kékneonfényben és az ingéből kilógó műbelekkel együtt is úgy nézett ki...

- ...szóval nagyon jól nézel ki ,ebben a ruhában - hadarta.

Én meg rámosolyogtam, akár a Hamupipőke a hercegre, mint a Disney-film végén, amikor, a herceg végre rátalál és ráadja a topánkát a lábára, a rongyai visszaváltoznak mesebeli báli ruhává, és a hintóját húzó egerek énekelni kezdenek...

Na, így éreztem magam egészen egy másodpercig.

Amikor valaki megszólalt mellettünk:

- Mire vártok? Induljunk már! - Odanéztünk: Kenny dugta ki a fejét és a jelmezből kilógó ép karját a napfény tetőn.

- Ja? Jó! - mondtam iszonyú zavarban. - Megyünk. És beszálltam a limuzinba, mintha mi se történt volna. Persze ha belegondolunk, nem is történt.

Csak éppen a Plaza felé végig ezt harsogta bennem egy hang: Michael azt mondta, jól nézek ki! Michael azt mondta, jól nézek ki! MICHAEL azt mondta, jól nézek ki!

És lehet, hogy nem ő írta azokat a leveleket, és lehet, hogy szerinte nem én vagyok a legJosie-szerűbb lány a suliban.

Viszont azt mondta, jól nézek ki a rózsaszín ruhámban!

És nekem, csak ez számít.

Most itt ülök Grandmére lakosztályában, körülöttem hegyben állnak a nászajándékok és a bébiholmik, Rommel meg a kanapé túlsó végében reszket egy rózsaszín kasmírsálba bugyolálva. Köszönőlapokat kéne írnom százával, de persze naplót írok.

Szerencsére senki nem veszi észre. Gondolom azért, mert megérkezett Mamó és Papó. Útban a repülőtér felé beugrottak elbúcsúzni. Ugyanis hazautaznak Indianaba. E pillanatban a két nagyanyám hosszú listákat állít össze fiú- és lánynevekből, és arról tárgyalnak, kit hívjanak meg a keresztelőre (jaj, ne! Kezdődik előről!)... A papa és Papó meg valami vetésforgóról beszélnek, ami állítólag központi kérdés az indianai farmerek és a genoviai olajtermelők életében is. Igaz, hogy Papónak barkácsboltja van, a papa meg herceg. De akkor is. Legalább beszélgetnek!

Hank is itt van, és arról gyözködi nagyszüleit, hogy jó teszik, ha itt hagyják őt New Yorkban. Bár ezt csinálhatná meggyőzőbben is, mert amióta megérkezett, még egy pillanatra se tette le a mobiltelefonját. Ahogy hallgatom, a legtöbb hívás a tegnapi koszorúslányoktól származik...

Most úgy érzem, hogy a dolgok mégsem olyan szörnyűek. Végül is nemsokára születik egy öcsém vagy egy húgom, és nemcsak egy matekzseni nevelőapára tettem szert, de egy klassz csocsóra is, hogy a többről ne is beszéljünk.

A papám meg bebizonyította, hogy létezik legalább egyetlen ember ezen a földkerekségen, aki nem Grandmère-től... különös, de még Grandmère is szokatlanul szelídnek tűnik most...pedig nem is volt Baden-Badenben.

Azért a papával persze nem áll szóba, csak ha nagyon muszáj.

Az is igaz, hogy ma délután valamikor még találkoznom kell Kennyvel a Village Cinemánál, valami maratoni japán rajzfilmet nézünk: Megígértem neki.

De utána Lillyékhez megyek, ahol a *Lilly megmondja az őszintét* következő epizódján dolgozunk, ami az elfojtott emlékekről szól. Megpróbáljuk hipnotizálni egymást. Meglátjuk, hogy emlékszünk-e valamelyik korábbi életünkre. Lilly például meg van győződve arról, hogy egyik korábbi életében ő volt I. Erzsébet királynő...

Hát ezt hajlandó vagyok elhinni neki.

Utána pedig ott fogok aludni náluk. Kivesszük az videotékából a Dirty Dancingot és Rocky Horrorizáljuk! Bekiabálunk a párbeszédbe és megdobáljuk a képernyőt...

Szerintem arra is van esély, hogy reggel Michael pizsamanadrágban és köntösben jön reggelizni, és elfelejti megkötni a köntöst, úgy, mint a múltkor...

Ami életem megható élménye lesz...

De legalábbis felemelő.

(FOLYT. KÖV.)

A harmadik kötet megjelenik
2003 tavaszán.
A SZERELMES HERCEGNŐ
címmel

Meg Cabot számos könyv szerzője; nem csak saját nevéen ír, írói *álneveket* is használ. A neveletlen hercegnő naplója megnyerte az amerikai könyvtárak Legjobb Ifjúsági Könyve díját, és a New Yorki Közkönyvtár Legjobb Kamaszkori Olvasmányának választották. Meg Cabot titokban *még* mindig arra *vár*, hogy egy szép napon jelentkeznek valódi szülei, *egy* királyi pár, és ő elfoglalhatja helyét a trónon. Jelenleg New Yorkban él férjével és Henrietta *nevű*, félszemű macskájával.